

عنايات

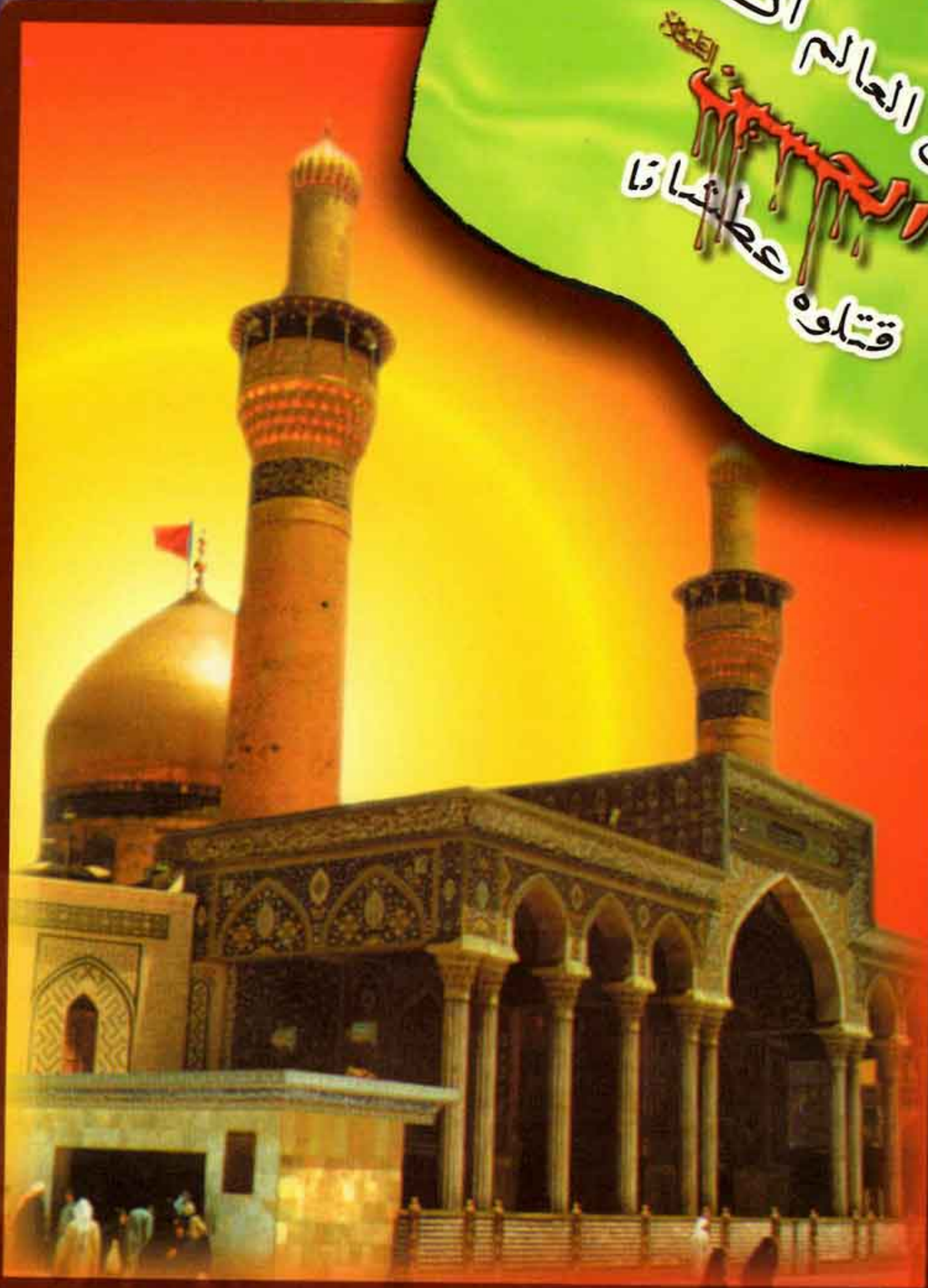
عبد الله طهاني درجہ الشرف

حضرت بقیة اللہ

العلیہ السلام

بہ آثار امام حسین

محمد رضا باقی اصفہانی

عنايات حضرت بقية الله ارواحنا فداه

به آثار امام حسين عليه السلام

محمد رضا باقى اصفهانى

باقی اصفهانی، محمد رضا

عنايات حضرت بقية الله ارواحنا فداء به آثار امام حسين عليه السلام / محمد رضا

باقی اصفهانی. - قم، انتشارات امام حسن مجتبی عليه السلام، ۱۳۸۰.

۲۲۲ ص.

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا (فهرست نویسی پیش از انتشار)

کتابنامه به صورت زیر نویس.

۱. حسین بن علی عليه السلام، امام سوم، ۴ - ۶۱ ق. الف. عنوان.

۲۹۷ / ۷۴

B P ۲۶۰ / ۳ / ۲۴۹ ب

شناسنامه کتاب:

نام کتاب: **عنايات حضرت بقية الله ارواحنا فداء به آثار امام حسين عليه السلام**

مؤلف: **محمد رضا باقی اصفهانی**

ناشر: **انتشارات امام حسن مجتبی عليه السلام**

نوبت چاپ: **اول - زمستان ۱۳۸۰**

تیراژ: **۳۰۰۰ جلد**

چاپ: **قلم**

قیمت: **۷۵۰۰ ریال**

مراکز پخش:

۱- قم خیابان ارم، پاساژ قدس پلاک ۸۲ انتشارات بنی الزهراء تلفن: ۷۷۳۲۷۳۰

۲- قم خیابان مصلی، کتاب فروشی سازمان تبلیغات اسلامی، تلفن: ۷۷۴۲۰۳۹

۳- قم خیابان ارم، پاساژ قدس پلاک ۲۷، انتشارات شکوری تلفن ۷۷۴۶۲۹۱ و ۷۷۴۴۴۳۹

حقوق چاپ این اثر محفوظ و مخصوص مؤلف است،

شابک: ۹۶۴ - ۷۷۱۳ - ۰۲ - ۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُمَّ كُنْ لَوْلِيكَ الْحُجَّةُ
بُنِ الْحُسَيْنِ صَلِّ وَأَنْتَ عَلَيْهِ
وَعَلَى آبَائِهِ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَ
فِي كُلِّ سَاعَةٍ وَلِيًّا وَحَافِظًا
وَقَائِدًا وَنَاصِرًا وَدَلِيلًا وَعَيْنًا
حَتَّى تُنْزِلَ كُنْهُ أَرْضِكَ طَوْعًا
وَمَنْعَةً فِيهَا طَوْبًا

اهداء:

السلام عليك يا عين الحيوة، يا صاحب الزمان

ای آنکه در هر بام و شام،

از غم سوزاندن خيام،

و ز غصه اسیران کوفه و شام

به جای اشک، خون می باری

ای دست انتقام!

شمشیر در نیام!

خود از خدا بخواه

اذن فرج دهد!

با کسب اجازه از ساحت قدس حضرتتان، مسودات صحیفه

ولایم را به پیشگاه عمه ارجمندتان اهدا می کنم!

عمه ای که برای حسین علیه السلام جای مادر بود

و برای کودکان حسین علیه السلام جای پدر

عقیله بنی هاشم، عالمة غیر معلمه، فهمة غیر مفهمة،

ام المصائب، قهرمان رسالت بدوش کربلا

حضرت زینب کبری علیها السلام

مقدمه

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اللّٰهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ حَمْدُ الشَّاكِرِیْنَ لَكَ عَلٰی مَصَابِهِمْ، اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَزِدْ وَبَارِكْ عَلٰی حَبِیْبِكَ وَنَجِیْبِكَ مُحَمَّدٍ وَعَلٰی آلِهِ الْاَطِیْبِیْنَ الْاَنْجَبِیْنَ الْغُرِّ الْمِیَامِیْنَ، شَهِدَاءِ دَارِ الْفَنَاءِ وَشَفَعَاءِ دَارِ الْبَقَاءِ وَالرَّحْمَةَ الْمَوْصُولَةَ وَالْاٰیةَ الْمَخْزُونَةَ، لِاسْمِیْمَا نُوْرِكَ الْمَتَّالِقِ وَضِیَاوِكَ الْمُشْرِقِ وَالْعِلْمِ النُّوْرِ فِی طَخِیْءِ الدَّیْجُوْر، الْغَائِبِ الْمَسْتُوْر، سِیْفِ اللّٰهِ الَّذِی لَا یَنْبُو وَنُوْرِهِ الَّذِی لَا یَخْبُو، سَیْدِنَا وَمَوْلَانَا وَامَامِنَا الثَّانِیْ عَشَرَ، الْحَجَّةِ بِنِ الْحَسَنِ الْعَسْكَرِیْ رُوْحِی وَارُوْحِ الْعَالَمِیْنَ لِتُرَابِ مَقْدَمِهِ الْفِدَاءِ وَلَعْنَةِ اللّٰهِ عَلٰی اَعْدَائِهِمْ وَمُخَالِفِهِمْ وَمَعَانِدِهِمْ وَغَاصِبِیْ حَقُوْقِهِمْ وَمَدْعٰی شُؤُوْنِهِمْ وَمُخْرَبِیْ شَرِیْعَتِهِمْ اَجْمَعِیْنَ مِنْ الْاَنِّ اِلٰی قِیَامِ یَوْمِ الدِّیْنِ اٰمِیْنَ اٰمِیْنَ.

نبردی که در بامداد سرخ عاشورای ۶۱ هـ ق. آغاز شد، هنوز به فرجام نرسیده است. امام حسین علیه السلام یاران و عزیزان و جان و جوانان خود را در آن جنگ نابرابر فدا کردند تا ظلمتزدگان سرگردان را به ساحل روشن هدایت، رهنمون سازند. و بَدَلْ مَهْجَتُهُ فِیْكَ لَیْسْتَ تَنْقِذَ عِبَادِكَ مِنَ الْجَهَالَةِ وَحِیْرَةِ الضَّلَالَةِ. (۱) اما این استنقاذ، به هدف اکمل و اتم و اعلاّی خود منجر نگشت. حکمت خدا بر آن قرار گرفته بود که مُنْقِذِ اَیْنِ اُمَّتٍ، نهمین فرزند امام حسین علیه السلام در روزگاری که از جانب خدا فرمان یابد آن قیام را به هدف اعلاّی خود یعنی نجات و هدایت جمیع خلائق برساند. امیرالمؤمنین علیه السلام فرموده‌اند: «بِمَهْدِیْنَا تَقْطَعُ الْحَجَجِیْ، فَهُوَ خَاتَمُ الْاِئِمَّةِ وَ مَنْقِذُ الْاُمَّةِ وَ مَنْتَهٰی النُّوْرِ. (۲) با توجه به این نکته، لازم است که تمام مجالس ذکر و سوگ امام حسین علیه السلام با

۱- مفاتیح الجنان، ص: ۷۷۱، زیارت اربعین

۲- میزان الحکمة ج ۱ ص: ۲۷۸ حدیث ۱۱۶۶ به نقل از نهج السعادة ج ۱، ص: ۴۷۲

سلام بر حضرت مهدی عليه السلام آغاز شود و با دعا برای فرج آن بزرگوار پایان پذیرد. قاعده و قانون برگزاری این مجالس را باید از سیره اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام و تربیت یافتگان آن مکتب فراگرفت. اکنون در نکات تاریخی و روایی ذیل دقت کنید و از مجموع آنها نتیجه را دریابید:

الف) در هنگام شهادت حضرت امام حسین عليه السلام، ملائکه به خروش آمدند و عرض کردند: خداوندا! با امام حسین عليه السلام بنده برگزیده و فرزند پیامبرت چنین رفتاری می شود؟! پس خداوند نور حضرت بقية الله ارواحنا فداء را بر آنها آشکار ساخت و فرمود: به وسیله این شخص، برای امام حسین عليه السلام انتقام خواهم گرفت. (۱)

ب) در تعزیتی که از جانب اهل بیت علیهم السلام برای روز عاشورا وارد شده است، شیعیان باید در آن روز به یکدیگر تسلیت گویند و برای خونخواهی امام حسین عليه السلام در رکاب حضرت بقية الله الاعظم دعا کنند و بگویند: «أَعْظَمَ اللَّهُ أُجُورَنَا بِمَصَابِنَا بِالْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ جَعَلْنَا وَ آيَاكُمْ مِنَ الطَّالِبِينَ بَثَارِهِ مَعَ وَلِيِّهِ الْإِمَامِ الْمَهْدِيِّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ» (۲)

ج) در زیارت شریف عاشورا، دو مرتبه برای خونخواهی در رکاب حضرت مهدی دعا می کنیم: یکی آنکه می گوئیم: فاسئل الله الذي اكرم مقامك و اكرمني بك، ان يرزقني طلب ثارك مع امام منصور من اهل بيت محمد صلى الله عليه و

۱- در منتهی الامال ج ۲ ص: ۷۵۹ از امام باقر عليه السلام حدیثی با این مضمون روایت شده است. همچنین در کتاب معجم الملاحم و الفتن ج ۴ ص: ۵۳ به نقل از کافی ج ۱ ص: ۴۶۵ از امام صادق عليه السلام نقل شده است که فرمودند: «لَمَّا كَانَ مِنْ أَمْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا كَانَ، ضَجَّتِ الْمَلَائِكَةُ إِلَى اللَّهِ بِالْبُكَاءِ وَ قَالَتْ: يُشْعَلُ هَذَا بِالْحُسَيْنِ صَفِيكَ وَ ابْنِ نَيْبِكَ؟ قَالَ: فَاقَامَ اللَّهُ لَهُمْ ظِلًّا فَاتَمَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ قَالَ: بِهِذَا أَنْتَقِمُ لِهَذَا.

۲- مفاتیح الجنان ص: ۷۴۹

آله... و دیگر آنکه می گوئیم:... و اسئله ان یبلغنی المقام المحمودَ لکم عند الله و ان یرزقنی طلب ثاری مع امامِ هدی ظاهرِ ناطقٍ بالحقِّ منکم...^(۱)

(د) در زیارت حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام می گوئیم:... و أَنَا لَكُمْ تَابِعٌ وَ نُصْرَتِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ وَ هُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ...

(ه) در دعای شریف ندبه، از حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداه به عنوان طلب کننده خون امام حسین بلکه طلب کننده خون پیامبران و فرزندان پیامبران یاد شده است:... أَيْنَ الطَّالِبُ بِذُحُولِ الْأَنْبِيَاءِ وَ ابْنَاءِ الْأَنْبِيَاءِ، أَيْنَ الطَّالِبُ بِدَمِ الْمَقْتُولِ بِكَرْبَلَاءِ...^(۲)

(و) امام حسین علیه السلام از اینکه انتقام خون ایشان به دست حضرت مهدی علیه السلام انجام می شود، خبر داده اند. امام سجاده علیه السلام می فرمایند: قال ابي: يا ولدي يا علي، والله لا يَسْكُنُ دَمِي حَتَّى يَبْعَثَ اللَّهُ الْمَهْدِيَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ فَيَقْتُلَ عَلِيَّ دَمِي مِنَ الْمُنَافِقِينَ الْكَفَرَةَ الْفَسَقَةَ سَبْعِينَ أَلْفًا...^(۳)

(ز) حضرت امام سجاده علیه السلام در خطبه مشهور خود در مسجد اموی شام در حضور یزید (لع)، به وجود حضرت مهدی علیه السلام افتخار می کنند:... وَ فَضَّلْنَا بِأَنَّ مِنَّا النَّبِيَّ الْمُخْتَارَ مُحَمَّدَ وَ مِنَّا الصِّدِّيقَ وَ مِنَّا الطَّيَّارَ وَ مِنَّا اسدُ اللَّهِ وَ اسدُ رَسُولِهِ وَ مِنَّا سَبِطًا هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ الْمَهْدِيَّ الَّذِي يَقْتُلُ الدَّجَالَ...^(۴)

(ح) دعبل بن علی خزاعی قصیده تائیه معروف خود را در خدمت حضرت امام رضا علیه السلام می خواند. هنگامی که پس از مرثیه و سوگنامه خود به دو بیت از آن شعر که

۱- مفاتیح الجنان ص: ۷۵۱-۷۵۲ ۲- مفاتیح الجنان ص: ۸۸۶

۳- اسرار الشهادة ج ۳ ص: ۶۲۳ به نقل از مناقب ج ۴ ص: ۸۵؛ بحار ج ۴۵ ص: ۲۹۸؛ عوالم ج ۱۷ ص: ۶۰۸

۴- رمز المصيبة ج ۳ (چاپ دوم) به نقل از کامل بهائی ج ۲ ص: ۳۰۰ و نفس المهموم ص: ۴۵۰ - اسرار الشهادة

درباره امام زمان علیه السلام بود، رسید و چنین خواند:

خروجِ امامٍ لامِحالةٍ خارجٍ يَقُومُ عَلَيَّ اسْمُ اللَّهِ وَ الْبَرَكَاتِ
يُمَيِّزُ فِينَا كُلَّ حَقٍّ وَ باطلٍ وَ يَجْزِي عَلَيَّ النِّعَمَاءِ وَ النِّقَمَاتِ

در این هنگام، امام رضا علیه السلام به شدت گریستند و سپس سر بلند کردند و فرمودند: یا خُزَاعِي نَطَقَ رُوحُ الْقُدُسِ عَلَيَّ لِسَانِكَ بِهَذَيْنِ الْبَيْتَيْنِ... ای دعبلی، روح القدس در گفتن این دو بیت بر زبان تو سخن گفته است...^(۱)

ط) یکی از شعارهای لشکر حضرت امام زمان ارواحنا فداء «یا ثارات الحسين» است^(۲) همان گونه که امیرالمؤمنین علیه السلام اینچنین فرموده‌اند: لَكَأَنِّي انظُرُ إِلَيْهِمْ فِي سَكِّ الْكُوفَةِ كَالسَّبَاعِ الضَّارِيَةِ، شِعَارُهُمْ فِي اللَّيْلِ «يا ثارات الحسين»^(۳)

ی) حضرت امام زمان علیه السلام در روز عاشورا خروج می‌کنند! آنچنان که امام صادق علیه السلام فرموده‌اند: يَخْرُجُ الْقَائِمُ يَوْمَ السَّبْتِ، يَوْمَ عَاشُورَاءَ، الْيَوْمَ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحُسَيْنُ علیه السلام...^(۴)

ک) علامه سید محمود دهرخی در کتاب شریف معجم الملاحم ج ۴ صفحه ۷ و صفحه ۳۵۹ این روایت را از الزام الناصب ج ۲ صفحه ۲۸۲ نقل فرموده‌اند:

اذا ظهر القائم علیه السلام قام بين الركن والمقام و ينادى بندايات خمسة:

الاولى: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ، أَنَا الْإِمَامُ الْقَائِمُ.

۱- عيون اخبار الرضا علیه السلام ج ۱ ص: ۲۹۷

۲- در بعضی از نسخه‌ها «یا ثارات الحسين» نوشته شده است مانند: الامام المهدي من المهدي الى الظهور به نقل از بحار الأنوار ج ۵۲ ص: ۳۰۸

۳- معجم الملاحم و الفتن ج ۳ ص: ۷۳ به نقل از نوائب الدهور ج ۳ ص: ۲۷۳

۴- معجم الملاحم و الفتن ج ۴ ص: ۶۵ به نقل از الاكمال ص: ۶۱۳ و التهذيب ج ۴ ص: ۲۳۳

الثاني: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ، أَنَا الصَّمْصَامُ الْمُنْتَقِمُ.

الثالث: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ، إِنَّ جَدِّي الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَتَلُوهُ عَطْشَانًا.

الرابع: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ، إِنَّ جَدِّي الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ طَرَحُوهُ عُزْبَانًا.

الخامس: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ إِنَّ جَدِّي الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ سَحَقُوهُ عُداوَنًا.

ل) حضرت مهدی علیه السلام در مسجد الحرام می ایستند و پشت به کعبه می دهند و می فرمایند: يَا مَعْشَرَ الْخَلَائِقِ، أَلَا وَمَنْ ارَادَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى آدَمَ وَ شَيْثَ، فَهِيَ أَنَا آدَمُ وَ شَيْثٌ... و پس از ذکر انبیاء گذشته، می فرمایند: أَلَا وَمَنْ ارَادَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى مُحَمَّدٍ صلی الله علیه و آله وَ امیر المؤمنین علیه السلام، فَهِيَ أَنَا ذَا مُحَمَّدٍ وَ امیر المؤمنین! الا و من اراد أن ينظر إلى الحسنِ وَ الحسينِ عليهما السلام فَهِيَ أَنَا الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ...^(۱)

م) امام حسین علیه السلام اولین امامی هستند که پس از ظهور امام زمان علیه السلام به این دنیا باز می گردند، و بالاخره پس از حکومت حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداء، حکومت حضرت امام حسین علیه السلام آغاز می شود. برخی از علماء معتقدند که مدفن مقدس حضرت بقیة الله ارواحنا فداء در کربلا و در قبر امام حسین علیه السلام خواهد بود. آنچنان که یکی از ظهورهای کلام حضرت امام صادق علیه السلام همین معنا را می رساند. امام صادق علیه السلام فرمودند: وَ يُقْبَلُ الْحُسَيْنُ عليه السلام فِي اصْحَابِهِ الَّذِينَ قُتِلُوا مَعَهُ، وَ مَعَهُ سَبْعُونَ نَبِيًّا كَمَا بُعِثُوا مَعَ مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ، فَيُدْفَعُ إِلَيْهِ الْقَائِمُ عليه السلام الْخَاتَمَ، فَيَكُونُ الْحُسَيْنُ عليه السلام هُوَ الَّذِي يَلِي غُسْلَهُ وَ كَفَنَهُ وَ حُنُوطَهُ وَ يُوَارِيهِ فِي حُفْرَتِهِ.^(۲)

نتیجه:

با توجه به این نکته ها، که از تاریخ شیعه و روایات اهل بیت علیهم السلام به دست آمده

۱- معجم الملاحم و الفتن ج ۴ ص: ۳۵ به نقل از الزام الناصب ج ۲ ص: ۲۵۸

۲- معجم الملاحم و الفتن ج ۲ ص: ۱۵ به نقل از بحار ج ۵۳ ص: ۱۰۳، حدیث ۱۳۰

است، شایسته است که تمام مجالس مذهبی ما در دوران غیبت کبری مزین به نام و یاد حضرت امام زمان علیه السلام گردد. خصوصاً مجالس سوگواری امام حسین علیه السلام باید بهانه‌ای برای تبلیغ بیشتر از امام زمان علیه السلام و شناخت آن بزرگوار و شرح وظایف مردم در دوران سیاه غیبت کبری و آمادگی برای ظهور موفور السرور آن حضرت و بالاخره پیوند زدن ایتم آل محمد با امام مظلومشان باشد.

امیدوارم که این نوشتار بتواند به عنوان دستمایه‌ای برای سخنوران مجالس سوگ حضرت امام حسین علیه السلام مورد استفاده قرار گیرد و باعث پیوند عاطفی نویسنده و خوانندگان با ساحت قدس قلب عالم امکان، لنگر زمین و آسمان، اعلی حضرت ولی الله الاعظم ارواحنا فداء گردد.

خداوندا، به حق امام حسین علیه السلام و حضرت باب الحوائج ابوالفضل العباس علیه السلام، سعی و تلاش و سوگواریها و اشک و آه ما را به امضای حضرت بقیة الله الاعظم مورد قبول درگاهت قرار ده! تنمۀ غیبت حضرت مولا را به گل جمال مادرش فاطمه زهرا علیها السلام ببخش! تنمۀ عمر ما را در دوران حکومت حقّه و دولت کریمۀ آن بزرگوار قرار ده! آمین.

حوزه علمیه قم

محمد رضا باقی

ذیقعدة الحرام ۱۴۲۲

بخش اول

تعظیم آثار امام حسین علیه السلام

تاویل کهیعص درباره وقایع کربلا، توسط حضرت بقیة الله علیه السلام

یکی از کسانی که در زمان حضرت امام حسن عسکری علیه السلام به خدمت حضرت بقیة الله الاعظم علیه السلام مشرف شده است سعد بن عبد الله شهری است. وی همراه با احمد بن اسحاق قمی تذکره در سامرا به منزل حضرت امام حسن عسکری علیه السلام وارد می شود و در آنجا توفیق می یابد که پاسخ سؤالات خود را از زبان مبارک حضرت بقیة الله علیه السلام بشنود. یکی از سؤالات سعد بن عبد الله درباره تاویل آیه شریفه «کهیعص» بوده است و حضرت بقیة الله الاعظم علیه السلام این چنین پاسخ فرمودند:

این حروف، خبر غیبی است که خداوند بنده خود زکریا را به آن مطلع ساخت و سپس آن واقعه را برای حضرت محمد صلی الله علیه و آله نقل کرده است.

حضرت زکریا علیه السلام از خدا درخواست کرد که اسماء خمسة نجباء علیهم السلام را به او تعلیم فرماید. پس جبرئیل بر او نازل شد و نامهای شریف ایشان را به او تعلیم کرد.

هنگامی که زکریا علیه السلام نام حضرت محمد و علی و فاطمه و حسن علیهم السلام را ذکر می کرد مسرور می گشت و اندوهش برطرف می شد ولی چون نام حضرت امام حسین علیه السلام را ذکر کرد، گریه گلوی او را می گرفت و اشک او جاری می شد و مهموم می گردید. بالاخره روزی حضرت زکریا علیه السلام عرض کرد: «خداوندا! چه چیز باعث گردیده است که هر گاه نام چهار نفر از این بزرگواران را ذکر می کنم خاطر من تسلا می یابد و غصه ام برطرف می شود ولی هنگامی که نام امام حسین علیه السلام را بر زبان می آورم، اشکم جاری می شود و غصه ام افزون می گردد؟»

خداوند به زکریا قصه شهادت امام حسین علیه السلام را خبر داد و فرمود: «کهی عصب!» پس «کاف» به کربلا، «ها» به هلاکت عترت طاهره علیهم السلام، «یا» به یزید «لع» که بر امام حسین ستم نمود، اشاره دارد. عین نیز به عطش امام حسین علیه السلام و «صاد» به صبر و شکیبایی ایشان اشارت دارد.

چون زکریا علیه السلام این داستان را شنید محزون گردید و تا سه روز از مسجد خود بیرون نیامد و مردم را از وارد شدن نزد خودش منع کرد و گریه و زاری می کرد و ناله سر می داد و می گفت: «خدا یا! آیا بهترین خلق خود را به اندوه فرزندش مبتلا می نمایی؟! آیا این مصیبت را بر او نازل می کنی؟ آیا به علی و فاطمه علیهما السلام لباس سوگ می پوشانی؟ آیا این بلا را در خانه ایشان نازل می سازی؟»

سپس زکریا گفت: «خداوندا! مرا فرزندی عطا کن که در هنگام پیری چشمم به دیدار او روشن گردد و او را چنان قرار ده که در نزد من مانند حسین علیه السلام باشد به گونه ای که چون او را به من عطا کنی، مرا شیفته محبتش گردانی و پس از آن مرا به

مصیبت و اندوه او سوگوار گردانی، آن چنان که حبیب خودت حضرت محمد صلی الله علیه و آله را به اندوه فرزندش امام حسین علیه السلام مبتلا می سازی!»

خداوند دعای زکریا را مستجاب نمود و یحیی علیه السلام را به او عطا فرمود و شهادت حضرت یحیی موجب اندوه حضرت زکریا شد. مدت حمل حضرت یحیی علیه السلام نیز مانند مدت حمل امام حسین علیه السلام شش ماه بود. و برای این واقعه، داستانی طولانی است. (۱)

۲) سرور اهوازی به وسیله توفیق حضرت مهدی علیه السلام مأمور شد که برای شفای خود به حائر امام حسین علیه السلام برود.

ابو عبدالله بن سروه قمی از مردی شب زنده دار در اهواز به نام سرور، نقل کرده است که او می گفت:

«زبانم گنگ بود و نمی توانستم صحبت کنم. سیزده یا چهارده ساله بودم که پدرم و عمویم مرا نزد شیخ ابوالقاسم حسین بن روح رضی الله عنه بردند و از او درخواست کردند که از حضرت بخواهد تا خداوند زبانم را گویا سازد.

شیخ پس از مدتی جواب آورد که شما مأمور رفتن به حایر حسینی هستید. لذا ما به حایر رفته و غسل کرده و زیارت نمودیم. ناگهان پدر یا عمویم فریادی کشید و خطاب به من گفت: ای سرور من! با زبانی فصیح جواب دادم: بله! او با تعجب گفت: آیا تو حرف می زنی؟ گفتم: آری! ابن سروه می گوید: «حسب و نسب آن مرد را

۱- دار السلام مرحوم عراقی، ص ۱۴۶ - العبقری الحسان، ج ۲، الیاقوت الاحمر، ص ۶

فراموش کرده‌ام، سرور مردی بود که با صدای بلند صحبت می‌کرد!»^(۱)

۳) تأکید حضرت مهدی علیہ السلام بر زیارت حضرت سید الشهداء علیہ السلام و حفظ خطبه حضرت

زینب علیها السلام در تشریح آقای مرعشی نجفی رَضِيَ اللهُ عَنْهُ در جاده حرم سید محمد علیها السلام

این قضیه توسط حضرت آیه الله العظمی نجفی مرعشی رَضِيَ اللهُ عَنْهُ بیان شده است:

در زیارت عسکریین علیهم السلام و در جاده طرف حرم «سید محمد علیها السلام»، راه را گم کردم و در اثر تشنگی و گرسنگی زیاد و وزش باد، در «قلب الاسد» از زندگی مأیوس شدم؛ غش کردم و به حالت صرع و بیهوشی روی زمین افتادم. ناگهان چشم باز کردم دیدم سرم در دامن شخص بزرگواری است، پس به من آب گوارایی داد که مثلش را در مدت عمرم نچشیده بودم. بعد از سیراب کردنم، سفره‌اش را باز کرد و در میان سفره، دو یا سه عدد نان بود، نان را خوردم. سپس این شخص که به شکل عرب بود فرمود: «سید در این نهر برو و بدن را شستشو نما.» گفتم: «برادر! اینجا نهری نیست. نزدیک بود از تشنگی بمیرم، شما مرا نجات دادید.» آن مرد عرب فرمود: «این آب گوارا است!» با گفته او، نگاه کردم و دیدم نهر آب با صفایی است. تعجب کردم و با خود گفتم: «این نهر، اینجا بود و من نزدیک بود از تشنگی بمیرم؟!»

به هر حال؛ فرمود: «ای سید! اراده کجا داری؟». گفتم: «حرم مطهر سید محمد علیها السلام». فرمود: «این حرم سید محمد است.» دیدم در زیر بقعه سید محمد قرار داریم و حال آنکه من در «جادسیه» (قادسیه) گم شده بودم و مسافت زیادی

۱- دار السلام مرحوم عراقی، ص ۱۳۸ - ۵۴۰ داستان از معجزات و کرامات، ص ۴۷۴ به نقل از اثبات الهداة ج

۷، ص ۳۳۷، حدیث ۱۰۵ و بحار الانوار ج ۵۱، ص ۳۲۵ حدیث ۲۳.

بین آنجا و بقعه سید محمد علیه السلام است.

باری؛ از فوایدی که از مذاکره با آن عرب در این فرصت نصیب شد اینهاست:
اولاً: تأکید و سفارش بر تلاوت قرآن شریف، و انکار شدید بر کسی که قائل به تحریف قرآن است؛ حتی نفرین فرمود بر افرادی که احادیث تحریف را جعل کرده اند!

ثانیاً: تأکید بر نهادن عقیقی که اسماء مقدسه چهارده معصوم علیهم السلام بر آن نقش بسته و نوشته شده است در زیر زبان میت.

و ثالثاً: سفارش فرمودند بر احترام پدر و مادر، زنده باشند یا مرده، و بر زیارت بقاع مشرفه ائمه علیهم السلام و اولاد آنها و تعظیم و تکریمشان تأکید کردند.

رابعاً: سفارش فرمود بر احترام ذریه سادات و به من فرمودند: «قدر خود را به خاطر انتساب به اهل بیت علیهم السلام بدان و شکر این نعمت را که موجب سعادت و افتخار زیاد است به جای آور.»

خامساً: سفارش فرمود بر خواندن قرآن و نماز شب و فرمود: «ای سید! تأسف بر اهل علمی که عقیده آنها انتساب به ماست و لکن بر این اعمال، مداومت نمی کنند.» و سفارش فرمود بر تسبیح فاطمه زهرا علیها السلام و بر زیارت سید الشهداء علیه السلام از دور و نزدیک و زیارت اولاد ائمه علیهم السلام و صالحین و علما و تأکید بر حفظ «خطبه شفشقیه» امیرالمؤمنین علیه السلام و خطبه علیا مخدره زینب کبری علیها السلام در مجلس یزید لعنة الله علیه و دیگر سفارشات و فواید.

به ذهنم خطور نکرد که این آقا کیست مگر وقتی که از نظرم غایب شد. (۱)

۴) تاکید امام زمان علیہ السلام بر زیارت حضرت سید الشهداء علیہ السلام در تشریف آقای مرعشی نجفی قدس سره در راه مسجد سهله

این قضیه توسط حضرت آیه الله العظمی مرعشی نجفی قدس سره نقل شده است:

در ایام تحصیل علوم دینی و فقه اهل بیت علیهم السلام در نجف اشرف، شوق زیادی جهت دیدار جمال مولایمان بقیة الله الأعظم (عجل الله تعالی فرجه الشریف) داشتم. با خود عهد کردم که چهل شب چهارشنبه پیاده به «مسجد سهله» بروم، به این نیت که جمال آقا صاحب الأمر علیہ السلام را زیارت کنم و به این فوز بزرگ نائل شوم. تا سی و پنج یا سی و شش شب چهارشنبه ادامه دادم، تصادفاً در این شب، رفتنم از نجف تأخیر افتاد و هوا ابری و بارانی بود. نزدیک مسجد سهله خندقی بود. هنگامی که به آنجا رسیدم، بر اثر تاریکی شب، وحشت و ترس مرا فراگرفت؛ مخصوصاً از زیادی قطاع الطریق و دزدها می ترسیدم، ناگهان صدای پایی را از دنبال سر شنیدم که بیشتر موجب ترس و وحشتم گردید. به عقب برگشتم، سید عربی را با لباس اهل بادیه دیدم، نزدیک من آمد و با زبان فصیح گفت: «ای سید! سلام علیکم» ترس و وحشت به کلی از وجودم رفت و اطمینان و سکون نفس پیدا کردم و تعجب آور بود که چگونه این شخص در تاریکی شدید، متوجه سیادت من شد؟ و در آن حال، من از این مطلب غافل بودم!

به هر حال؛ سخن می‌گفتیم و می‌رفتیم. از من سؤال کرد: «کجا قصد داری؟»
گفتم: «مسجد سهله.» فرمود: «به چه جهت؟» گفتم: «به قصد تشرّف زیارت ولیّ
عصر علیه السلام».

مقداری که رفتیم به مسجد «زید بن صوحان» که مسجد کوچکی نزدیک مسجد
سهله است، رسیدیم؛ داخل مسجد شدیم و نماز خواندیم و بعد از دعایی که سید
خواند - که گویا دیوار و سنگها آن دعا را با او می‌خواندند - احساس انقلابی عجیب
در خود نمودم که از وصف آن عاجزم. بعد از دعا، سید فرمود: «سید! تو گرسنه‌ای،
چه خوبست شام بخوری.» پس سفره‌ای را که زیر عبا داشت بیرون آورد و در آن
مثل اینکه سه قرص نان و دو یا سه خیار سبز بود، که گویا تاره از باغ چیده‌اند و آن
وقت پخته زمستان، و سرمای شدیدی بود و من به این معنا منتقل نشدم که این آقا
این خیار تازه سبز را در این فصل زمستان از کجا آورده است؟! طبق دستور آقا شام
خوردم. سپس فرمود: «بلند شو تا به مسجد سهله برویم.» داخل مسجد شدیم. آقا
مشغول اعمال وارده در مقامات شد و من هم به متابعت آن حضرت انجام وظیفه
می‌کردم و بدون اختیار نماز مغرب و عشا را به آقا اقتدا کردم و متوجه نبودم که این
آقا کیست.

بعد از آنکه اعمال تمام شد، آن بزرگوار فرمود: «ای سید! آیا مثل دیگران بعد از
اعمال مسجد سهله به مسجد کوفه می‌روی یا در همین جا می‌مانی؟» گفتم:
«می‌مانم.» در وسط مسجد در مقام صادق علیه السلام نشستم و به سید گفتم: «آیا چای یا
قهوه یا دخانیات میل دارید تا آماده کنم؟» در جواب، کلام جامعی را فرمود: «این
امور از فضول زندگیست و ما از این فضولات دوریم!» این کلام در اعماق وجودم اثر

گذاشت به گونه‌ای که هر گاه یادم می‌آید، ارکان وجودم می‌لرزد. به هر حال؛ مجلس نزدیک به دو ساعت طول کشید و در این مدت، مطالبی رد و بدل شد که به بعضی آنها اشاره می‌کنم.

۱- در باره «استخاره» سخن به میان آمد، سید عرب فرمود: «ای سید! با تسبیح به چه نحو استخاره می‌کنی؟» گفتم: سه مرتبه صلوات می‌فرستم و سه مرتبه می‌گویم: «أَسْتَخِيرُ اللَّهَ بِرَحْمَتِهِ خَيْرَةً فِي عَافِيَةٍ» پس قبضه‌ای از تسبیح را می‌گیرم و دوتا، دوتا می‌شمارم، اگر دوتا ماند، بد است. اگر یکی ماند، خوب است. فرمود: «برای این استخاره، باقی مانده‌ای است که به شما نرسیده و آن این است که هر گاه یکی باقی ماند فوراً حکم به خوبی استخاره نکنید؛ بلکه توقف کنید و دوباره برای ترک عمل استخاره کنید، اگر زوج آمد، کشف می‌شود که استخاره اول خوب است اما اگر یکی آمد، کشف می‌شود که استخاره اول میانه است». به حسب قواعد علمیه می‌بایست دلیل بخواهم و آقا جواب دهد، به جای دقیق و باریکی رسیده بودیم، اما به مجرد این قول، تسلیم و منقاد شدم؛ با آنکه متوجه نیستم که این آقا کیست.

۲- از جمله مطالب این جلسه، تأکید سید عرب بر تلاوت و قرائت این سوره‌ها بعد از نمازهای واجب بود: بعد از نماز صبح سوره یس، بعد از نماز ظهر سوره عم، بعد از نماز عصر سوره نوح، بعد از مغرب سوره الواقعة و بعد از نماز عشاء سوره ملک.

۳- دیگر اینکه تأکید فرمودند بر دو رکعت نماز بین مغرب و عشاء که در رکعت اول بعد از حمد، هر سوره‌ای خواستی می‌خوانی و در رکعت دوم بعد از حمد «سوره واقعه» را می‌خوانی و فرمود: کفایت می‌کند این از خواندن سوره واقعه بعد

از نماز مغرب، چنانکه گذشت.

۴- تأکید فرمود که بعد از نمازهای پنجگانه این دعا را بخوان: **اللَّهُمَّ سَرِّحْنِي
عَنِ الْهُمُومِ وَالْغُمُومِ وَوَحْشَةِ الصُّدْرِ وَوَسْوَسَةِ الشَّيْطَانِ بِرَحْمَتِكَ يَا
أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ**

۵- و دیگر تأکید داشتند بر خواندن این دعا بعد از ذکر رکوع در نمازهای یومیّه
خصوصاً رکعت آخر: **اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ تَرَحَّمْ عَلَي
عَجْزِنَا وَ أَغْنِنَا بِحَقِّهِمْ**.

۶- در تعریف و تمجید از «شرایع الاسلام» مرحوم محقق حلی فرمود: تمام آن
مطابق با واقع است مگر کمی از مسائل آن.

۷- تأکید فرمودند بر خواندن قرآن و هدیه کردن ثواب آن، برای شیعیانی که
وارثی ندارند یا دارند و لکن یادی از آنها نمی‌کنند.

۸- تأکید کردند بر تحت الحنک را زیر حنک دور دادن و سر آن را در عمامه قرار
دادن، چنانکه علمای عرب به همین نحو عمل می‌کنند و فرمود: در شرع، چنین
رسیده است.

۹- تأکید بر زیارت سید الشهداء علیهما السلام.

۱۰- دعا در حقّ من فرمود: خدا تو را از خدمتگزاران شرع قرار بدهد.

۱۱- پرسیدم: «نمی‌دانم آیا عاقبت کارم خیر است و آیا من نزد صاحب شرع

مقدّس روسفیدم؟» فرمود: عاقبت تو خیر و سعیت مشکور است و روسفید هستی.

گفتم: نمی‌دانم آیا پدر و مادر و اساتید و ذوی الحقوق از من راضی هستند یا نه؟

فرمود: «تمام آنها از تو راضی اند و درباره ات دعا می کنند». استدعای دعا کردم برای خودم که موفق باشم برای تألیف و تصنیف، و آن بزرگوار دعا فرمودند. در اینجا مطالب دیگری است که مجال تفصیل و بیان آن نیست.

پس خواستم به خاطر حاجتی از مسجد بیرون روم، آمدم نزد حوضی که در وسط راه، قبل از خارج شدن از مسجد قرار دارد. به ذهنم رسید چه شبی بود و این سید عرب کیست که این همه با فضیلت است؟! شاید همان مقصود و معشوقم باشد! تا این مطلب به ذهنم خطور کرد، مضطربانه برگشتم و آن آقا را ندیدم و کسی هم در مسجد نبود. یقین پیدا کردم که آقا را زیارت کردم و غافل بودم. مشغول گریه شدم و همچون دیوانه اطراف مسجد گردش می کردم تا صبح شد، چون عاشقی که بعد از وصال، مبتلا به هجران شده باشد. این بود اجمالی از تفصیل که هر وقت آن شب به یادم می آید، بهت زده می شوم.^(۱)

۵) حضرت مهدی علیه السلام به مرحوم اشکانی فرمودند: این مدت که در کرمانشاه بودی و به زیارت امام حسین علیه السلام رفتی، جفا بوده است.

این قضیه را حضرت آیه الله العظمی حاج شیخ مرتضی حائری قدس سره نقل کرده اند: از جمله قضایای عجیبی که در زمان خود، دیدم این بود که گفتند: مردی در قم به نام آقای اشکانی است که او خدمت حضرت حجّت (سلام الله علیه) می رسد. من یک روز عصر ظاهراً با جناب آقای حاج عبد الوهاب روحی که رفیق پنجاه ساله

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص ۱۴۸، قضیه ۶۶.

من است و جناب آقای حاج آقا مهدی اخوی، خدمت این مرد که منزلش در خیابان ایستگاه راه آهن بود رفتیم. مردی پیر و نورانی بود و آثار حقیقت و درستی در چهره او واضح و روشن بود و دستگاه رادیو او هم در همان اتاق پذیرائی بود، (آن وقت داشتن رادیو، خلاف روش مقدّسین بود) و این دلیل این بود که این مرد، هیچ اهل تظاهر و دکان داری نبود.

ما داستان تشرف او را پرسیدیم، گفت: من اهل خوی هستم و نظامی بودم و در مدرسه نظام ترکیه نیز تحصیل کرده‌ام و مدت‌ها در قشون بودم. یک وقت در تهران پای منبر بودم، ناطق برای کسی که می‌خواهد به خدمت حضرت برسد، دستوری را ذکر کردند و من دستور را عمل کردم. دستورا برای ماگفت که اجمال آن خواندن آیه نور در ماه مخصوص و با عدد مخصوص است. سپس من از او دو سؤال کردم: یکی آن‌که: آیا خدمت آقا بطور معاینه رسیدی؟ معلوم شد بطور مکاشفه می‌رسیده نه معاینه؛ مثلاً گفت: همین طوری که زیر کرسی نشسته بودم، اوضاع عوض می‌شد و ایشان را می‌دیدم و عرائض خود را می‌گفتم، حتی گاهی در خواب به خدمتش می‌رسیدم. از جمله به قم که آمدم و خیال مجاورت داشتم و مبلغ پانصد تومان در هر برج، حقوق باز نشستگی داشتم، می‌خواستم تکلیف شرعی خود را بدانم و در این جهت، متحیر بودم که به کدامیک از دو مرجع مشهور در قم که یکی «حاج آقا حسین بروجردی» بود و دیگری مرحوم «آقای سید محمد حجت تبریزی» مراجعه نمایم، بعضی از اهل علم، اولی را می‌گفتند و بعضی دومی را معین می‌کردند، لذا برای رفع تحیر، همان دستور را عمل کردم. در خواب خدمتش رسیدم و آقای بروجردی نیز حاضر بودند مثل این که ایشان آقا را نمی‌دیدند. آقا

فرمودند: به این مراجعه کن و من مقداری اسکناس برای دستگردان کردن به همراه داشتم به ایشان دادم و ایشان گرفتند و در جیب بغل گذاشتند و تبسمی نیز بر لب داشتند. در عالم بیداری نیز به خدمتش رسیدم، همان وضع خواب مشاهده شد، همان تبسم و همان گرفتن و در بغل گذاشتن با خصوصياتی که در خواب دیدم مشهود گردید!

و از جمله می‌گفت: من پیش از رابطه با وجود مقدّسش مدّتی در کرمانشاه مأموریت داشتم، پس از اینکه خدمتش رسیدم، تقریباً فرمودند: این مدّت که در کرمانشاه بودی و زیارت حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام نرفتی جفا بوده است، و اینک مشرّف شو و من مشرّف شدم. گمانم این است که گفت: در حرم آن حضرت نیز خدمتش رسیدم.

سؤال دوم این بود که: شما چه خصوصیات اخلاقی داشتید؟ گفت: من در هیچ اوضاع و شرایطی، نماز خود را ترک نکردم و ثانیاً به احدی ظلم و ستم نکردم. من عرض می‌کنم: اولی برای یک آخوند یا بازاری سهل است، اما برای یک نظامی به این سهولت نیست. و اما دومی برای همه مشکل است چه رسد به یک نظامی! برای اینکه ظلم، تعدّی به حقوق دیگران است و گاهی یک سکوت، تجاوز به حق مالی یا آبروی دیگران حساب می‌شود و حقوق نیز زیاد است تا جائی که اگر در حفظ یک کافری که در تحت نفوذ اسلام است، کوتاهی کند و او بمیرد، آن شخص، ظالم است. (۱)

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علما و طلاب، ص ۱۲۱، فضايلة ۵۲

۶) تأیید شدن این که زیارت امام حسین علیه السلام در شب جمعه، امان از آتش دوزخ است، در تشریف حاج علی بغدادی

حاج علی بغدادی می گوید:

هشتاد تومان سهم امام علیه السلام به ذمه ام آمد، به نجف اشرف رفتم و بیست تومان آن را به جناب شیخ مرتضی انصاری اعلی الله مقامه و بیست تومان به جناب شیخ محمد حسین کاظمینی و بیست تومان به جناب شیخ محمد حسن شروقی دادم و بیست تومان هم به ذمه ام باقی ماند و قصد داشتم در مراجعت، آنها را به جناب شیخ محمد حسن کاظمینی آل یاسین، پرداخت کنم. وقتی به بغداد برگشتم، دوست داشتم در ادای آنچه به ذمه ام باقی بود، عجله کنم. روز پنجشنبه به زیارت کاظمین علیهم السلام مشرف شدم. پس از زیارت، خدمت جناب شیخ رسیدم و مقداری از آن بیست تومان را دادم و وعده کردم که باقی را بعد از فروش بعضی از اجناس به تدریج، طبق حواله ایشان پرداخت کنم و عصر آن روز تصمیم به مراجعت گرفتم. جناب شیخ از من خواست که بمانم، عرض کردم: باید مزد کارگرهای کارگاه شعر بافی ام را بدهم، (کارگاه بافندگی مو که سابقاً مرسوم بود و مصارفی داشت) چون برنامه من این بود که مزد هفته را شب جمعه می دادم؛ لذا از کاظمین به طرف بغداد برگشتم. وقتی تقریباً ثلث راه را طی کردم، سید جلیلی را دیدم که از طرف بغداد رو به من می آید، همین که نزدیک شدم، سلام کردم و دستهای خود را برای مصافحه و معانقه باز نمود و فرمود: اهلاً و سهلاً و مرا در بغل گرفت. معانقه کردیم و هر دو یکدیگر را بوسیدیم. ایشان عمامه سبز روشنی بر سر داشت و بر رخسار مبارکش خال سیاه بزرگی بود. ایستاد و فرمود: علی! خیر است، به کجا می روی؟

گفتم: کاظمین علیهم السلام را زیارت کردم و به بغداد برمی‌گردم. فرمود: امشب شب جمعه است، برگرد. گفتم: سیدی! نمی‌توانم. فرمود: چرا، می‌توانی. برگرد تا برای تو شهادت دهم که از موالیان جدّم امیرالمؤمنین علیه السلام و از دوستان مایی و شیخ نیز شهادت دهد، زیرا خدای تعالی امر فرموده که دو شاهد بگیرید. (این مطلب، اشاره به چیزی بود که در ذهن داشتم، یعنی می‌خواستم از جناب شیخ خواهش کنم نوشته‌ای به من دهد مبنی بر اینکه من از موالیان اهل بیتم و آن را در کفن خود بگذارم). گفتم: تو از کجا این موضوع را می‌دانی و چطور شهادت می‌دهی؟! فرمود: کسی که حقش را به او می‌رسانند، چطور آن رساننده را شناسد؟ گفتم: چه حقی؟ فرمود: آن چیزی که به وکیل من رساندی! گفتم: وکیل شما کیست؟ فرمود: شیخ محمد حسن. گفتم: ایشان وکیل شماست؟! فرمود: بله، وکیل من است!

حاج علی بغدادی می‌گوید: به ذهنم خطور کرد: از کجا این سید جلیل مرا به اسم خواند، با آن که من او را نمی‌شناسم؟! بعد با خود گفتم: شاید او مرا می‌شناسد و من ایشان را فراموش کرده‌ام. باز با خود گفتم: لابد این سید سهم سادات می‌خواهد، اما من دوست دارم از سهم امام علیه السلام مبلغی به او بدهم لذا گفتم: مولای من! نزد من از حقّ شما (سهم سادات) چیزی مانده بود، درباره آن به جناب شیخ محمد حسن رجوع کردم، به خاطر آنکه حقّتان را به اذن او ادا کرده باشم. ایشان در چهره من تبسمی کرد و فرمود: آری، بخشی از حقّ ما را به وکلایمان در نجف اشرف رساندی. گفتم: آیا آنچه ادا کردم، قبول شده است؟ فرمود: آری. در خاطرم گذشت که این سید منظورش آن است که علمای اعلام در گرفتن حقوق سادات وکیلند و مرا غفلت گرفته بود! آنگاه فرمود: برگرد و جدّم را زیارت کن. من هم برگشتم در حالی

که دست راست او در دست چپ من بود.

همین که به راه افتادیم، دیدم در طرف راست ما، نهر آب سفید و صافی جاری است و درختان لیمو و نارنج و انار و انگور و غیره، با آن که فصل آنها نبود، بالای سر ما سایه انداخته‌اند! عرض کردم که این نهر و درختها چیست؟ فرمود: هر کس از موالیان، که ما وجدمان را زیارت کند، اینها با اوست. گفتم: می‌خواهم سؤال کنم. فرمودند: بپرس.

گفتم: مرحوم شیخ عبد الرزاق، مردی مدّرس بود. روزی نزد او رفتم شنیدم که می‌گفت: کسی که در طول عمر خود، روزها روزه باشد و شبها را در عبادت بسربرد و چهل حجّ و چهل عمره بجا آورد و میان صفا و مروه بمیرد، اما از موالیان و دوستان امیرالمؤمنین علیه السلام نباشد، برای او فایده ندارد. نظرتان چیست؟ فرمود: آری واللّه، دست او خالی است!

سپس از حال یکی از خویشان خود پرسیدم که آیا او از موالیان امیرالمؤمنین علیه السلام است. فرمود: آری او و هر که متعلق به تو است، موالی امیرالمؤمنین علیه السلام است. عرض کردم: سیدنا! مسأله‌ای دارم. فرمود: بپرس.

گفتم: روضه خوانهای امام حسین علیه السلام می‌خوانند که سلیمان اعمش، نزد شخصی آمد و از زیارت حضرت سید الشهدا علیه السلام پرسید، آن شخص گفت: بدعت است. شب، آن شخص در عالم رؤیا هودجی را میان زمین و آسمان دید، سؤال کرد: در آن هودج کیست؟ گفتند: فاطمه زهرا و خدیجه کبری علیهما السلام. گفت: به کجا می‌روند؟ گفتند: برای زیارت امام حسین علیه السلام در امشب که شب جمعه است، می‌روند. همچنین دید رقعه‌هایی از هودج می‌ریزد و در آنها نوشته است: «امان من

النار لزوار الحسين في ليلة الجمعة، امان من النار يوم القيامة» (این برگ امانی است در روز قیامت برای زوار امام حسین علیه السلام در شبهای جمعه) حال آیا این حدیث، صحیح است؟ فرمودند: آری، راست و درست است.

گفتم: سیدنا! صحیح است که می‌گویند: هر کس امام حسین علیه السلام را در شب جمعه زیارت کند، این زیارت برگ امان از آتش است؟ فرمود: آری و الله. و اشک از چشمانش جاری شد و گریست.

گفتم: سیدنا! مسأله، فرمود: بپرس. عرض کردم: سال ۱۲۶۹، حضرت رضا علیه السلام را زیارت کردیم. در درود (از بخشهای خراسان) یکی از عربهای شروقیه را که از بادیه نشینان طرف شرق نجف اشرف هستند، ملاقات کرده و او را ضیافت نمودیم. از او پرسیدیم: ولایت حضرت رضا علیه السلام چگونه است؟ گفت: بهشت است. امروز پانزده روز است که من از مال مولای خود، حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام خورده‌ام؛ بنا بر این مگر منکر و نکیر می‌توانند در قبر، نزد من بیایند؟ گوشت و خون من از غذای آن حضرت، در میهمانخانه روییده است. آیا این صحیح است؟ یعنی حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام می‌آیند و او را از گردنه خلاص می‌کنند؟! فرمود: آری جدم ضامن است.

گفتم: سیدنا! مسأله کوچکی است می‌خواهم بپرسم. فرمودند: بپرس. گفتم: آیا زیارت حضرت رضا علیه السلام از من قبول است؟ فرمود: ان شاء الله قبول است. عرض کردم: سیدنا! مسأله، فرمودند: بسم الله! عرض کردم: حاجی محمد حسین بزازباشی، پسر مرحوم حاج احمد، آیا زیارتش قبول است؟ (ایشان با من در سفر مشهد رفیق و شریک در مخارج راه بود) فرمود: عبد صالح زیارتش قبول است.

گفتم: سیدنا! مسأله، فرمود: بسم الله. گفتم: فلانی که از اهل بغداد و همسفر ما بود، آیا زیارتش قبول است؟ ایشان ساکت شدند، گفتم: سیدنا! مسأله، فرمودند: بسم الله. عرض کردم: این سؤال مرا شنیدید یا نه؟ آیا زیارت او قبول است؟ باز جوابی نداد.

حاج علی نقل کرد که ایشان چند نفر از ثروتمندان بغداد بودند که در این سفر پیوسته به لهو و لعب مشغول بودند و آن شخص؛ مادر خود را کشته بود! در این جا به موضعی که جاده وسیعی داشت، رسیدیم. دو طرف آن باغ و این مسیر، روبروی کاظمین علیه السلام است. قسمتی از این جاده که به باغها متصل است و در طرف راست قرار دارد، مربوط به بعضی از ایتام و سادات بود که حکومت به زور از آنان گرفته بود و در جاده داخل کرده بود؛ لذا اهل تقوی و ورع که ساکن بغداد و کاظمین بودند همیشه از راه رفتن در آن قطعه زمین کناره می گرفتند؛ اما دیدم این سید بزرگوار در آن قطعه راه می رود. گفتم: مولای من! این محل مال بعضی از ایتام سادات است و تصرف در آن جایز نیست. فرمود: این موضع مال جدّم امیرالمؤمنین علیه السلام و ذریّه او و اولاد ماست، لذا برای موالیان و دوستان ما تصرف در آن حلال است.

نزدیک آن قطعه در طرف راست باغی است مال شخصی که او را حاجی میرزا هادی می گفتند و از ثروتمندان معروف عجم و در بغداد ساکن بود. گفتم: سیدنا راست است که می گویند: زمین باغ حاج میرزا هادی، مال موسی بن جعفر علیه السلام است؟ فرمود: چه کار داری! و از جواب خودداری نمود.

در این هنگام به جوی آبی که از رود دجله برای مزارع و باغهای آن حدود

کشیده‌اند، رسیدیم. این نهر از جاده می‌گذرد و از آنجا جاده، دو راه به سمت شهر می‌شود؛ یکی راه سلطانی است و دیگری راه سادات. آن جناب به راه سادات میل نمود. گفتم: بیا از این راه (راه سلطانی) برویم، فرمود: نه، از همین راه خودمان می‌رویم. آمدیم و چند قدمی نرفته بودیم که خود را در صحن مقدّس نزد کفشداری دیدیم در حالی که هیچ کوچه و بازاری مشاهده نشد! از طرف باب المراد که سمت مشرق و طرف پایین پا است، داخل ایوان شدیم. ایشان در رواق مطهر معطل نشد و اذن دخول نخواند و وارد شد و کنار در حرم ایستاد. به من فرمود: زیارت بخوان. عرض کردم: من سواد ندارم، فرمود: من برای تو بخوانم؟ عرض کردم: آری. فرمود: *ءادخل یا الله؟ السّلام علیک یا رسول الله، السّلام علیک یا امیرالمؤمنین و همچنین سلام بر همه ائمه نمود تا به حضرت عسکری علیه السلام رسید و فرمود: آیا امام زمان خود را می‌شناسی؟ عرض کردم: چرا نشناسم؟! فرمود: بر امام زمانت سلام کن، عرضه داشتم: السّلام علیک یا حجّة الله یا صاحب الزّمان یا بن الحسن. تبسّم نمود و فرمود: و علیک السّلام و رحمة الله و برکاته!*

داخل حرم مطهر شدیم و ضریح مقدّس را چسبیدیم و بوسیدیم. بعد به من فرمود: زیارت بخوان دوباره گفتم: من سواد ندارم. فرمود: برایت زیارت بخوانم؟ عرض کردم: آری. فرمود: کدام زیارت را می‌خوانی؟ گفتم: هر زیارتی که افضل است، برایم بخوانید. ایشان فرمود: زیارت امین الله افضل است و بعد به خواندن مشغول شد و فرمود: *السّلام علیکما یا امیني الله فی ارضیه و حُجَّتیه علی عبادہ تا آخر. در همین وقت، چراغهای حرم را روشن کردند، دیدم شمعها روشن است؛ ولی حرم مطهر به نور دیگری مانند نور آفتاب، روشن و منور است، به طوری*

که شمعه‌ها مثل چراغی بودند که روز در آفتاب روشن کنند و مرا چنان غفلت گرفته بود که هیچ متوجه نمی‌شدم.

وقتی زیارت تمام شد، از سمت پایین پا به پشت سر آمدند و در طرف شرقی ایستادند و فرمودند: آیا جدّم حسین علیه السلام را زیارت می‌کنی؟ عرض کردم: آری: زیارت می‌کنم، شب جمعه است. «زیارت وارث» را خواندند و در همین وقت مؤذّن‌ها از اذان مغرب فارغ شدند. ایشان به من فرمودند: به جماعت ملحق شو و نماز بخوان! بعد هم به حرم مطهر، که جماعت در آن جا منعقد بود، تشریف آوردند و خود فرادی در طرف راست امام جماعت و به ردیف او ایستادند، من وارد صف اوّل شدم و مکانی پیدا کردم.

بعد از نماز، آن سید بزرگوار را ندیدم، از مسجد بیرون آمدم و در حرم جستجو کردم؛ اما باز او را ندیدم. قصد داشتم ایشان را ملاقات کنم، چند قرانی پول بدهم و شب ایشان را نزد خود نگه دارم که میهمان من باشد! ناگاه به خاطر آمد که این سید که بود؟ و آیات و معجزات گذشته را متوجه شدم، از جمله این که من دستور او را در مراجعت به کاظمین علیهم السلام اطاعت کردم با آن که در بغداد کار مهمی داشتم. و این که مرا به اسم صدا زد، با آن که او را تا به حال ندیده بودم. و این که می‌گفت: موالیان ما. و این که می‌فرمود: من شهادت می‌دهم. و همچنین دیدن نهر جاری و درختان میوه دار در غیر فصل خود و غیر اینها. (که تماماً گذشت) و این مسائل باعث شد من یقین کنم که ایشان بقیّة الله ارواحنا فداه است. مخصوصاً در قسمت اذن دخول و پرسیدن این که آیا امام زمان خود را می‌شناسی. یعنی وقتی که گفتم: می‌شناسم، فرمودند: سلام کن، چون سلام کردم، تبسم کردند و جواب دادند! لذا نزد کفشداری

آمدم و از حال آن حضرت سؤال کردم. کفشدار گفت: ایشان بیرون رفت، بعد پرسید این سید رفیق تو بود. گفتم: بلی.

بعد از این اتفاق به خانه میهماندار خود آمدم و شب را در آنجا به سر بردم. صبح که شد، نزد جناب شیخ محمد حسن کاظمینی آل یاسین رفتم و هر آنچه را دیده بودم نقل کردم. ایشان دست خود را بر دهان گذاشته و مرا از اظهار این قصه و افشای این سرّ نهی نمود و فرمود: خداوند تو را موفق کند. به همین جهت، من آن را مخفی می داشتم، به احدی اظهار ننمودم تا آن که یک ماه از این قضیه گذشت. روزی در حرم مطهر، سید جلیلی را دیدم که نزد من آمد و پرسید: چه دیده‌ای؟ گفتم: چیزی ندیده‌ام. باز سؤالش را تکرار کرد. اما من به شدت انکار نمودم. او هم ناگهان از نظر ناپدید شد.^(۱)

۷) تشریح علامه بحر العلوم رحمته الله و مذاکرات در باره ثواب زیارت و عزای امام حسین علیه السلام

زمانی علامه بحر العلوم رحمته الله به قصد تشرّف به سامرا به تنهایی مسافرت کرده بود. در بین راه راجع به این مسأله که «گریه بر امام حسین علیه السلام باعث آمرزش گناهان است» فکر می کرد. در این هنگام متوجه شد که شخص عربی سوار بر اسب به او رسید و سلام کرد و پرسید: «جناب سید! در باره چه چیزی فکر می کنی؟ اگر مسأله علمی است آن را مطرح کنید، شاید من هم اهل باشم.»

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص ۱۰۱، قضیه ۴۴

علامه بحر العلوم گفت: در این اندیشه‌ام که چطور خدای تعالی این همه ثواب را به زائرین و گریه‌کنندگان حضرت سیدالشهدا علیه السلام می‌دهد؟! مثلاً برای هر قدمی که در راه زیارت برداشته شود، ثواب یک حج و یک عمره در نامه عمل ثبت می‌گردد و برای یک قطره اشک، تمام گناهان صغیره و کبیره آمرزیده می‌شود!

آن سوار عرب فرمود: «تعجب نکن! من برای شما مثالی بیان می‌کنم تا مشکل حل شود:

روزی سلطانی همراه با درباریان خود به شکار می‌رفت؛ در شکارگاه از همراهیان خود دور افتاد و مشقت زیادی تحمل کرد و بسیار گرسنه شد. ناگاه خیمه‌ای دید و به آنجا رفت. پیرزنی با پسرش در آن سیاه چادر زندگی می‌کردند و بزغاله شیردهی در گوشه خیمه داشتند که با مصرف شیر آن، زندگی خود را می‌گذراندند.

وقتی سلطان به خیمه آنها وارد شد، او را نشناختند؛ اما برای پذیرایی مهمان، بزغاله را سر بریدند و کباب کردند! زیرا چیز دیگری برای پذیرایی نداشتند. سلطان آن شب در خیمه خوابید و روز بعد، از آنها جدا شد و خود را به درباریان رسانید و قضیه را برای آنها بازگو کرد. سپس از درباریان پرسید: اگر بخواهم میهمان‌نوازی پیرزن و فرزندش را تلافی کنم، چه چیزی به آنها بدهم؟

یکی از درباریان جواب داد: صد گوسفند به آنها بدهید. شخص دیگری گفت: صد گوسفند و صد اشرفی بدهید. سومی گفت: فلان مزرعه را به آنها واگذار کنید. سلطان گفت: هر چه به آنها بدهم در مقابل میهمان‌نوازی آنها کم است، فقط اگر سلطنت و تاج و تختم را به آنها بدهم، مقابله به مثل کرده‌ام! چون آنها هر چه

داشتند به من دادند، من هم باید هر چه را در اختیار دارم به آنها بدهم تا کار آنها تلافی شود!»

سپس سوار عرب به علامه فرمود: «جناب بحر العلوم! حضرت سیدالشهداء علیه السلام هر چه از مال و منال و اهل و عیال و پسر و دختر و خواهر و برادر و سر و پیکر داشت، همه را در راه خدا داد، پس اگر خدا به زائرین و گریه کنندگان آن حضرت، آن همه ثواب را عنایت کند نباید تعجب کنید. (چون خدا نمی تواند خدایبش را به حضرت سیدالشهداء علیه السلام بدهد، هر مقامی که به آن حضرت و زوار و عزادارانش عنایت کند، باز در نظر خدا زیاد نیست.)»

هنگامی که شخص عرب این مطالب را فرمود، ناگهان از نظر علامه بحر العلوم غایب شد. (۱)

۸) امام زمان علیه السلام فرمودند: هیچ کس را از کربلا به جهنم نمی برند

آخوند ملا محمد کاظم هزار جریبی رحمته الله علیه فرمود: از آقای میرزا محمد شهرستانی که عالم جلیل القدری بود و بر جنازه سید بحر العلوم نماز خواند، شنیدم که فرمود: من در اوایل جوانی، مجاورت زمین کربلا را اختیار کرده بودم. رفیق صالح و پرهیزگاری داشتم که مجاور نجف اشرف بود. او اهل خاتون آباد و اسمش حاج حسنعلی بود. وی پیوسته به من تکلیف می کرد که به نجف برویم و در آنجا مجاورت نمایم، زیرا سکونت در کربلا قساوت می آورد، و مجاورت در نجف اشرف به مراتب بهتر از کربلا است. بالاخره شبی خواب دیدم که در رواق حضرت

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب، ص ۱۸، قضیه ۳

امیر المؤمنین علیه السلام هستم و همان رفیقمان - حاج حسنعلی - هم آنجا بود و مجاورت کربلا را برای من، انکار می کرد! ناگاه دیدم حضرت امام زمان علیه السلام در رواق تشریف دارند!

حاج حسنعلی خدمت آن حضرت آمد و عرض کرد: شما اینجا تشریف دارید و مردم برای زیارت شما، به سامرا می آیند؟! حضرت فرمودند: آنجا هم هستم! سپس با دست مبارک به ضریح اشاره کردند و فرمودند: «بِحَقِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ لَا يَقُودُونَ أَحَدًا مِنْ كَرْبَلَا إِلَى جَهَنَّمَ!». یعنی: به امیر المؤمنین علیه السلام قسم، که هیچ کس را از کربلا به سوی جهنم نمی برند! سپس فرمودند: «به شرط این که شبی را در آنجا مانده باشد!» من گمان کردم که مقصود آن حضرت، از بیتوته در کربلا این است که در آنجا مشغول عبادت باشد. بنابراین عرض کردم: ما شبها، تا هنگام طلوع آفتاب، می خوابیم. حضرت فرمودند: «اگر چه تا هنگام طلوع آفتاب خوابیده باشد!» به همین جهت من مجاورت زمین کربلا را اختیار کردم.^(۱)

۹) درخواست حاج محمد علی فشندی برای رفتن به کربلا

این قضیه توسط حاج محمد علی فشندی تهرانی رحمته الله نقل شده است: ایشان فرمود: با آقا سید باقر خیاط و جمعی به مسجد جمکران رفتیم. همه خوابیدند و تنها من بیدار بودم. پیرمردی هم در پشت بام شمعی روشن کرده بود و دعا می خواند. من هم مشغول نماز شب بودم. ناگاه دیدم هوا روشن شد! با خود گفتم: «ماه طلوع نموده است» ولی هر چه نگاه کردم ماه را ندیدم. یک مرتبه دیدم در

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام، ص ۵۹۸، فضا ۳۱۱

فاصله پانصد متری، زیر یک درخت، سید بزرگواری ایستاده است و این نور از آن آفاست.

به پیرمرد گفتم: «شما در کنار آن درخت سیدی را می بینید؟» گفت: «هوا تاریک است، چیزی دیده نمی شود! اگر خوابت می آید برو بخواب!» دانستم که او آن بزرگوار را نمی بیند.

بالاخره نزدیک آقا رفتم و پس از سلام، عرض کردم: «من می خواهم به کربلا بروم، لکن پول و گذرنامه ندارم. اگر تا صبح پنجشنبه آینده گذرنامه با پول تهیه شود، می دانم که شما امام زمان هستید و الا یکی از سادات می باشید.»

ناگاه دیدم آقا نیست و هوا نیز تاریک شده. فردا صبح داستان را به رفقا گفتم و بعضی از آنها مرا مسخره کردند.

این قضیه گذشت تا این که روز چهارشنبه، صبح زود در میدان فوزیه سابق، برای کاری آمده بودم و منزل من در شمیران بود. در میدان فوزیه کنار دیواری ایستاده بودم و باران می آمد. در آن لحظه، پیرمردی که او را نمی شناختم، نزد من آمد و گفت: «حاج محمد علی! می خواهی کربلا بروی؟» گفتم: «مایلم ولی نه پول دارم و نه گذرنامه.» گفت: «شما ده عدد عکس با دو عدد رونوشت شناسنامه بیاور.» گفتم: «عیالم را نیز می خواهم ببرم.» گفت: «مانعی ندارد.» فوراً به منزل رفتم و عکس و رونوشت را تهیه کردم و آوردم. گفت: «فردا صبح همین وقت بیاید اینجا.»

فردا صبح، آن پیرمرد در همان محل آمد و گذرنامه را با ویزای عراقی به ضمیمه پنج هزار تومان به من داد و رفت و دیگر او را ندیدم. آن روز به منزل آقا سید باقر رفتم، ختم صلوات داشتند، بعضی از رفقا از راه مسخره گفتند: «گذرنامه را گرفتی؟»

گفتم: «بله!» و ماجرا را گفتم. آنها شروع کردند به گریه کردن و گفتند: «خوش به حالت با این سعادت.»^(۱)

۱۰) عطای هزینة زیارت کربلا به سید حبیب الله حسینی قمی با واسطه آیه الله

بروجردی

آقای سید حبیب الله حسینی قمی که از اهل منبر قم است و آقای «حسن بقال» که فعلاً در تهران است، با هم قرار می‌گذارند که یک سال شبهای جمعه به مسجد جمکران بروند و حوائج خود را از حضرت بقیه الله روحی فداه بگیرند. این عمل را یک سال انجام می‌دهند و تشریفی برایشان حاصل نمی‌شود.

شب جمعه‌ای که بعد از یک سال بوده، آقا حسن به آقای سید حبیب الله می‌گوید: بیا امشب با هم به مسجد جمکران برویم. آقا سید حبیب الله می‌گوید: چون من یک سال به مسجد جمکران رفته‌ام و چیزی ندیده‌ام، دیگر به آنجا نمی‌روم. آقا حسن زیاد اصرار می‌کند که امشب را هم هر طور هست بیا با هم برویم، شاید نتیجه‌ای داشته باشد.

بالاخره حرکت می‌کنند و پیاده به طرف مسجد جمکران می‌روند. در بین راه، سید مجللی را می‌بینند که مانند کشاورزان «سه شاخ خرمن» روی شانه گرفته است و از دور می‌رود. آنها مطمئن می‌شوند که او حضرت بقیه الله روحی فداه است.

آقای سید حبیب الله می‌گوید: من وقتی چشمم به آن حضرت افتاد، قضیه سید

۱- شیفتگان حضرت مهدی علیہ السلام ج ۲، ص ۲۴۳. داستان‌های شگفت، ص ۴۱۷

رشتی که در مفاتیح نقل شده بود، به یادم آمد. به آقا حسن گفتم: برو و از آن حضرت چیزی بخواه. آقا حسن جلو رفت و سلام کرد و گفت: آقا خواهش دارم با دست مبارک خودتان دشتی به من بدهید. حضرت به او سکه‌ای دادند، سپس رو کردند به من و فرمودند: حاجت تو هم نزد آقای بروجردی است، وقتی به قم رفتی، نزد آقای بروجردی برو و بگو: چرا از حال فلان کس که در مصر است غافلیم، و چند جمله دیگر که سری بود به من فرمودند که به آیه الله بروجردی بگویم. بعد آن حضرت تشریف بردند.

آقا حسن وقتی به سکه نگاه کرد، دید تنها روی آن خطی به صورت ضربدر زده‌اند و چیزی بر آن نوشته نشده است! بالاخره وقتی به مسجد جمکران رفتیم و قضیه را برای مردم نقل کردیم، آنها سکه را در میان آب انداختند و از آن آب به قصد استشفاء آشامیدند و به سر و صورت خود مالیدند. من هم پس از آنکه از مسجد جمکران به قم برگشتم به منزل آیه الله بروجردی رحمته رفتم. ولی تا سه روز، موفق به ملاقات حضرت آیه الله بروجردی در جلسه خصوصیه نشدم. روز سوم که خدمت آن مرحوم رسیدم، بدون مقدمه فرمودند: سه روز است که من منتظر تو هستم. کجائی؟

عرض کردم: موانعی بود که موفق به ملاقات خصوصیه نمی شدم. آقا فرمودند: حاجت تو این است که می خواهی به کربلا بروی، لذا مبلغی پول به من دادند و من مطالبی را که حضرت بقية الله روحی فداه فرموده بودند، به ایشان عرض کردم، سپس آیه الله بروجردی رحمته به آقا حسن گفتند: چرا آن سکه را به افراد معصیت کار و

ناپاک نشان می دهی؟!

ضمناً من به آقای بروجردی عرض کردم: شما چیزی بنویسید که من گذرنامه بگیرم و به کربلا بروم. ایشان فرمودند: تو گذرنامه نمی خواهی، فلان دعا را بخوان و از مرز عبور کن و به کربلا برو! من هم همان روزها حرکت کردم و به طرف عراق رفتم؛ وقتی به مرز عراق رسیدم، با آنکه همراهان من، همه گذرنامه داشتند، بیشتر از من که گذرنامه نداشتم، معطل شدند و احدی از من مطالبه گذرنامه نکرد! (۱)

(۱) تذکر امام زمان علیه السلام به حاج صادق تبریزی در باره مقام طفلان حضرت مسلم علیه السلام

آقای میرزای هادی فرمود: حاج صادق تبریزی فرزند مرحوم حاج محمد علی می گفت:

سال ۱۳۰۶ اولین سفری بود که به کربلای معلی مشرف شدم. وقتی وارد مسیب (از بخش های بین راه) شدم غسل کردم و قصد زیارت طفلان حضرت مسلم (نور الله مرقدهما) را نمودم. راه مخوف بود و من حیوانی را کرایه کردم. در آن وقت جناب آقا میرزا احمد که سابقاً وزیر بود و سپس از تصدّی امر وزارت توبه کرده بود، با دو برادرش همراه من بودند. مقداری راه رفتیم و نزدیک حرم آن دو بزرگوار رسیدیم.

من چون به سواری عادت نداشتم، پاهایم مجروح شده بود. لذا پیاده شدم و حدود بیست قدم جلوتر از آنهایی که با من بودند رفتم. وقتی به نهری که نزد آن

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علما و طلاب ص ۲۳۵، قضیه ۱۱۴.

مرقد مطهر است رسیدم، سیدی از آن نهر بیرون آمد که گویا از زیارت طفلان حضرت مسلم علیه السلام مراجعت نموده بود و لباس های فاخر و گران قیمت در برداشت. گمان کردم که از اهل عراق است و پشت سرش زواری هستند و به همین دلیل با این لباس های قیمتی در این راه مخوف، با حالت اطمینان خاطر می رود و الا احدی جرأت نمی کرد که با آن لباس ها تنها حرکت کند. چون امنیتی بین راه نبود و حتی ما فقط با یک قبا راه می رفتیم. خیال کردم که این سید از ساداتی است که برای گرفتن سنهم سادات یا سهم امام علیه السلام با زوار می رود و این لباس های قیمتی را پوشیده است که او را بزرگ شمرده و در خورشان وی با او رفتار کنند. حتی شال ترمه سبز تو زردی نیز بر سر بسته بود که گویا الان از دکان تاجر خریده است. به خاطر این که گمان نکنند من از او ترسیده ام، به ایشان سلام نکردم!

چهار قدم که به طرف مسیب رفت، برگشت و به ما توجه نمود و با صدای بلندی که خارج از معمول است فریاد زد: ای اهل تبریز و ای ناظم التجار، گمان نکنید اینها طفل هستند! به درستی که اینها نزد خدای تعالی منزلت عظیمی دارند. از خدای تعالی به واسطه اینها و به برکتشان هر چه می خواهید، بخواهید.

من اعتنایی به کلام او ننمودم؛ چون مقام بلند آن دو طفل بزرگوار را می دانستم و کلام آن سید، معرفت مرا به ایشان بیشتر نمی کرد. داخل نهر شدم اما عمق آن مانع از این بود که طرف دیگر نهر دیده شود. یعنی باید مقداری پایین می رفتیم تا به سطح آب برسیم. لذا کناره های نهر چون از سطح آب خیلی بلندتر بود، دیده نمی شد. از نهر خارج شدم. در آن طرف احدی از اشخاصی که گمان می کردم همراه سید باشند، ندیدم. تعجب کردم که با وجود ناامنی راه، چطور با آن شکل و لباس،

تنها این راه را طی می‌کند! برگشتم که ببینم این سید کیست، ولی هیچ کسی را ندیدم. آنهایی را که حدود بیست قدم از من فاصله داشتند، صدا زدم و گفتم: این سید که الان از کنار من گذشت، کجا رفت؟ گفتند: کدام سید را می‌گویی؟ ما سیدی را ندیدیم.

وارد حرم مطهر طفلان حضرت مسلم علیه السلام شدم در حالی که منقلب بودم و حالم طوری بود که تا کنون سابقه نداشته است. آن سید، قدی متوسط داشت و مژه‌هایش سیاه بود، مثل آن که سرمه کشیده باشد، ولی یقیناً هیچ سرمه‌ای استعمال نکرده بود. (۱)

۱۲) امام زمان علیه السلام به آقای برهانی فریدنی فرمودند: من مشغول زیارت عاشورا هستم!

این قضیه توسط حجة الاسلام آقای محمد علی برهانی فریدنی نقل شده است: در تاریخ ۱۳۵۴/۳/۲۰ شمسی از قریه «افوس فریدن» که زادگاه اینجانب است، به اتفاق یک نفر از اهالی همان قریه به نام آقای سید مجتبی هاشمی که مرد با اخلاص و مداح اهل بیت علیهم السلام بود به خارج قریه، که مشهور به سرچشمه افوس و به کوهی عظیم و بلند به نام کوه قبله متصل است، رفتیم.

برنامه ما این بود که غالباً در روزهای جمعه از صبح به آنجا می‌رفتیم. اول دعای ندبه می‌خواندیم و ظهر هم نماز ظهر و عصر و زیارت وارث می‌خواندیم. نزدیک

۱- برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۲۰۴ به نقل از العبقری الحسان ج ۱ ص: ۱۱۵

غروب آفتاب هم که وقت دعای سمات بود، مشغول دعای سمات می شدیم. همین برنامه را در آن روز هم انجام دادیم تا بالاخره در موقع دعای سمات، مشغول دعا شدیم و در بین دعا، توسل به مولایمان ولی عصر ارواحنا فداه پیدا کردیم، ناگاه سید مجتبی هاشمی با حالتی هیجان زده و توأم با شور و عشق مرا صدا زد و گفت: «آقای برهانی! این سید بزرگوار کیست که اینجا ایستاده است؟ با شما کار دارد؟»

من سرم را بلند کردم و نگاه کردم. در فاصله دوازده الی پانزده متری ما، رو به طرف قبله، آقای بزرگوار و سیدی خیلی نورانی ایستاده و مشغول به ذکر بودند. عمامه‌ای بر سر مبارک داشتند و تحت الحنک آن را زیر گلوی مبارکشان قرار داده بودند. دستها را نیز از آستین عبا بیرون آورده و پارچه سبزی مثل شال، از روی عبا به کمر بسته بودند.

چون سال گذشته در آن قریه، بعضی از سادات روحانی آنجا به دیدن من آمده بودند، خیال کردم که ایشان یکی از آنهاست. پس از سلام عرض کردیم: «بفرمایید! جای حاضر است، ما هم الان دعای سمات را تمام می‌کنیم و در خدمتیم.» فرمودند: «مشغول باشید، دعا را تمام کنید. من هم مشغول زیارت عاشورا هستم.»

با فرموده آقا، شروع کردیم به ادامه دعا و چون شیفته جمال آقا بودیم، دعا را تند خواندیم. باز آقای هاشمی به ایشان تعارف کردند و آقا همان جمله را تکرار کردند. چند دقیقه‌ای بیش طول نکشید که دعا تمام شد و خواستیم از آقا پذیرایی کنیم، اما کسی را ندیدیم. تمام محوطه را دیدیم و کسی را پیدا نکردیم، بلافاصله متوجه شدیم که ایشان وجود اقدس حجة بن الحسن امام زمان ارواحنا فداه بودند.

با گریه و زاری آقا را صدا زدیم که «ای بزرگوار! کجا رفتی؟» و بر حال خود تأسف

می خوردیم که چرا آقا را نشناختیم. (۱)

۱۳) درخواست باران با خواندن زیارت عاشورا در مسجد جمکران به فرمان آیت الله حجت علیه السلام

این قضیه توسط حضرت آیه الله آقای سید مهدی مرعشی نقل شده است:
 آیه الله العظمی آقا سید محمد حجت کوه کمری قدس سره متوفی ۱۳۷۲ هجری قمری، چهل نفر از فضلاء حوزه علمیه قم را انتخاب نمودند و دستور فرمودند که به مسجد مقدس جمکران بروند و در آنجا بعد از نماز صاحب الزمان علیه السلام، زیارت عاشورا بخوانند و دعا کنند که از عنایات حضرت ولی عصر علیه السلام، خداوند متعال باران بفرستد.

طلاب محترم هنگام صبح، پیاده عازم مسجد جمکران شدند و بعد از نماز و زیارت عاشورا و دعا جهت باران - که مدتی بود باران نیامده بود - از مسجد جمکران خارج شدند و به طرف شهر مذهبی قم روانه شدند. در وسط راه، باران چنان باریدن گرفت که قابل تحمل نبود. وقتی طلاب جهت ناهار - که خود آقا دستور داده بود گوسفندی بکشند و آبگوشت درست کنند - وارد منزل شدند، تمام لباسهای آنها خیس شده بود؛ به طوری که اگر فشار می دادند از لباس و عمامه ها آب جاری می شد. در آن روز، از برکات مسجد جمکران و عنایات حضرت صاحب الزمان علیه السلام نسبت به سربازان خود، بارندگی مفصلی شد. (۲)

۱- شیفتگان حضرت مهدی علیه السلام ج ۲، ص ۱۱۱

۲- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۶۱، قضیه ۱۲۷، به نقل از مسجد مقدس جمکران ص

۱۴) بر طرف شدن وبا از شيعيان با زيارت عاشورا هديه به حضرت نرجس عليه السلام

این قضيه توسط مرحوم آيت الله العظمى حاج شيخ عبدالكريم حائرى يزدى رحمته الله نقل شده است:

اوقاتی که در سامرا مشغول تحصيل علوم دينی بودم، اهالی سامرا به بيماری وبا و طاعون مبتلا شدند و هر روز عده‌ای می‌مردند!

روزی در منزل استادم مرحوم سيد محمد فشارکی اعلى الله مقامه بودم و جمعی از اهل علم نیز در آنجا بودند، ناگاه مرحوم آقای ميرزا محمد تقی شيرازی تشریف آوردند و صحبت از بيماری وبا شد و این که همه مردم در معرض خطر مرگ هستند.

مرحوم ميرزا فرمود: اگر من حکمی بدهم، آیا لازم است انجام شود یا نه؟ همه اهل مجلس تصدیق نمودند و گفتند: بلی.

سپس فرمود: من حکم می‌کنم که شيعيان ساکن سامرا از امروز تا ده روز همگی مشغول خواندن زيارت عاشورا شوند و ثواب آن را به روح شريف حضرت نرجس خانم والده ماجده حضرت حجة بن الحسن عليه السلام هديه نمایند، تا این بلا از آنها دور شود! اهل مجلس این حکم را به تمام شيعيان رساندند و همه شيعيان مشغول خواندن زيارت عاشورا شدند.

از فردا تلف شدن شيعيان موقوف شد و همه روزه عده‌ای از سنی‌ها می‌مردند. به طوری که بر همه آشکار گردیده بود. برخی از سنی‌ها از آشناهای شيعه پرسیدند: سبب اینکه دیگر، کسی از شما تلف نمی‌شود، چیست؟

شيعيان به آنها گفته بودند: زيارت عاشورا! آنها هم مشغول شدند و بلا از آنها هم

برطرف گردید.

جناب آقای فرید سلمه الله تعالى فرمودند: زمانی گرفتاری سختی برایم پیش آمد فرمایش آن مرحوم به یادم آمد. پس از اول محرم سرگرم خواندن زیارت عاشورا شدم، روز هشتم بطور خارق العاده برایم فرج شد.^(۱)

۱۵) امام زمان علیه السلام به سید رشتی فرمودند: عاشورا، عاشورا، عاشورا

مرحوم حاج شیخ عباس قمی قدس سره، این قضیه را در مفاتیح الجنان، از نجم الثاقب محدث نوری قدس سره، نقل کرده اند:

جناب مستطاب، تقی صالح «سید احمد بن سید هاشم بن سید حسن موسوی رشتی» تاجر ساکن رشت، ایدالله تعالی، این قضیه را برایم نقل کرد. او گفت: در سال هزار و دویست و هشتاد، به قصد حج از رشت به تبریز آمدم و در منزل «حاج صفر علی» - تاجر معروف تبریزی - وارد شدم و چون قافله‌ای برای رفتن به مکه نبود، متحیر بودم که چه باید بکنم؟ تا آنکه «حاجی جبار جلودار سدهی اصفهانی» قصد رفتن به طرابوزن را داشت، من هم از او، مرکبی کرایه کردم و با او رفتم.

در منزل اول سه نفر دیگر هم به نام حاج ملا محمد باقر تبریزی و حاج سید حسین تاجر تبریزی و حاج علی به من ملحق شدند و همه با هم روانه راه شدیم، تا به ارزروم رسیدیم و از آنجا عازم طرابوزن شدیم.

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۵۶۲ قضیه ۲۸۳

پدر یکی از منازل بین راه، حاج جبّار جلو دار نزد ما آمد و گفت: این منزل که در پیش داریم، بسیار مخوف است. لطفاً قدری زودتر حرکت کنید تا بتوانیم، همراه قافله باشیم. البته در سایر منزلها، غالباً ما از قافله فاصله داشتیم.

ما فوراً حرکت کردیم، و حدود دو ساعت و نیم یا سه ساعت به صبح، با قافله حرکت کردیم حدود نیم فرسخ که از منزل دور شدیم، برف تندی باریدن گرفت و هوا تاریک شد. رفقا سرشان را پوشانده بودند و با سرعت می رفتند، ولی من هر چه کوشش کردم که خودم را به آنها برسانم، ممکن نشد. تا آنکه آنها رفتند و من تنها ماندم!

از اسب پیاده شدم و در کنار راه نشستم و فوق العاده ناراحت و مضطرب بودم، چون حدود ششصد تومان برای مخارج راه، همراهم بود. بالاخره فکرم به اینجا رسید که تا صبح در همین جا بمانم و چون تازه از شهر بیرون آمده ایم، می توانم به جایی که از آنجا حرکت کرده ایم، برگردم و چند محافظ بردارم و خودم را به قافله برسانم.

ناگهان همان گونه که در این افکار بودم، در مقابل خود، در آن طرف جاّه، باغی دیدم و در آن باغ باغبانی به نظرم رسید که بیلی در دست داشت و به درختها می زد که برف آنها بریزد! باغبان نزد من آمد و با فاصله کمی ایستاد و با زبان فارسی گفت: تو کی هستی؟ گفتم: رفقا رفته اند و من مانده ام و راه را نمی دانم!

ایشان فرمود: نافله بخوان تا راه پیدا کنی! من مشغول نافله شدم و پس از پایان تهجدم، باز آمد و فرمود: نرفتی؟ گفتم: والله راه را نمی دانم.

فرمود: زیارت جامعه بخوان! من با آنکه زیارت جامعه را حفظ نبودم و هنوز هم

حفظ نیستم، آنجا مشغول خواندن زیارت جامعه شدم و تمام آن را بدون غلط از حفظ خواندم.

باز آمد و فرمود: هنوز نرفتی و اینجا هستی؟ من بی اختیار گریه ام گرفت، و گفتم: بله هنوز هستم، راه را بلد نیستم که بروم! فرمود: زیارت عاشورا را بخوان! با آنکه زیارت عاشورا را حفظ نبودم و تا به حال هم حفظ نیستم، از اوّل تا به آخر با صد لعن و صد سلام و دعای علقمه خواندم! پس از آنکه زیارت را تمام کردم، باز آمد و فرمود: نرفتی؟ هنوز اینجا هستی؟! من گفتم: تا صبح اینجا هستم!

فرمود: من الآن تو را به قافله می‌رسانم! سپس ایشان سوار الاغی شد و بیلش را به روی دوشش گذاشت و فرمود: ردیف من بر الاغ سوار شو! من سوار شدم و مهار اسبم را کشیدم، ولی اسب نیامد و از جا حرکت نکرد!

آن بزرگوار فرمود: مهار اسب را به من بده! من مهار را به او دادم. ایشان بیل را به دوش چپ گذاشت و مهار اسب را گرفت و به راه افتاد، اسب فوراً حرکت کرد. در بین راه دست روی زانوی من گذاشت و فرمود: شما چرا نافلة نمی‌خوانید؟ نافلة، نافلة، نافلة! (این جمله را سه بار برای تأکید و اهمیت آن تکرار کرد.) باز فرمود: شما چرا زیارت جامعه نمی‌خوانید؟! جامعه، جامعه، جامعه و با این تکرار بر اهمیت آن تأکید فرمود. بعد فرمود: شما چرا عاشورا نمی‌خوانید؟ عاشورا، عاشورا، عاشورا! و با این تکرارها بر این سه موضوع تأکید زیادی فرمود.

او راه را دایره وار می‌رفت و یک مرتبه برگشت و فرمود: آنها رفقای شما هستند، دیدم آنها لب جوی آبی پایین آمده‌اند و مشغول وضو گرفتن برای نماز صبح هستند. من از الاغ پیاده شدم، که سوار اسب شوم و خود را به آنها برسانم. ولی نتوانستم

به اسب سوار شوم. آن آقا از الاغ پیاده شد و مرا سوار اسب کرد و سر اسب را به طرف همسفرانم برگرداند! در آن حال به فکر افتادم که این شخص که بود؟ که اولاً فارسی حرف می زد، با آنکه در آن حدود فارسی زبان نیست و همه ترک هستند و مذهبی جز مسیحیت در آنجا نیست، این مرد به من دستور نافله و جامعه و زیارت عاشورا را می داد، و مرا پس از آن همه معطلی که در آنجا داشتم، به این سرعت به رفقایم رساند؟!!

و بالاخره متوجه شدم که ایشان حضرت بقیة الله ارواحنا فداء هستند! ولی وقتی به عقب سر خود نگاه کردم، احدی را ندیدم و از ایشان اثری نبود. (۱)

۱۶) هر صبح به نیابت از امام زمان علیه السلام زیارت عاشورا بخوان

مرحوم آیه الله شیخ علی اکبر نهاوندی نقل می کنند که سید جلیل، سید احمد اصفهانی معروف به خوشنویس این قضیه را برایم نوشته است:

در روز جمعه در مسجد سهله، در حجره ای نشسته بودم، ناگاه سید بزرگوار و معتمی وارد شد و به آنچه در زاویه حجره بود (یک فرش و تعدادی کتاب و ظرف) نظر کرد و فرمود: اینها حاجت دنیای تو را کفایت می کند، تو هر روز صبح به نیابت امام زمان علیه السلام زیارت عاشورا بخوان، و به قدر کفایت، معشیت هر ماه خود را از من بگیر که اصلاً به احدی محتاج نباشی! و سپس قدری پول به من داد و فرمود: «این برای یک ماه تو کفایت می کند» و به طرف در مسجد رفتند.

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۵۵۹ قضیه ۲۸۲. برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۲۵۴ به

نقل از العبقری الحسان ج ۲ ص: ۱۱۷

من به زمین چسبیده بودم و زبانم بند آمده بود و هر چه خواستم سخن بگویم یا برخیزم، نتوانستم! تا اینکه آن سید خارج شد. همین که بیرون رفت، گویا فیودی از آهن که بر من بود، باز شد، پس برخاستم و از مسجد خارج شدم و هر چه جستجو کردم، اثری از آن آقا نیافتم. (۱)

۱۷) عطای تربت حضرت سیدالشهداء علیه السلام به آقای مرعشی نجفی در سرداب مقدس

سامرا

این قضیه توسط حضرت آیه الله العظمی مرعشی نجفی قدس سره نقل شده است:
در ایام اقامت در سامراء شبهایی را در سرداب مقدس بیتوته می‌کردم، آن هم شبهای زمستانی. در یکی از شبها، آخر شب، صدای پایی شنیدم. با این که در سرداب بسته بود و قفل بود؛ ترسیدم، زیرا عده‌ای از دشمنان اهل بیت علیهم السلام به دنبال کشتن من بودند. شمع‌ی که همراه داشتم نیز خاموش شده بود، ناگاه صدای دلربایی شنیدم که به این نحو سلام داد: «سلام علیکم یا سید!» و مرا نام برد. جواب دادم و گفتم: «شما کیستید؟» فرمود: «یکی از بنی اعمام تو!» گفتم: «در بسته بود، از کجا آمدید؟» فرمودند: «خداوند بر هر چیز قدرت دارد.» پرسیدم: اهل کجایید؟ فرمود: «حجاز.»

سپس سید حجازی فرمود: «به چه حاجت در این وقت شب به اینجا آمده‌ای؟» گفتم: «به جهت حاجتهایی.» فرمود: «برآورده شد!» سپس سفارش فرمود بر نماز

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۵۶۶، قضیه ۲۸۶ - برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۱۷۹ به

نقل از العبقری الحسان ج ۱ ص: ۱۱۳

جماعت و مطالعه در فقه و حدیث و تفسیر؛ و تأکید فرمود در صلوة رحم و رعایت حقوق استاد و معلمین؛ و نیز سفارش فرمود به مطالعه و حفظ نهج البلاغه و حفظ دعاهای صحیفه سجّادیه.

از ایشان خواستم در باره من دعا فرماید، دست بلند کردند و اینگونه مرا دعا کردند: خدایا! به حق پیغمبر و آل او، این سید را برای خدمت شرع موفق کن و به او شیرینی مناجاتت را بچشان و دوستی او را در دلهای مردم قرار بده و او را از شرّ و کید شیاطین، مخصوصاً از حسد حفظ کن!

در بین گفتارش فرمود: «با من تربت سید الشهداء علیّه هست، تربت اصل که با چیزی مخلوط نشده است» پس چند مثقالی کرامت فرمود و همیشه مقداری از آن نزد من است؛ چنانکه انگشتی عقیق نیز عطا فرمود که همیشه با من هست و آثار بزرگی را از اینها مشاهده کرده‌ام. بعد از این، سید حجازی از نظرم غایب شد! (۱)

۱۸) احترام حضرت بقية الله ارواحنا فداء به تربتی که بر دیوار مالیده شده بود

یکی از بانوان مؤمنه و پرهیزگار، به نام «خدیجه ظهوریان» فرزند عباسعلی که هم اکنون قریب نود سال از عمر با برکت خود را پشت سر گذاشته و با آنکه نزدیک ده سال است که بر اثر سکت، از پا افتاده و با کمک عصا خود را به این سو و آن سو می‌کشانند، نماز جماعتش ترک نمی‌شود، نقل می‌کند:

حدود سنی سال قبر مهر تربتی که خودم از کربلا آورده بودم، کثیف شده بود. آن را

۱- عنایات حضرت مهدی علیّه به علماء و طلاب ص: ۱۵۲، قضیه ۶۷

بردم و در آب روان (آب خیابان وسط شهر مشهد مقدس) شستشو دادم و در میان سطل گذاشته و برگشتم.

وقتی روبروی مسجد دوازده امامی ها رسیدم، با خود گفتم: خوب است مهر را برگردانم، تا وقتی که به منزل می رسم طرف دیگرش نیز خشک شود، مهر را که برگردانیدم، بر اثر خیس بودن طرف زیرین مهر، قدری تربت به انگشت بزرگم چسبیده بود. انگشتم را به دیوار روبروی مسجد مالیدم و رفتم.

شب در خواب دیدم، آقای بزرگواری که به ذهنم رسید حضرت حجة بن الحسن امام زمان ارواحنا فداه هستند، سرشان را به همان جای دیوار که ذکر شد، گذاشته اند و به من می فرمایند: «اینجا تربت جدم حسین علیه السلام را مالیده ای!»^(۱)

۱۹) حضرت امام زمان علیه السلام جوان بیمار را به نذر بر حضرت ابوالفضل علیه السلام و دعا برای فرج راهنمایی کردند

این جانب سید مرتضی موسوی کربلایی در سال ۱۳۷۰ شمسی به سرطان خون دچار شدم. تمام دکترها از بهبودی من قطع امید کرده بودند، پدر و مادرم هم اهمیتی به من نمی دادند و همسایه ها مرا با نگاه های تحقیرآمیز خود آزار می دادند. تا اینکه خودم به خواندن «زیارت عاشورا» مشغول شدم. سال ۷۱ در شب تولد حضرت قمر بنی هاشم علیه السلام هنگام نماز مغرب، فردی آمد و گفت: «شما فردا ظهر ساعت دوازده و سی دقیقه در حرم حضرت شاه عبدالعظیم باشید تا من بیایم.»

۱- آثار و برکات امام حسین علیه السلام ص: ۵۵۲ قضیه ۲۸۰

روز بعد همان موقع در حرم حضرت بودم که آقا تشریف آوردند و به من گفتند: بیماریت چیست؟ گفتم: سرطان، فرمودند: «اگر می خواهی شفا پیدا کنی، چیزی نذر حضرت قمر بنی هاشم علیه السلام کن و دعا کن که ما ظهور کنیم.» آن موقع اصلاً متوجه نشدم که ایشان امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستند، اما وقتی از ایشان جدا شدم و فهمیدم، خیلی گریه کردم. همان روز بعد از ظهر یک گوسفند و مقدار پنج هزار تومان نذر حضرت ابو الفضل علیه السلام کردم. در سال ۱۳۷۳ روز تولد آن حضرت در موقع نماز ظهر و عصر بود که خود آقا را مشاهده کردم. آقا تشریف آوردند و به من گفتند: دوست داری شفا بگیری؟ گفتم: آری، چون مردم خیلی مرا سرزنش و تحقیر می کنند. سپس پرسیدم: آقا! شما سید هستید؟ فرمودند: بله. گفتم: تو را به جدت مرا شفا بده. آن حضرت با ایشان به پهلو و دل من مالیدند و روز بعد به دکتر مراجعه کردم، گفتم: چه کار کردی که شفا گرفتی؟ جریان را برایش تعریف کردم، خیلی گریه کرد. من به کرامت و بزرگواری حضرت ابو الفضل علیه السلام شفا پیدا کردم. (۱)

۲۰) امام زمان علیه السلام طریقه توسل به حضرت ابو الفضل علیه السلام را یاد دادند

حجة الاسلام و المسلمین آقای حاج سید محمد تقی حشمت الواعظین طباطبائی قمی، داستانی را از آیت الله العظمی مرعشی نجفی «قدس سرّه» (متوفی ۷ صفر المظفر ۱۴۱۴ قمری) این چنین نقل کرده اند:

یکی از علمای نجف اشرف، که مدتی به قم آمده بود، برای من چنین نقل کرد

که: من مشکلی داشتم. به مسجد جمکران رفتم و درد دل خود را به محضر حضرت بقیة الله حجّة بن الحسن العسکری امام زمان - عجل الله تعالی فرجه الشریف - عرضه داشتم و از ایشان خواستم که نزد خدا شفاعت کنند تا مشکلم حل شود. برای این منظور چندین دفعه به مسجد جمکران رفتم، ولی نتیجه‌ای ندیدم.

روزی هنگام نماز دلم شکست و عرض کردم: مولا جان، آیا جایز است که در محضر شما و در منزل شما باشم و به دیگری متوسّل شوم؟ شما امام من می‌باشید، آیا زشت نیست که با وجود امام، حتی به علمدار کربلا قمر بنی هاشم (ع) متوسّل شوم و او را نزد خدا شفیع قرار دهم؟!

از شدت تأثر بین خواب و بیداری قرار گرفته بودم. ناگهان با چهره نورانی قطب عالم امکان حضرت حجّت بن الحسن العسکری عجل الله تعالی فرجه الشریف مواجه شدم. بدون تأمل به حضرتش سلام عرض کردم. حضرت با محبت و بزرگواری جوابم را دادند و فرمودند: نه تنها زشت نیست و نه تنها ناراحت نمی‌شوم که به علمدار کربلا متوسّل شوی، بلکه شما را راهنمایی هم می‌کنم که به حضرتش چه بگویی. چون خواستی از حضرت ابوالفضل حاجت بخواهی، این چنین بگو: «یا ابا الغوث ادرکنی!» ای فریاد رس، مرا دریاب^(۱)

۲۱) حضرت بقیة الله ارواحنا فداه مرثیه محتشم کاشانی را تکمیل فرمودند

محتشم کاشانی پسری داشت که از دنیا رفت، چند بیت شعر در رثای وی گفت. شبی حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله را در خواب دید که به او فرمودند: «تو برای فرزند

خود مرثیه می‌گویی، ولی برای فرزند من مرثیه نمی‌گویی!».

محتشم می‌گوید: بیدار شدم، ولی چون در این رشته کار نکرده بودم، ندانستم چگونه مرثیه آن حضرت را شروع نمایم.

شب دیگر، باز آن حضرت در عالم رؤیا فرمودند: «چرا در مصیبت فرزندم مرثیه نگفتی؟ عرض کردم: چون تاکنون در این وادی قدم نزده‌ام. آن حضرت فرمودند: بگو: «باز این چه شورش است که در خلق عالم است».

بیدار شدم و همان مصرع را مطلع قرار دادم و آنچه را مقرر شده بود، سرودم. تا به این مصرع رسیدم: «هست از ملال گرچه بری ذات ذوالجلال»، در این جا فرو ماندم که چگونه این مصرع را به آخر برسانم، که به مقام خداوند جسارتی نکرده باشم؟!.

شب حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداء را در خواب دیدم و فرمودند: «چرا مرثیه خود را به اتمام نمی‌رسانی؟ عرض کردم: در این مصرع فرو مانده‌ام. فرمودند بگو: «او در دل است و هیچ دلی نیست بی ملال» بیدار شدم و این مصرع را ضمیمه نمودم و بیت را به پایان رساندم.^(۱)

۲۲) امام زمان علیه السلام در ملاقات آقای عسکری با گفتن نام امام حسین علیه السلام اشک

ریختند

در عصر ما که طلاب حوزه علمیه بحمد الله زیاد شده‌اند و ارادتمندان آن حضرت رو به افزایش گذاشته و امروز شهر «قم» به منزله پایگاه بزرگ سربازان امام

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۴۶ قضیه ۱۷

زمان علیه السلام شده است، لازم بود علاوه بر آنکه دفتر و محلّ عرض ارادت به حضرت بقیّة اللّٰه (ارواحنا فداه) یعنی «مسجد جمکران» به امر آن حضرت توسعه می یابد، دفتر دیگری در آن طرف قم نیز ساخته شود تا سربازان حضرت ولیّ عصر علیه السلام بهتر و با سهولت بیشتری بتوانند با آن حضرت ارتباط برقرار کنند. آن مسجد که با اراده و نقشه آن حضرت ساخته شده «مسجد امام حسن مجتبی علیه السلام» است که سرگذشتش این است:

حضرت آیه الله آقای حاج شیخ لطف الله صافی دام ظلّه در کتاب «پاسخ ده پرسش» صفحه سی و یک می نویسد: از حکایات عجیب و مطابق واقع که در زمان ما واقع شده، این حکایت است:

اکثر مسافرینی که از «قم» به «تهران» و از تهران به قم می آیند و همچنین اهالی قم اطلاع دارند که اخیراً در محلی که سابقاً بیابان و خارج از شهر قم بود، در کنار راه قم - تهران سمت راست (جاده قدیم) جناب «حاج یدالله رجبیان» که از اخیار قم هستند، مسجد مجلّل و با شکوهی به نام مسجد «امام حسن مجتبی علیه السلام» بنا کرده است که هم اکنون دائر است و نماز جماعت در آن منعقد می گردد.

در شب چهارشنبه بیست و دوم ماه مبارک رجب ۱۳۹۸ مطابق هفتم تیر ماه ۱۳۵۷ حکایت ذیل را راجع به این مسجد، شخصاً از صاحب حکایت، جناب آقای «احمد عسکری کرمانشاهی» که از اخیار است و سالهاست در تهران متوطن است؛ در منزل جناب آقای رجبیان با حضور ایشان و بعض دیگر از محترمین شنیدم.

آقای «عسکری» نقل کرد: حدود هفده سال پیش روز پنجشنبه ای بود، مشغول تعقیب نماز صبح بودم که در زدند. بیرون رفتم، دیدم سه نفر جوان که هر سه

مکانیک بودند با ماشین آمده‌اند. گفتند: امروز پنجشنبه است تقاضا داریم با ما همراهی نمایید تا به مسجد جمکران مشرف شویم و دعا کنیم، حاجت شرعی داریم.

اینجانب جلسه‌ای داشتم که جوانها را در آن جمع می‌کردم و نماز و قرآن به آنها تعلیم می‌دادم. این سه نفر جوان از همان جوانها بودند. من از این پیشنهاد خجالت کشیدم، سرم را پایین انداختم و گفتم: من چه کاره‌ام که بیایم دعا کنم؟! بالاخره اصرار کردند، من هم دیدم نباید تقاضای آنها را رد کنم، بنابراین موافقت کردم و سوار ماشین شدم و به سوی قم حرکت کردیم.

در جاده تهران (نزدیک قم) ساختمانهای فعلی نبود، فقط دست چپ یک کاروانسرای خرابه به نام «قهوه‌خانه علی سیاه» بود. چند قدم بالاتر از همین مکانی که فعلاً «حاج آقا رجبیان» مسجدی به نام مسجد امام حسن مجتبی علیه السلام بنا کرده است، ماشین خاموش شد.

رفقا که هر سه نفر مکانیک بودند پیاده شدند. سه نفری کاپوت ماشین را بالا زدند و مشغول تعمیر آن شدند. من از یک نفر آنها به نام «علی آقا» یک لیوان آب گرفتم که برای قضای حاجت و تطهیر بروم. وقتی توی زمینهای مسجد فعلی رفتم، دیدم سیدی بسیار زیبا و سفید، ابروهایش کشیده، دندانهایش سفید، در حالی که خالی بر صورت مبارکش بود با لباس سفید و عبای نازک و نعلین زرد و عمامه سبزی مثل عمامه خراسانیها ایستاده است و با نيزه‌ای که به قدر هشت متر بلند است، زمین را خط‌کشی می‌نماید! با خود گفتم: اول صبح آمده است اینجا در جلوی جاده، دوست و دشمن می‌آیند و رد می‌شوند، نيزه در دستش گرفته است!

(آقای عسکری در حالی که از این سخنان خود پشیمان بود و عذرخواهی می کرد، گفت:)

در دل با خود خطاب به او گفتم: عمو! زمان تانک و توپ و اتم است، نیزه را آورده ای چه کنی؟! برو درست را بخوان! رفتم برای قضای حاجت نشستم، صدا زد: «آقای عسکری!» آنجا نشین، اینجا را من خط کشیده ام، مسجد است.

من متوجه نشدم که از کجا مرا می شناسد، مانند بچه ای که از بزرگتر، اطاعت می کند، گفتم: چشم! پا شدم. فرمود: برو پشت آن بلندی. به آنجا رفتم و با خود گفتم: سرگفتگو و سؤال را با او باز کنم و بگویم: آقا جان! سید! فرزند پیغمبر! برو درست را بخوان!

سه سؤال پیش خود طرح کردم:

۱ - این مسجد را برای جنّها می سازی یا ملائکه؟ که دو فرسخ از قم بیرون آمده ای، زیر آفتاب نقشه می کشی؟! درس نخوانده، معمار شده ای؟!!

۲ - هنوز مسجد نشده است، چرا در آن قضای حاجت نکنم؟

۳ - در این مسجد که می سازی جنّ نماز می خواند یا ملائکه؟!!

این پرسشها را پیش خود طرح کردم، سپس جلو آمدم و سلام کردم. (بار اول، او به من سلام کرده بود.) نیزه را به زمین فرو برد و مرا به سینه گرفت. دستهایش سفید و نرم بود. این فکر را هم کرده بودم که با او مزاح کنم، چنان که در تهران هر وقت سیدی شلوغ می کرد، می گفتم: مگر روز چهارشنبه است؟! هنوز این شوخی را عرض نکرده بودم که تبسم کرد و فرمود: پنجشنبه است، چهارشنبه نیست! و فرمود: سه سؤالی را که داری بگو.

من متوجه نشدم که قبل از اینکه سؤال کنم، از ما فی الضمیر من اطلاع داد. گفتم: سید! فرزند پیغمبر! درس را ول کرده‌ای! اول صبح آمده‌ای کنار جاده، نمی‌گویی این زمان تانک و توپ، نیزه به درد نمی‌خورد؟! دوست و دشمن می‌آیند رد می‌شوند، برو درست را بخوان!

خندید، نگاهش را به زمین انداخت و فرمود: دارم نقشه مسجد می‌کشم. گفتم: برای جن یا ملائکه؟! فرمود: برای آدمیزاد. اینجا آباد می‌شود. گفتم: بفرمایید ببینم اینجا که می‌خواستم قضای حاجت کنم که هنوز مسجد نشده است؟

فرمود: یکی از عزیزان فاطمه زهرا عليها السلام در اینجا بر زمین افتاده و شهید شده است. من مربع مستطیل خط کشیده‌ام، اینجا محراب می‌شود. اینجا که می‌بینی قطرات خون ریخته است، مؤمنین برای نماز می‌ایستند. اینجا که می‌بینی مستراح می‌شود. اینجا دشمنان خدا و رسول به خاک افتاده‌اند.

همین طور که ایستاده بود، برگشت و مرا هم برگرداند. فرمود: اینجا حسینیه می‌شود و اشک از چشمانش جاری شد، من هم بی اختیار گریه کردم. فرمود: پشت اینجا کتابخانه می‌شود، تو کتابهایش را می‌دهی؟

گفتم: پسر پیغمبر! به سه شرط:

شرط اول اینکه من زنده باشم. فرمود: ان شاء الله.

شرط دوم این است که اینجا مسجد شود. فرمود: بارک الله!

شرط سوم این است که به قدر استطاعت و لو یک کتاب شده، برای اجرای امر

تو پسر پیغمبر بیاورم، ولی خواهش می‌کنم برو درست را بخوان. آقا جان! این هوا را از سرت بیرون کن! خندید و دو مرتبه مرا به سینه گرفت.

گفتم: آخر نفرمودید: اینجا را چه کسی می سازد؟ فرمود: یدالله فوق ایدیهم^(۱).
گفتم: آقا جان! من این قدر درس خوانده‌ام، یعنی دست خدا بالای همه دستهاست.
فرمود: آخر کار می بینی. وقتی ساخته شد به سازنده‌اش از قول من سلام برسان و
مرتبه دیگر مرا به سینه گرفت و فرمود: خدا خیرت بدهد.

من آمدم و سر جاده رسیدم، دیدم ماشین راه افتاده است. گفتم: چه شده بود؟
گفتند: یک چوب کبریت گذاشتیم زیر این سیم، وقتی آمدی درست شد.

گفتند: با چه کسی حرف می زدی؟ گفتم: مگر سید به این بزرگی را با نیزه ده
متری که دستش بود ندیدید؟! من با او حرف می زدم. گفتند: کدام سید؟! خودم
برگشتم و دیدم سید نیست. زمین مثل کف دست، پستی و بلندی نداشت؛ ولی
هیچ کس نبود! من یک تکائی خوردم. آمدم داخل ماشین نشستم و دیگر با آنها
حرف نزدم تا به حرم حضرت معصومه علیها السلام مشرف شدیم. نمی دانم چطور نماز
ظهر و عصر را خواندم.

بالاخره آمدم در جمکران ناهار خوردیم و سپس مشغول نماز شدیم. گیج بودم.
رفقا با من حرف می زدند ولی من نمی توانستم جوابشان را بدهم.

در مسجد جمکران یک پیرمرد، یک طرف من نشسته و یک جوان طرف دیگر،
من هم در وسط آن دو نفر، ناله می زدم و گریه می کردم. نماز مسجد جمکران را
خواندم و سپس می خواستم به سجده بروم و صلوات بفرستم، دیدم آقای که بوی
عطر می داد فرمود: آقای «عسکری» سلام علیکم و نشست پهلوی من. آهنگ

صدایش همان آهنگ سید صبحی بود. او به من نصیحتی فرمود. به سجده رفتم و ذکر صلوات^(۱) را گفتم اما دلم پیش آن آقا بود. سرم که به سجده بود با خودم گفتم: سر بلند کنم و بپرسم: شما اهل کجا هستید؟ مرا از کجا می شناسید؟ وقتی سر بلند کردم دیدم آقا نیست!

به پیرمرد گفتم: این آقا که با من حرف می زد کجا رفت؟ او را ندیدی؟ گفت: نه. از جوان پرسیدم، او هم گفت: ندیدم. یک دفعه مثل این که زمین لرزه شده باشد، تکان خوردم. فهمیدم که حضرت مهدی علیه السلام بوده است. حالم به هم خورد. رفقا مرا بردند و آب به سر و رویم ریختند و نمی دانستند چه اتفاقی افتاده است. به هر حال؛ نماز را خواندیم و به سرعت به سوی تهران برگشتیم.

یکی از علمای تهران را در اولین فرصت ملاقات کردم و ماجرا را برای ایشان تعریف کردم. ایشان خصوصیات حضرت را از من پرسید و سپس گفت: خود حضرت بوده اند. حالا صبر کن؛ اگر آنجا مسجد شد، درست است.

بعد از مدتی روزی پدر یکی از دوستان فوت کرده بود، به اتفاق رفقای که در مسجد با من بودند او را به قم آوردیم. به همان محل که رسیدیم، دیدم دو پایه خیلی بلند بالا رفته است. پرسیدم: اینجا چیست؟ گفتند: این مسجدی است به نام مسجد امام حسن مجتبی علیه السلام که پسران حاج حسین سوهانی می سازند. وارد قم شدیم. جنازه را بردیم «باغ بهشت» دفن کردیم.

من ناراحت بودم. در حالی که سراز پا نمی شناختم، به رفقا گفتم: تا شما می روید

۱- از اعمال مسجد جمکران است.

ناهار می‌خورید، من هم می‌آیم. با تاکسی رفتم سوهان فروشی پسرهای حاج حسین آقا پیاده شدم و به پسر حاج حسین آقا گفتم: اینجا شما مسجدی می‌سازید؟ گفت: نه. گفتم: پس این مسجد را چه کسی می‌سازد؟ گفت: «حاج یدالله رجیبان». تا گفتم: «یدالله»، قلبم به طپش افتاد. گفتم: آقا چه شد؟ صندلی گذاشت و نشستیم. خیس عرق شدم. با خودم گفتم: «یدالله فوق ای‌دیهم!» فهمیدم منظور حضرت، «حاج یدالله» بوده است. ایشان را هم تا آن موقع ندیده و نمی‌شناختم. برگشتم به تهران و به آن عالمی که قبلاً جریان را به او گفته بودم، این قصه را هم گفتم. فرمود: برو سراغش، درست است.

من بعد از آنکه چهار صد جلد کتاب خریداری کردم، به قم رفتم و آدرس محل کار (پشمبافی) حاج یدالله را پیدا کردم. به کارخانه رفتم و از نگهبان سراغ گرفتم، گفت: حاجی رفت منزل.

گفتم: استدعا می‌کنم تلفن کنید و بگویید: یک نفر از تهران آمده است و با شما کار دارد. او هم تلفن زد. حاجی گوشی را برداشت. من سلام عرض کردم. گفتم: از تهران آمده‌ام، چهار صد جلد کتاب وقف این مسجد کرده‌ام، کجا بیاورم. فرمود: شما از کجا این کار را کردید و چه آشنایی با ما دارید؟ گفتم: آقا! چهار صد جلد کتاب وقف کرده‌ام. گفت: باید بگویید مال چیست؟ گفتم: پشت تلفن نمی‌شود. گفت: شب جمعه آینده منتظر هستم، کتابها را هم به منزل بیاورید، چهارراه شاه، کوچه سرگرد شکراللهی، دست چپ، در سوم.

به تهران رفتم و کتابها را بسته بندی کردم. روز پنجشنبه با ماشین یکی از دوستانم آنها را به قم منزل حاج آقا آوردیم. ایشان گفت: من اینطور قبول نمی‌کنم، جریان را

بگوا! بالاخره جریان را گفتم و کتابها را تقدیم کردم بعد هم رفتم در مسجد دو رکعت نماز حضرت امام زمان علیه السلام خواندم و گریه کردم. مسجد و حسینیه را طبق همان نقشه‌ای که حضرت کشیده بودند، طراحی نموده بودند و حاج یدالله آن را به من نشان داد و گفت: خدا خیرت بدهد، تو به عهدت وفا کردی: (۱)

۲۳) حضرت مهدی علیه السلام به نیابت از سید روضه خوان، حج انجام می‌دهند و او در عالم برزخ رها می‌شود

این قضیه توسط حضرت آیت الله العظمی میلانی قدس سره نقل شده است: دو برادر سید تبریزی بودند که یکی از آن دو، روحانی و دیگری بازاری بود. هر دو مستطیع شدند و امکان تشرّف به مکه برایشان فراهم شد. برادر بازاری گفت: «به خواست خدا امسال باید برویم و خانه خدا را زیارت کنیم.» اما دیگری گفت: «من امسال آمادگی و فرصت ندارم، از سوی دیگر محرم نزدیک است و من به مجالس متعددی دعوت شده‌ام، شما بروان شاء الله من هم سال آینده می‌روم.» برادر کاسب اصرار کرد، آیه و حدیث خواند اما اثری نبخشید، به همین جهت خودش رفت و برادر روحانی او پس از چند ماه از دنیا رفت و حج به گردنش ماند. برادر کاسب نسبت به او بسیار تأسف خورد و همواره در این اندیشه بود که آیا او گرفتار عذاب است یا مورد بخشایش قرار گرفته است؟

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۹۵ قضیه ۱۴۵

یک شب او را در خواب دید که در باغ زیبایی با وضعیت مطلوب و پسندیده‌ای زندگی می‌کند و به برادرش گفت: «نگران من نباش، زیرا من از نجات یافتگان هستم.» پرسید: «چطور مورد لطف قرار گرفتی؟» پاسخ داد: «پس از مرگ، مرا پای حساب بردند و به جرم ترک فریضه حج در یک نقطه تاریک و وحشتناک و بدبو زندانی ساختند و دچار کیفر کردم شدم.

زیر فشار عذاب طاقت فرسا، دست توّسل به سوی مادرم حضرت فاطمه زهرا علیها السلام گشودم و گفتم: مادر جان! درست است که من فریضه‌ای را ترک نموده‌ام، اما من عمری از حسین عزیزت سخن گفته‌ام، شما مرا نجات دهید. و پس از این توّسل خالصانه، در زندانم گشوده شد و گفتند: مادرت فاطمه علیها السلام تو را خواسته است. مرا نزد مادرم بردند و او از امیر مؤمنان علیه السلام درخواست کرد که مرا ببخشاید و نجاتم را از خدا بخواهد اما امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: دختر گرامی پیامبر! ایشان بارها روی منبر به مردم گفته است که اگر کسی فریضه حج را در صورت امکان و توان ترک کند، به هنگام مرگ به او گفته می‌شود: یهودی یا نصرانی یا مجوسی بمیر! اکنون او خودش ترک کرده است! من چه کنم!؟

مادرم فرمود: «راهی برای نجات او بیابید.» امیر مؤمنان علیه السلام فرمود: «تنها یک راه به نظر می‌رسد که خدا او را ببخشاید. و آن این است که از فرزندان مهدی علیه السلام بخواهی امسال به نیابت او حج کند، و مادرم چنین کرد و فرزندش مهدی علیه السلام پذیرفت و من نجات یافتم، و آنگاه مرا به این باغ زیبا و پرطراوت آوردند.»^(۱)

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۶۹، فضیه ۱۷۹

۲۴- فرازهای جانسوز از زیارت ناحیه مقدسه

این زیارت را علامه سید محمود دهرخی در کتاب شریف «رمز المصیبه» به نقل از بحار الانوار ج ۱۰۱، ص ۳۱۷ و مزار کبیر ص ۳۲۸ نقل فرموده‌اند؛ در اینجا فرازهایی از این زیارت، که در حقیقت مصیبت سرایی حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداء برای جدّ مظلومشان حضرت امام حسین علیه السلام است، بازگو می‌شود:

.....السَّلَامُ عَلَى الْمَقْطُوعِ الْوَتَيْنِ، السَّلَامُ عَلَى الْمُحَامِي بِلا مُعِينِ، السَّلَامُ عَلَى الشَّيْبِ الْخَضِيبِ، السَّلَامُ عَلَى الْخَدِّ التَّرِيبِ، السَّلَامُ عَلَى الْبَدَنِ السَّلِيبِ، السَّلَامُ عَلَى الثَّغْرِ الْمَقْرُوعِ بِالْقَضِيبِ.....

....سلام بر آن کسی که رگ حیانش قطع شده است؛ سلام بر آن مدافعی که یاور ندارد، سلام بر آن محاسنی که به خون خضاب شد، سلام بر آن گونه‌ای که خاک آلود است، سلام بر آن بدنی که برهنه گشت، سلام بر آن دندانهایی که با چوب بر آن زده شد.....

....فَلَيْتُنِي أَخْرَجْتَنِي الدُّهُورُ، وَ عَاقَبَنِي عَنْ نَصْرِكَ الْمَقْدُورُ، وَ لَمْ أَكُنْ لِمَنْ حَارَبَكَ مُحَارِبًا، وَ لِمَنْ نَصَبَ لَكَ الْعَدَاوَةَ مُنَاصِبًا، فَلَا تُدْبِنُكَ صَبَاحًا وَ مَسَاءً، وَ لَا تُبَكِّينَنِي لَكَ بِدَلِّ الدَّمِوعِ دَمًا، حَسْرَةً عَلَيْكَ وَ تَأْسُفًا، عَلَى مَا دَهَاكَ تَلَهْفًا، حَتَّى امُوتَ بِلَوْعَةِ الْمُضَابِ، وَ غُصَّةِ الْاَكْتِيَابِ.....

...پس اگر چه زمانه مرا به تأخیر انداخت، و مقدرات (الهی) مرا از یاری تو بازداشت؛ و نبودم تا با کسی که با تو جنگید، بجنگم؛ و با کسانی که با تو دشمنی کردند، دشمنی کنم؛ در عوض هر صبح و شام برای تو ندبه و نوحه سرایی می‌کنم، و بجای اشک برایت خون می‌گیریم! از روی حسرت و افسوس بر تو و مصیبت‌هایی که

بر تو وارد شد تا هنگامی که از فرط اندوه و مصیبت و غم و غصه جان بسپارم....
 ... وَ أَنْتَ مَقْدَمٌ فِي الْهَبَوَاتِ، وَ مُحْتَمِلٌ لِلْأَذِيَّاتِ، قَدْ عَجَبْتُ مِنْ صَبْرِكَ مَلَائِكَةُ السَّمَوَاتِ،
 فَأَحْدَقُوا بِكَ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ وَ أَثَخَنُوكَ بِالْجِرَاحِ وَ خَالُوا بَيْنَكَ وَ بَيْنَ الرَّوَّاحِ...
 و تو در گرد و غبار جنگ، پیش تاختی! و آزار و اذیت‌های فراوان را تحمل نمودی،
 ملائکه آسمانها از صبر و شکیباییت تعجب کردند؛ پس دشمنان از هر سو، تو را در
 میان گرفتند! و تو را به سبب زخمها ناتوان ساختند و راه گریز و رفتن را بر تو
 بستند....

... وَ لَمْ يَبْقَ لَكَ نَاصِرٌ، وَ أَنْتَ مُخْتَسِبٌ صَابِرٌ، تَذُبُّ عَنْ نِسْوَتِكَ وَ أَوْلَادِكَ، حَتَّى نَكْسُوكَ
 عَنْ جَوَادِكَ، فَهَوَيْتَ إِلَى الْأَرْضِ جَرِيحاً، تَطْوُوكَ الْخَيُْولُ بِحَوَافِرِهَا، وَ تَعْلُوكَ الطُّغَاةُ
 بِبَوَاتِرِهَا، قَدْ رَشَحَ لِلْمَوْتِ جَبِينُكَ، وَ اخْتَلَفَتْ بِالْإِنْقِبَاضِ وَ الْإِنْبِطَاطِ شِمَالُكَ وَ يَمِينُكَ،
 تُدِيرُ طَرْفاً خَفِيّاً إِلَى رَحْلِكَ وَ بَيْتِكَ، وَ قَدْ شَغَلَتْ بِنَفْسِكَ عَنْ وُلْدِكَ وَ أَهْلِكَ...

... هیچ یابوری برای تو باقی نمانده بود، و تو برای خدا شکیبایی می کردی، از زنان و
 فرزندان دفاع می کردی، تا آنکه تو را از روی اسب، سرنگون ساختند! پس با بدن
 مجروح بر زمین افتادی، اسبها با سمهایشان تو را (زنده) پایمال نمودند، و سرکشان
 با شمشیرهای تیزشان بر تو تسلط یافتند، عرق مرگ بر پیشانیات آشکار شد، و
 دست چپ و راستت باز و بسته می شد؛ با گوشه چشم، نگران خیمه‌ها و خانواده
 ات بودی، در حالی که به حال خود مشغول بودی و این مشغولیت تو را از فرزندان
 و عیالت روی گردان می کرد...

... وَ أَسْرَعَ فَرَسُكَ شَارِداً، إِلَى خِيَامِكَ قاصداً مُحْمِماً بَاكِياً، فَلَمَّا رَأَى النِّسَاءَ جَوَادِكَ
 مَخْزِياً، وَ نَظَرَ سَرْجَكَ عَلَيْهِ مَلُوبِياً، بَرَزْنَ مِنَ الْخُدُورِ، نَاشِرَاتِ الشُّعُورِ، عَلَى الْخُدُودِ

لأطمات، الوجوه سافرات، و بالعويل داعيات، و بَعْدَ الْعِزِّ مُذَلَّلَاتٌ و إِلَى مَصْرَعِكَ
مُبَادِرَاتٍ...

... و اسبت شتابان به سوی خیمه‌ها دوید و شیهه می‌کشید و گریان بود، پس چون
زنان اسبت را در حال خواری دیدند، وزین تو را بر آن، واژگون نگریستند، از پس
پرده‌های خيام به سوی صحرا دویدند و موها را پریشان کردند، و بر صورت‌هایشان
سیلی می‌زدند و نقاب از چهره افکنده بودند، با صدای بلند شیون می‌زدند، و بعد
از عزتشان ذلیل و خوار شدند، و بسوی قتلگاهت میشتافتند....

... و الشمر جالسٌ عَلَى صَدْرِكَ، وَ مَوْلِعٌ سَيْفَهُ عَلَى نَحْرِكَ، قَابِضٌ عَلَى شَيْبَتِكَ بِيَدِهِ، ذَابِحٌ
لَكَ بِمُهْنَدِهِ، قَدْ سَكَنْتُ حَوَاشِكَ، وَ خَفَيْتُ أَنْفَاسِكَ، وَ رَفَعَ عَلَى الْقَنَاةِ رَأْسُكَ!...

در آن حال، شمر بر سینه‌ات نشسته بود و شمشیر خود را بر گلویت می‌فشرده! با
دستش محاسنت را گرفته بود، و با شمشیر هندی تو را ذبح می‌کرد! تمام اعضایت
از حرکت افتاده بود، و نفس‌هایت پنهان شده بود، و سرت بر روی نیزه بالا رفت!.....
... وَ سَبَى أَهْلَكَ كَالْعَبِيدِ! وَ صَفَّدُوا فِي الْحَدِيدِ، فَوْقَ اقْتَابِ الْمَطِيَّاتِ، تَلْفَحُ وَ جُوهَهُمْ حَرُّ
الْهَاجِرَاتِ، يُسَاقُونَ فِي الْبَرَازِ وَ الْفَلَوَاتِ، أَيْدِيَهُمْ مَغْلُولَةٌ إِلَى الْأَعْنَاقِ، يُطَافُ بِهِمْ فِي
الْأَسْوَاقِ!.....

... اهل و عیالت چون بردگان به اسیری گرفته شدند و بر بالای جهاز شتران در غل و زنجیر
آهنین بسته شدند! گرمای نیمروز صورت آنها را می‌سوزاند، و در صحراها و بیابانها کشیده
می‌شدند، دست‌هایشان به گردنها زنجیر شده بود، و آنها را در بازارها می‌گرداندند!.....^(۱)

بخش دوم

یاد امام زمان علیه السلام

در مجالس سوگواری امام حسین علیه السلام

شبهات‌های امام زمان علیه السلام به امام حسین علیه السلام:

صاحب کتاب مکیال المکارم شبهات‌های امام زمان علیه السلام به جد بزرگوارشان حضرت سید الشهداء علیه السلام را چنین بیان کرده‌اند:

(۱) شدت اهتمام در یاد کردن آنها در قرآن کریم و سنت پیغمبران و کتاب‌های آسمانی، چنان که این مطلب بر پژوهشگران پوشیده نیست و اگر بخواهید بر قسمتی از آن اطلاع یابید، به کتابهای «المحجة فیما نزل من القرآن فی الحجة علیه السلام» و جلد دهم بحار الانوار و تفاسیر و غیر اینها مراجعه کنید.

(۲) اهتمام پیغمبران گذشته برگریستن برای حضرت امام حسین علیه السلام و بر پا نمودن مجالس سوگواری و مرثیه، پیش از شهادت آن جناب؛ نظیر و همانند اهتمام امامان گذشته است در دعا کردن برای فرج مولی حجة بن الحسن علیه السلام و طلب ظهور آن بزرگوار، پیش از وقوع غیبت.

۳) شدت اهتمام هر دو امام (امام حسین و ولی عصر علیهما السلام) در امر به معروف و نهی از منکر؛ چنان که سالار شهیدان حضرت حسین بن علی علیهما السلام در این امر ملاحظه تقیه را نکرد و این از ویژگیهای آن حضرت است، امام زمان علیه السلام نیز همین طور خواهند بود.

۴) نبودن بیعت طاغوت زمان بر آن دو. در اوصاف امام حسین علیه السلام در روز عاشورا آمده است که به آن حضرت عرض شد: به حکم و حکومت عموزادگانت سر فرود آور، فرمود: «لا ولله، لا اعطیکم بیدی اعطاء الذلیل و لا افرّ فرار العبید نه! به خدا سوگند دستم را از روی خواری و ذلت به شما نمی‌دهم و مانند بردگان فرار نمی‌کنم.» سپس فرمود: «ای بندگان خدا! من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه بردم. اگر قصد آزار و سنگسار مرا دارید. به پروردگار خود و شما پناه می‌برم از هر متکبری که به روز حساب ایمان نداشته باشد.»

۵) فرشتگان الهی به اذن خداوند متعال این دو بزرگوار را (در روز تولد) به سوی آسمان بالا برده‌اند.

۶) آرزوی بودن در روز عاشورا و تصمیم بر یاری کردن امام حسین علیه السلام ثواب شهید شدن با آن حضرت را دارد. همین طور، آرزوی بودن با حضرت مهدی علیه السلام در زمان ظهور و قصد یاری آن حضرت و جهاد با دشمنانش، ثواب شهادت را دارد.

۷) امام حسین علیه السلام ترسناک از مدینه بیرون رفت و در مکه نزول کرد و سپس به سوی کوفه حرکت فرمود. همین مطلب در هنگام ظهور برای حضرت حجت سلام الله علیه اتفاق می‌افتد. در خبر صحیحی از امام باقر علیه السلام آمده است: «پس سفیانی عده‌ای را به مدینه می‌فرستد، و مهدی علیه السلام از آنجا به سوی مکه کوچ می‌کند. به

ارتش سفیانی خبر می‌رسد که حضرت مهدی علیه السلام به مکه رفت. لشکری در تعقیب آن حضرت می‌فرستد، ولی به او نمی‌رسند تا اینکه ترسناک وارد مکه شود به همان روش موسی بن عمران علیه السلام. لشکر سفیانی در بیداء فرود می‌آید. سپس منادی از جانب آسمان ندا می‌کند: «یا بیداء ابیدی القوم» ای بیدا این گروه را نابود کن! سپس زمین آنها را فرو می‌برد و فقط سه نفر از آنها باقی می‌ماند که خداوند صورت‌هایشان را به عقب می‌گرداند و آنها از قبیله کلب هستند.

۸) مصیبت آن دو بزرگوار، سخت‌ترین مصیبت‌هاست. اما مصیبت امام حسین علیه السلام در گفتگوی آدم و جبرئیل آمده است که گفت: «ای آدم، این فرزند تو به مصیبتی دچار می‌گردد که مصیبت‌ها در کنار آن کوچک خواهد بود.» مصیبت حضرت مهدی علیه السلام نیز طولانی و محنت آن حضرت شدید است. امام حسین علیه السلام هنگام خروج از مکه به عراق یاری خواست و فرمود: «هر کس جان خود را در راه ما می‌بخشد و خودش را مهیای لقاء الله نموده است، با ما بیاید که ان شاء الله من فردا حرکت می‌کنم.»

حضرت مهدی علیه السلام نیز وقتی که در مکه ظهور می‌کند، یاری می‌طلبد. از امام باقر علیه السلام در حدیثی طولانی و صحیح چنین نقل شده است: «... در آن روز قائم علیه السلام در مکه است، پشت خود را به بیت الله الحرام تکیه زده و به آن پناه برده است. بانگ می‌زند: ای مردم! ما از خداوند یاری می‌جوییم. هر که می‌خواهد ما را اجابت کند که ما خاندان پیغمبر شما هستیم و نزدیکترین مردم به خدا و محمد صلی الله علیه و آله. هر کس درباره آدم با من بحث دارد، بیاید که من نزدیک‌ترین افراد به آدم هستم، هر آن‌که در باره نوح با من محاجه دارد، من نزدیک‌ترین کسان به نوح

هستم و هر کس در باره ابراهیم با من بحث دارد، من نزدیکترین مردم به ابراهیم هستم و هر کس درباره محمد صلی الله علیه و آله با من بحث دارد بیاید که من نزدیکترین افراد به محمد صلی الله علیه و آله هستم.

هر کس در باره پیامبران بحث دارد، بیاید که من نزدیکترین مردم به پیامبران هستم. مگر نه این است که خداوند در کتاب محکم خود می گوید: «ان الله اصطفی آدم و نوحاً و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین ذریةً بعضها من بعض والله سمیعٌ علیم» پس من باقیمانده از آدم و ذخیره از نوح و برگزیده از ابراهیم و پاکیزه و خالص از محمد صلی الله علیهم اجمعین هستم.

هر کس در باره کتاب خدا با من محاجه کند، من نزدیکترین مردم به کتاب خدا هستم و هر کس درباره سنت رسول الله صلی الله علیه و آله با من بحث کند، من به سنت رسول خدا از همه نزدیکترم. کسانی را که سخن امروز مرا شنیدند به خدا سوگند می دهم، که به کسانی که غایب بوده اند برسانند و از شما می خواهم که به حق خدا و به حق رسول خدا صلی الله علیه و آله و به حق خودم بر شما، که حق قرابت به رسول خدا صلی الله علیه و آله می باشد، ما را کمک کنید و کسانی که به ما ظلم می کنند از ما منع نمایند. به ما ظلم شد و از شهر و فرزندانمان دور شدیم و بر ما سرکشی کردند و از حقمان کنارمان زدند و اهل باطل بر ما افترا بستند. خدا را، خدا را درباره ما، ما را خوار نکنید و یاریمان نمایید که خداوند شما را یاری کند...»

می گویم: اگر گوش دلت را بگشایی و سینهات به نور پرودگار فراخ گردد، ندای امام زمانت را در این زمان خواهی شنید که از اهل ایمان یاری می طلبد. آیا کسی هست که ندای آن حضرت را پاسخ گوید؟ و آیا کمک کننده ای هست؟! یاری کردن

در هر زمان به اقتضای همان زمان است. یاری کردن آن حضرت یاری خداست، یاری رسول خدا و اولیاء خداست. یاری اسلام و ایمان است. یاری غریب و مظلوم و مضطر و عالم است. یاری ولی نعمت و پدر مهربان است و... عناوین دیگری که بر یاری کردن آن حضرت صادق است.

و بدان که از جمله اقسام یاری و اعانت آن حضرت به مصرف رساندن اموال در راه او و چاپ کردن کتابهایی که مربوط به آن حضرت است و انفاق نمودن به فرزندان و شیعیان ائمه علیهم السلام می باشد. و نیز یاری کردن یاران آن جناب به مقداری از مال و جاه و وساطت و زبان و امثال اینها. همه این کارها از مصادیق یاری نمودن به آن حضرت می باشد. (۱)

۲۶) حضرت مهدی علیه السلام برای مجلس عزای امام حسین علیه السلام، منبری و مداح می فرستند

جناب حجة الاسلام و المسلمین فتح الله پور به نقل از عارف وارسته ای فرمود: در ایام جوانی با مرحوم حاج ملا آقا جان قده که خود از اهالی زنجان بود به آن شهر رفتیم، پس از یکی دو روز اقامت، چون نزدیک ایام محرم بود، از او به اصرار خواهش کردیم که به تهران بازگردیم. ولی او فرمود: «چه فرقی میان عزاداری در این جا با تهران است؟! همین جا می مانیم. در این جا مرد صالحی به نام حاج آقا جان وجود دارد که باید او را زیارت کنید. او قسمتی از خانه اش را حسینیه کرده که در ایام

سال پذيراي مسافران است و در دهه محرم به عزاداري مخلصانه مي پردازد، پس بهتر است براي عزاداري به آن جا برويد.»

ما كه به مرحوم حاج ملا آقا جان زنجاني عليه السلام ارادت داشتيم، سخن او را پذيرفته و آنجا ماندگار شديم. عصر روز نخست محرم، به حسينيه اش رفتيم. مرحوم حاج آقا جان، مؤسس حسينيه، وقتي ما راديد به استقبالمان آمد و پذيرايي گرمي از ما نمود. از او پرسيديم: «منبري و مداح شما چه كسي است؟» او در كمال خونسردي گفت: «نمي دانم.» با تعجب پرسيديم: «يعني چه! مگر بنا نيست عزاداري شود؟» پس منبري و مداحتان كجاست؟! او گفت: «سال هاست كه من كارم آماده كردن وسايل لازم جهت عزاداري است، پس از آماده شدن، رو به حضرت بقية الله عليه السلام مي كنم و چنين مي گويم: «نمي دانم از چه كسي بايد براي منبر و روضه خواني دعوت كنم، شما خودتان منبري و روضه خوان را انتخاب كنيد تا عزاداري برپا شود.» و چنين نيز مي شود! امسال نيز وسايل آماده شده، بايد ديد كه آن حضرت چه كسي را براي منبر دهه محرم مي فرستند!

اين نحوه برخورد با مراسم عزاداري سالار شهيدان، براي ما بسيار تازگي داشت. پس با شور زياد به انتظار نشستيم. ساعتی نگذشت كه ناگهان مرحوم حاج ملا آقا جان عليه السلام وارد حسينيه شد و بدون معطلی به منبر رفت. پس از او شيخي پير و فرتوت به وعظ پرداخت. سپس دو مداح خوش سخن مرثيه خواني كردند، آنگاه او آبگوشتی به مردم داد. براستی آن شب بسيار فيض برديم.

پس از پايان مراسم وقتي آماده خارج شدن از آنجا شديم، او بلافاصله فرمود: «همين جا بمانيد. اين مكان و كليۀ وسايل خانه ما در خدمت شماست.» ما نيز از او

بسیار تشکر کردیم.

روزی دیگر قضیه را از مرحوم حاج ملا آقا جان قدس سره پرسیدم. او فرمود: «حاج آقا جان درست می گوید. چند روز قبل، از طرف حضرت بقیه الله علیه السلام فردی به دیدارم آمد و پیام آن حضرت مبنی بر منبر رفتن خودم و دعوت از دو نفر مداح مورد نظر آن حضرت را به من ابلاغ کرد. من نیز از آن دو مداح دعوت کردم که در مجلس حاج آقا جان شرکت کنند و مردم را به فیض برسانند.» با تعجب فراوان پرسیدم: «آن شیخ فرتوت و پیر را چه کسی دعوت کرد؟!» او فرمود: «او سالهاست در این مجلس به دستور مستقیم خود حضرت بقیه الله علیه السلام شرکت می کند و برای مردم وعظ و خطابه می کند، حساب او از حساب ما جداست!»^(۱)

۲۷) گریه بر امام حسین علیه السلام در صبح و شام، موجب ملاقات سید عبدالکریم کفاش به محضر امام زمان علیه السلام

خطیب عالیقدر جناب حجة الاسلام و المسلمین حاج شیخ حسین گنجی «زید عزه» از قول مرحوم شیخ عبدالکریم حامد قدس سره که از شاگردان مرحوم شیخ رجبعلی خیاط قدس سره بوده است، نقل کردند:

سید عبدالکریم کفاش قدس سره هفته ای یک مرتبه به محضر حضرت بقیه الله ارواحنا فداء مشرف می شده است. او در ری در جوار حضرت عبدالعظیم حسنی علیه السلام

۱- رابطه و توجهات امام زمان علیه السلام به امام حسین علیه السلام و شیفتگان، ص: ۴۱ به نقل از سوگمندان ولایتی.

می زیست. حضرت مهدی علیه السلام از او می پرسند: «اگر ما را نبینی تو را چه خواهد بود؟» می گوید: «می میرم.» حضرت به او می فرمایند: «اگر چنین نبودی، ما را نمی دیدی!»

وقتی از او علت باز شدن راه ملاقات را پرسیدند، فرمود: «یک شب جدم پیامبر اکرم حضرت محمد ﷺ را در عالم رؤیا دیدم. از ایشان تقاضای ملاقات با حضرت مهدی علیه السلام را کردم. فرمودند: «در شبانه روز دو مرتبه برای فرزندم سیدالشهداء علیه السلام گریه کن.» از خواب بیدار شدم و این برنامه را به مدت یک سال اجرا نمودم. لذا به تشرف به خدمت آن حضرت نائل آمدم.»

در زیارت ناحیه مقدسه وارد شده است: «فَلَأَنْدُبَنَّكَ صَبَاحاً وَمَسَاءً وَلَأُبَكِّينَ لَكَ بَدَلَ الدَّمْعِ دَمًا» هر صبح و شام برای تو می گریم و به جای اشک بر تو خون گریه می کنم.^(۱)

۲۸) سید بزرگوار برای شفای جوان بیمار، روضه حضرت ابوالفضل علیه السلام خواندند و غایب شدند

یکی از پزشکان اصفهان نقل می کرد:

در بیمارستان آیه الله کاشانی اصفهان، جوانی سرطان داشت و بستری شده بود و معالجات پزشکی تأثیری در او نکرد و از تشکیل شورای پزشکی نیز نتیجه ای به دست نیامد. وقتی از درمانش ناامید شدیم، برنامه های دارویی او را قطع کرده و غذا

۱- رابطه، توجهات امام زمان علیه السلام به امام حسین علیه السلام و شیفتگانش، ص: ۴۴

خوردنش را آزاد گذاشتیم، چون مطمئن بودیم که بیش از چند روزی زنده نخواهد بود. روزی از نگهبانی زنگ زدند که مادر او با آقا سیدی آمده و می خواهد جوانش را ملاقات کند و آن آقا سید هم کنار تخت او یک روضه بخواند. برای این که دل مادر نشکند اجازه ورود به آنها دادیم. آنها آمدند و آن سید روضه حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام را در کنار تخت خواندند و رفتند.

ساعتی بعد خبر دادند که آن جوان سرطانی به طور عادی روی تختش نشسته و صحبت می کند! فوراً او را ملاقات کردیم و پس از معاینات پزشکی، اثری از بیماری در او ندیدیم. چند بار خون او آزمایش شد اما نتیجه مثبت بود. شورای پزشکی تشکیل شد و باز خون او آزمایش شد و خودمان نیز بر آن نظارت کردیم. باز هم نتیجه مثبت بود و بیماری در او وجود نداشت.

از مادرش جریان آن سید را پرسیدم، گفت: من برای ملاقات پسر می آمدم، در بین راه آن آقا سید که تا به حال او را ندیده بودم، از حال پسر پرسید. اظهار نگرانی کردم. فرمود: «می خواهی برویم و من روضه حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام را برایش بخوانم؟» قبول کردم و با هم آمدم و او روضه خواند، سپس خواستم از او تشکر کنم ولی او را ندیدم!

آن پزشک در ادامه گفت: بالاخره جوان به طور کامل خوب شد و رفت و ما یقین

داریم آن آقا، امام زمان علیه السلام بوده اند. (۱)

۱- چهره درخشان قمر بنی هاشم علیه السلام ج ۳، ص: ۳۲۱ به نقل از خاطرات آموزنده ص: ۴۱

۲۹) تشریف فرمایی حضرت امام زمان علیهما السلام در مجلس عزای حضرت ابوالفضل علیهما السلام در لبنان و نامه ایشان به شیعیان

در طول تاریخ غیبت کبری حضرت بقية الله ارواحنا فداه، نامه‌های متعددی به علما و دوستان خود مرقوم فرموده‌اند. اما در سالهای اخیر یعنی در سال ۱۴۰۴ هجری قمری، ایشان نامه‌ای با یک دنیا محبت به شیعیان خود فرستادند. شرح این نامه را از اینجا آغاز می‌کنیم که حدوداً سال ۱۴۱۰ هجری قمری بود که یکی از علما بزرگ اهل معنی قضیه زیر را برای من و جمعی از دوستان اهل بیت عصمت و طهارت علیهم‌السلام این چنین نقل فرمودند:

یکی از دوستان امام عصر ارواحنا فداه، نامه‌ای از لبنان با قضیه مربوط به آن را برایمان به این شرح ارسال نموده‌اند:

اما جماعت یکی از مساجد لبنان به نام «مسجد السیّدة نرجس علیها السلام» (یعنی مسجد حضرت نرگس مادر بزرگوار حضرت امام عصر ارواحنا فداه) و افراد هیئت امنای مسجد، قسم مؤکد یاد نموده‌اند که در این مسجد در ماه محرم به نام حضرت ابوالفضل العباس علیهما السلام، مؤمنین را اطعام می‌نمودیم.

برای این منظور و به عنوان شرکت مردم در ثواب این عمل، صندوقی در آن محل نصب کرده بودیم و چنانکه معمول است، صندوق دارای قفل بود و فقط روزنه باریکی داشت که بتوانند سگه یا اسکناسی تا کرده را داخل آن بیندازند.

پس از مدتی که آن را باز نمودیم، با کمال تعجب نامه‌ای به همراه یک شکلات بزرگ لبنانی در آن یافتیم که به هر صورت بخواهیم محاسبه نماییم، محال است که آن دو را از روزنه باریک، در صندوق داخل نموده باشند و فقط باید با معجزه‌ای این کار

انجام شده باشد، زیرا کلید آن نیز فقط در دست خودمان بود.
وقتی نامه را باز نمودیم این جملات با ترتیب خاصی در آن نوشته شده بود: (لازم به تذکر است که آن خط مبارک، هیبت و عظمتی را در دل انسان ایجاد می‌کرد).

بسم الله الرحمن الرحيم

«و قُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ»
صدق الله العلیّ العظیم

«أنا المهدي المنتظر»

«أقمت الصلاة في مسجدكم»

«و اكلت مما أكلتم»

«ودعوت لكم»

«فادعوا لي بالفرج»

ترجمه این جملات:

«به نام خداوند بخشنده مهربان»

(ای پیامبر ما به مردم بگو: هر عملی را که می‌خواهید انجام دهید، اما بدانید عملی

شما را خدا و رسول او و مؤمنون (ائمه هدی علیهم السلام) می‌بینند.

راست فرموده است خداوند بلند مرتبه با عظمت.

من مهدی منتظر هستم.

در مسجد شما نماز را برپا داشتم.

و از آنچه شما خوردید، من هم خوردم.

و برای شما دعا نمودم.

پس شما هم برای فرج من دعا کنید.

پس از نقل این نامه، دوستان آن حضرت، از این همه لطف، اشک شوق می ریختند و گریه می کردند.

در تأیید این نامه، چند روز بعد یکی از روحانیون معظم در حرم مطهر حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام به طور اتفاقی، تشریف به محضر مقدس حضرت بقیة الله «عجل الله تعالی فرجه الشریف» پیدا نموده و از آن حضرت درباره نامه فوق سؤال کرده بود که آن حضرت در جواب فرموده بودند: بلی آن نامه از ما می باشد. و من خودم آن روحانی عزیز و متقی را دیدم و دوباره از ایشان همان تشریف را پرسیدم و ایشان آن را برایم همانگونه که در بالا ذکر شد، بازگو فرمودند.^(۱)

۳۰) حضرت بقیة الله ارواحنا فداه برای کسی که پس از ذکر مصیبت برای فرجشان دعا کند، دعا می کنند

مرحوم آیه الله سید محمد تقی موسوی اصفهانی در کتاب پیر ارج مکیال المکارم می فرمایند:

در تأیید آنچه در اینجا ذکر شد - فوائد دعا برای امام زمان (ارواحنا فداه) - یکی از برادران صالح برایم نقل کرد که حضرت ولی عصر (ارواحنا فداه) را در خواب دیده و آن حضرت به او فرموده اند:

من برای هر مؤمنی که پس از ذکر مصائب سید الشهداء علیهم السلام در مجالس عزاداری برای من دعا کند، دعا می کنم.

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۱۹۶ قضیه ۱۱۰

- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص ۶۰، قضیه ۲۶.

(۳۱) فرمان به سوگند دادن به حق حضرت زینب علیها السلام و دعا برای فرج، در تشریف شیخ

حسین سامرایی

آیت الله حاج میرزا احمد سیبویه، ساکن تهران، از آقای شیخ حسین سامرایی که از اتقیای اهل منبر در عراق بودند، نقل کردند:

در ایامی که در سامرا مشرف بودم، در روز جمعه‌ای، طرف عصر به سرداب مقدس رفتم. دیدم غیر از من احدی نیست. حالی پیدا کردم و متوجه مقام حضرت صاحب الامر علیه السلام شدم.

در آن حال صدایی از پشت سر شنیدم که به فارسی فرمود: به شیعیان و دوستان بگویید که خدا را به حق عمه‌ام حضرت زینب علیها السلام قسم دهند، که فرج مرا نزدیک گرداند. (۱)

(۳۲) فرمان حضرت امام زمان علیه السلام به شرکت در مجلس دعای ندبه و تذکر مصائب

حضرت زینب علیها السلام، در تشریف سید حسین یزدی

حجة الاسلام و المسلمین حاج سید صادق شمس قزوینی فرمودند:

حدود سال ۱۳۶۲ شمسی روزی در محضر آیه الله العظمی بهجت (دامت برکاته) بودم و ایشان فرمودند: یک طلبه مبتدی به نام سید حسین یزدی در مسجد جمکران توفیق زیارت حضرت حجت (ارواحن فداه) را پیدا کرده‌اند و حضرت بقیه الله علیها السلام به ایشان مطالبی فرموده‌اند. خانه‌ای می‌خواسته‌اند و حضرت به ایشان

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۵۱۹ قضیه ۲۵۸ - عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و

مرحمت کرده‌اند و همچنین سفارش فرموده‌اند که به مجلس دعای ندبه‌ای که آن سید طلبه می‌رفتند، بروند و ترک نکنند. باز امر فرموده‌اند: مصائب عمه بزرگوارم حضرت زینب علیها السلام را در آن مجلس و جاهای دیگر تذکر دهید.^(۱)

۳۳) حضرت ابوالفضل علیه السلام به جوان در حال غرق شدن فرمودند: بگو یا صاحب الزمان!

جناب حجّة الاسلام آقای مکارمی می‌فرمودند:

نقل شده است که در یکی از شهرهای شیراز، شخصی همراه عمویش برای ماهی‌گیری به کنار ساحل می‌رود و در آنجا یکدفعه غرق می‌شود. عموی وی، نگران از مرگ برادرزاده، ناگهان می‌بیند که وی روی آب آمد! باری، شخص غرق شده کنار ساحل می‌آید و عمویش از او می‌پرسد: چگونه نجات یافتی؟ می‌گوید: در حال غرق شدن، به یاد روضه‌ها افتادم، پس از آن عرض کردم: یا ابوالفضل!

دیدم حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام تشریف آوردند و در گوشم فرمودند: بگو یا صاحب الزمان! من هم متوسل به حضرت امام زمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شدم و عرض کردم یا صاحب الزمان! آقا امام زمان (عجل الله فرجه الشریف) تشریف آوردند و مرا نجات دادند و به کنار ساحل آوردند.^(۲)

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۶۴ قضیه ۳۰

۲- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۲۵۴ قضیه ۱۳۸

بخش سوم

شرکت حضرت مهدی علیه السلام

در مراسم عزاداری

به سر و سینه زدن حضرت بقیه الله ارواحنا فداه در میان عزاداران طویریج

این قضیه توسط آقای سید حسن ابطحی بیان شده است:

شاید بعضی از بی خردان متوجه اهمیت عزاداری حضرت سید الشهداء علیه السلام نشوند و ندانند که دهها حدیث در اهمیت عزاداری برای حضرت ابی عبداللّه الحسین علیه السلام رسیده است و حتی تمام علما و مراجع تقلید به آن مبادرت می کرده اند و یکی از وسائل تشرف به محضر حضرت بقیه الله روحی فداه را گریه بر حضرت سید الشهداء علیه السلام می دانسته اند.

در سال هزار و سیصد و سی و سه که برای تحصیل به نجف اشرف مشرف بودم؛ با جمعی از علمای اعلام پیاده به به کربلا می رفتیم. در بین راه به محلی به نام طویریج - که با کربلای معلّی بیشتر از چهار فرسخ فاصله نداشت - رسیدیم. در آنجا یکی از علمای بزرگ به من گفت:

روز عاشورا دسته‌های سینه زن از اینجا به کربلا حرکت می‌کنند و جمعی از علما و حتی بعضی از مراجع به آنها ملحق می‌شوند و با آنها سینه می‌زنند. سپس آن عالم بزرگ به من گفت: روز عاشورایی بود که همراه با دسته طویریج به سوی کربلا می‌رفتیم، در میان سینه زنان یکی از مراجع تقلید فعلی که آن وقت از علمای بزرگ اهل معنی محسوب می‌شد؛ با کمال اخلاص و اشک جاری مشغول سینه زدن بود. من از آن عالم بزرگ سؤال کردم که شما به چه دلیل علمی این کار را انجام می‌دهید؟

فرمود: مرحوم علامه سید بحر العلوم رحمته الله روز عاشورائی با عده‌ای از طلاب از کربلا به استقبال دسته سینه زنی طویریج می‌روند، ناگهان طلاب می‌بینند مرحوم سید بحر العلوم با آن عظمت و مقام شامخ علمی، عمّامه و عبا و قبا و عصا را کنار انداخت و مثل سایر سینه زن‌ها لخت شده و خود را میان عزاداران و سینه زنان انداخت و به سر و سینه می‌زند.

طلّابی که با معظم له به استقبال آمده بودند؛ هر چه می‌کنند، که مانع از آن همه احساسات پاک و ابراز محبت بشوند، مؤثر واقع نمی‌گردد. بالاخره عده‌ای از طلاب برای حفظ سید بحر العلوم اطراف ایشان را می‌گیرند، که مبادا زیر دست و پا بیفتند و ناراحت شود، تا اینکه بعد از اتمام برنامه سینه زنی، بعضی از خواص از آن بزرگوار می‌پرسند: چگونه شد که شما بی اختیار وارد دسته سینه زنی شدید و آن گونه به عزاداری مشغول شدید؟

مرحوم سید فرمود: وقتی به دسته سینه زنی رسیدم، دیدم حضرت بقية الله عجل الله تعالی فرجه الشریف با سروپای برهنه میان سینه زن‌ها به سر و سینه می‌زنند و

گریه می‌کنند! من نتوانستم طاقت بیاورم، لذا از خود بی خود شدم و در خدمت آن حضرت به سینه زنی و عزاداری مشغول شدم. (۱)

۳۵) مصیبت خوانی امام زمان علیه السلام و گریه آن حضرت در تشریف حاج صادق کربلایی در راه مسجد سهله

این قضیه توسط حاج صادق کربلایی نقل شده است:

حاج صادق کربلایی فرمودند: هنگامی که در کربلا بودم، برنامه گذاشتم که چند شب چهارشنبه از کربلا برای برآمدن حاجتم که امر ازدواج بود، به مسجد سهله بروم. یادم نیست چند شب رفته بودم؛ در یکی از سفرها که حرکت کردم، کوله باری داشتم و قدری نان و خوراکی برداشته بودم. کفشهای بندی را به پا محکم کردم و یک چوبی به دست گرفتم و بعد از نماز مغرب و عشا، از کربلا حرکت کردم. مقداری راه رفتم در حالی که مشغول ذکر و دعا بودم؛ ناگاه شنیدم کسی به دنبال من در حرکت است و می‌گوید: یاالله، یاالله! ترسیدم و با خود گفتم: نکند دزد باشد. از ترس سرعت گرفتم ولی بعد به خود گفتم: اگر این دشمن بود، مرا خبر نمی‌کرد و یا الله یا الله نمی‌گفت. به فکر افتادم که شاید این هم حاجتی دارد و مثل من است. از سرعت کم کردم و ناگاه او را در برابر خود دیدم. سلام کردم؛ جواب فرمود: و علیک السلام و رحمة الله. پیراهن بلند و قیافه جذابی داشت. او به زبان عربی فرمود: حاجی صادق به سهله می‌روی؟ گفتم: لابد شما هم آنجا

می روی که از من می پرسی؟ فرمود: بله. خوشحال شدم که رفیقی پیدا کردم که با هم به مقصد می رویم. در بین راه به خواندن مصائب شروع کردیم.

اول آن آقا شروع کرد به خواندن مصائب و مثل اینکه مصیبت علی اصغر علیه السلام و آوردن او به خیمه گاه را خواند. بعد من شروع کردم به خواندن و یادم هست که این اشعار عربی را خواندم:

کم ذا القعود و دینکم هدمت فواعده الرفیعة

أتسرى تجیء فגיעة بأمر من تلك الفגיעة

حيث الحسين بکربلا، خیل العدى طحنت ضلوعه

و رضیعه بدم الوريد مخصب فاطلب رضیعة

ناگاه دیدم آن آقا روی زمین نشست و فرمود: بنشین و شروع نمود به گریه کردن و من هم گریه کردم؛ هر دو گریه مفصلی کردیم و سپس بلند شدیم و حرکت کردیم. وقتی مقداری راه رفتیم، ایشان فرمود: این مسجد سهله است، تو برو برنامه‌ات را انجام بده، من هم کاری دارم و دنبال کار و برنامه‌ام می‌روم. لکن از نجف که به کربلا برگشتی، کارت درست شده است. خدا حافظی کردیم و او درباره‌ی من دعا فرمود و رفت.

من وارد مسجد شدم و در مقام امام زین العابدین علیه السلام مشغول دعا و نماز شدم. یک وقت به فکر رسید که من هفته‌های گذشته که می‌آمدم، همه خواب بودند و مسجد خیلی خلوت بود. الان چطور شده که این همه جمعیت هستند و همه بیدارند. چون در هفته‌های قبلی بعد از اذان صبح یا در هنگام اذان می‌رسیدم. تعجب کردم و به ساعت نگاه کردم. دیدم ساعت ده شب است! گفتم: حتماً ساعت

خوابیده. از دیگران پرسیدم، گفتند: ساعت ده است. تعجبم زیادتر شد. یعنی چه؟! یک وقت به فکر رفیق راهم افتادم و اینکه آن آقا چه کسی بود و چه جملاتی به من فرمود و اینکه من با آقا خیلی راه نرفتم و او یک مرتبه فرمود: این مسجد سهله است! فهمیدم به فیض حضور حضرت ولی عصر علیه السلام مشرف شده‌ام و آن حضرت را شناخته‌ام. آن شب تا صبح گریه می‌کردم و می‌گفتم: کاش آن حضرت را شناخته بودم و از محضرش استفاده برده بودم.

در هنگام صبح ماشین حاضر بود و داد می‌زد: «کربلا کربلا». وقتی به کربلا برگشتم، صبح همان روز (چهارشنبه) به مغازه آمدم. چون من زودتر می‌آمدم و مغازه را باز می‌کردم تا اخوی می‌آمدند و با هم کار می‌کردیم.

آن روز خیلی طول کشید تا اخوی آمدند. گفتم: چرا اینقدر دیر شد؟ شما که هر روز زودتر می‌آمدید؟ با تبسم گفت: دنبال کار خیر شما بودیم. گفتم: یعنی چه؟ گفت: با خانواده‌ای گفتگو کردیم و قرار شد که امروز عصر جلسه عقد باشد! و بالاخره به همان نحو که آن حضرت فرموده بودند، ازدواج من انجام گرفت.^(۱)

۳۶) تشریف فرمایی حضرت امام زمان علیه السلام در مجلس روضه خوانی در کرمانشاه

مرحوم آیه الله حاج سید حسین حائری که در مشهد مقدس ساکن بودند و به قول مرحوم آیه الله حاج شیخ علی اکبر نهاوندی رحمته الله در کتاب عبقری الحسان: «او افتخار علمای عاملین بوده است»، نقل می‌کرد: من در سال ۱۳۴۵ هجری قمری در

کره انشاها ساکن بودم و منزلی داشتم که اکثر زوار حضرت سید الشهداء علیه السلام در وقت رفتن و برگشتن از کربلا، وارد آن منزل می شدند و هر چند روزی که می خواستند در آنجا می ماندند. در اوائل محرمی، سید غریبی که او را قبلاً نمی شناختم، در منزل ما وارد شد و چند روزی در آنجا ماند و ما هم طبق معمول، پذیرایی می کردیم.

در این بین، یکی از اهالی شهر نجف که به ایران آمده بود، به دیدن من آمد و وقتی چشمش به آن سید افتاد، به من با اشاره گفت: این سید را می شناسی؟ گفتم: نه، چون سابقه ای با ایشان ندارم. گفتم: این سید یکی از کسانی است که سالها به تزکیه نفس و ریاضت مشغول بوده است و به ظاهر در کوچه مسجد هندی دکان عطاری داشته و غالباً در دکان نبوده است و هر چند یک بار مفقود می شود و وقتی کسانی از او تجسس میکنند، می بینند که او در مسجد کوفه در یکی از اطاقها مشغول ریاضت است. (بعدها معلوم شد که اسم این شخص سید محمد و اهل رشت است). من وقتی از حال او اطلاع پیدا کردم به او بیشتر محبت نمودم و گفتم: بعضی از مردم شما را از اولیاء خدا می دانند. سید محمد اول انکار کرد؛ ولی پس از اصرار، به من گفت: بله، من دوازده سال در مسجد کوفه و غیره مشغول ریاضت بودم و این طور به من گفته بودند که شرایط تکمیل ریاضت دوازده سال است و در کمتر از آن، کسی به مقام کمالی نمی رسد. من از او خواستم که چیزی به من بگوید.

سید محمد گفت: احضار جن می دانم، ولی چون آنها گاهی راست و گاهی دروغ می گویند به آنها اعتمادی نیست. و نیز احضار ملائکه هم صلاح نیست، چون آنها مشغول عبادتند و از عبادتشان باز می مانند. ولی برای شما روح علمای بزرگ را احضار می کنم، که از آنها هر چیز که سؤال کنیم، به درستی جواب می دهند.

ضمناً من در چند سال اخیر که دولت به جوانها و زنها، به اصطلاح آزادی داده بود و بی بند و باری و بی دینی زیاد گردیده بود (یعنی در دوران رضا شاه) و به مجالس سینه زنی و روضه خوانی توهین می کردند، مقید بودم که به خاطر تقویت اساس روضه خوانی، مجلس مفصل عزاداری در منزل اقامه نمایم و آن مجلس از اول طلوع فجر تا یک ساعت بعد از ظهر ادامه داشت.

در آن مجلس شصت نفر روضه خوان می آمدند که سی نفر از آنها منبر می رفتند و بقیه به نوبت در روزهای دیگر منبر می رفتند و به تمام آنها پول داده می شد، پنج نفر مدّاح هم تعزیه می خواندند و ساعتی هم سینه زنی می شد.

طبیعی است که چنین مجلسی بسیار پر زحمت و پر خرج بود، ولی من نمی دانستم که آیا این مجلس در عین حال مورد قبول حضرت بقیة الله روحی فداه هست یا نه.

لذا از آقای سید محمّد خواستم که او از ارواح علما سؤال کند که آیا این مجلس مورد قبول اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام هست یا نه؟

او گفت: بسیار خوب، من امشب از چهار نفر از علمایی که از دنیا رفته اند، سؤال می کنم؛ تا ببینم که آیا این مجلس مورد قبول آنها هست یا خیر؟ و آن چهار نفر عالم عبارتند از: مرحوم آیه الله میرزا حبیب الله رشتی و مرحوم میرزای شیرازی و مرحوم سید اسماعیل صدر و مرحوم سید علی داماد.

فردا صبح که نزد او رفتم، گفتم: دیشب روح این چهار نفر را احضار کردم و از آنها پرسیدم که آیا این مجلس مورد قبول اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام هست یا خیر؟ آنها به اتفاق آراء گفتند: بله، این مجلس مورد توجه و مقبول اهل بیت عصمت علیهم السلام می باشد و روز نهم (تاسوعا) یا دهم محرم (عاشورا) حضرت بقیة الله

روحي فداء هم به اين مجلس تشریف می آورند. من خیلی خوشحال شدم و به او گفتم: چرا روزش را تعیین نفرموده اند؟

گفت: مانعی ندارد، باز امشب از آنها سؤال می کنم و تقاضا می کنم که روز و ساعتش را هم تعیین کنند.

ضمناً وضع من در آن مجلس خلاف مجالسی که اکثر علما تشکیل می دهند بود، که در یک قسمت مجلس، در کنار علمای دیگر بنشینم و بقیه مردم در قسمتهای دیگر بنشینند. بلکه من غالباً دم در منزل ایستاده بودم و برای همه، احترام قائل بودم. لذا این مجلس مورد توجه عموم مردم بود و بلکه راه عبور و مرور بسته می شد و جمعی در کوچه های اطراف، منتظر می شدند تا جمعیتی که در داخل منزل هستند بیرون بروند و بعداً اینها در جای آنها بنشینند.

بالاخره فردای آن روز، آقا سید محمد گفت: دیشب از همان علما، مطلب شما را سؤال کردم. آنها جواب دادند که حضرت ولی عصر علیه السلام در روز نهم (تاسوعا) و در فلان ساعت و فلان دقیقه، وقتی که شما کنار چاه که نزدیک در منزل است نشسته اید، به مجلس تشریف می آورند؛ در آن وقت یک مرتبه حال شما تغییر می کند و تمام بدن تان تکان می خورد! در آن وقت نگاه کنید، در این نقطه معین (اشاره به قسمتی از منزل کرد) می بینید که عده ای حدود دوازده نفر به هیئت خاص و لباس مخصوص نشسته اند! یکی از آنها حضرت بقية الله روحی له الفداء است. یک ساعت آنجا هستند و بعد با مردم بیرون می روند و شما با همه توجهی که خواهید کرد، متوجه رفتن آنها نمی شوید. شما مقید باشید که در آن وقت با وضو باشید و شما می روید که خدمتی بکنید مثل چای دادن و استکان برداشتن، آنها

برای شما قیام نمی‌کنند و می‌گویند: اینجا خانه خودمان است، شما بروید دم در خانه و از مردم پذیرایی نکنید.

در مدت یک ساعتی که حضرت ولی عصر علیه السلام و همراهانشان در مجلس تشریف دارند، دو نفر روضه خوان منبر می‌روند و آنها با آنکه مصیبت نمی‌خوانند، مجلس بسیار با حال و پر شور می‌شود، به گونه‌ای ضجعه مردم به گریه و ناله بلند می‌شود که با روزهای دیگر خیلی فرق دارد. و آقای اشرف الواعظین که هر روز منبرش یک ساعت طول می‌کشد و مجلس دو بعد از ظهر ختم می‌گردد، آن روز در این ساعت برخلاف عادت می‌آید و منبر می‌رود و درباره حضرت بقیه الله علیه السلام صحبت می‌کند.

به هر حال آقا سید محمد این مطلب را روز پنجم محرم برای من گفت: و من تا روز تاسوعا ساعت شماری می‌کردم. روز تاسوعا اتفاقاً جمعیت عجیبی به مجلس آمده بود. من در اثر کثرت جمعیت، در آن ساعت معین کنار چاه نشسته بودم که ناگاه بدنم به لرزه افتاد و تکان عجیبی خوردم. فوراً به همان نقطه معین نگاه کردم، دیدم دوازده نفر حلقه وار دور یکدیگر نشسته‌اند! لباسشان متعارف بود و همه کلاه نمدی کرمانشاهی به سر داشتند، همه آنها گندمگون و قوی هیکل بودند، همه آنها در حدود سن چهل سالگی بودند، موهای ابرویشان و موهای سرشان سیاه بود.

من فوراً جمعیت را شکافتم و خدمتشان رسیدم و با فریاد صدا زدم: برای آقایان چای بیاورید. آنها به روی من تبسم کردند، ولی احترامی که در آن مجلس حتی افراد حکومت و امراء و همه مردم از من می‌کردند آنها نسبت به من ننمودند و به من گفتند: اینجا خانه خودمان است. برای ما همه چیز آورده‌اند، شما دم در خانه بروید

و از مردم پذيرايي كنيد.

من بدون اختيار برگشتم و دم در خانه ايستادم و نمي دانستم كه آنها از كجا وارد شدند؟ ولي احتمال دادم كه از در اطاق بين بيروني و اندروني آمده باشند. به هر حال در آن ساعت، دو نفر از وعاظ به منبر رفتند و با آنكه رسم است كه در روز تاسوعا بايد از حالات حضرت ابوالفضل عليه السلام بخوانند، ناخود آگاه آنها خطاب به حضرت ولي عصر ارواحنا فداه مطالبتي مي گفتند و مردم در فراق آن حضرت گريه مي كردند، آنها به آن حضرت تسليت مي گفتند و از آن حضرت در فشارهاي دنيا استمداد مي كردند. مجلس هم شور عجيبي داشت و از نظر گريه و زاري، هنگامه اي برپا بود.

آقاي اشرف الواعظين كه بايد بعد از ظهر بيايد و مجلس را ختم كند. طبق گفته آقاي سيد، محمد در همان اول صبح آمد و برخلاف عادت كه بايد به اطاق روضه خوانها برود، کنار من دم درب خانه نشست و گفت: من امروز تعطيل كرده ام كه رفع خستگي كنم، زيرا فردا كه عاشورا است، مجالس زيادي دارم و بايد خود را براي فردا مهيا كنم. ولي اين مجلس را نتوانستم تعطيل كنم و بعد در همان ساعت منبر رفت و وقتی روی منبر نشست سكوت ممتدی كرد! مثل کسی كه نمی داند چه باید بگوید، سپس با صدای بلند بدون مقدمه معمولی كه اهل منبر به آن مقیدند؛ گفت: ای گمشده بیابانها روی سخن ما با تو است! مردم به قدری از این کلمه، بی تابانه به سر و صورت می زدند و اشک می ریختند كه اكثر آنها بی حال شدند، من مرتب چشمم به آن دوازده نفر بود، ولي ناگهان دیدم آنها نیستند و از مجلس خارج

شده‌اند^(۱)**۳۷) گریه امام زمان علیه السلام در مصیبت حضرت ابوالفضل علیه السلام در تشریف حاج محمد****فشندی**

جناب حجّة الاسلام آقای قاضی زاهدی گلپایگانی می‌فرماید: من در تهران از جناب آقای حاج محمد علی فشندی که یکی از اخیار تهران است، شنیدم که می‌گفت: من از اول جوانی مقید بودم که تا ممکن است گناه نکنم و آن قدر به حجّ، بروم تا به محضر مولایم حضرت بقیة الله روحی فداه مشرفّ گردم! لذا سالها به همین آرزو به مکه معظمه مشرف می‌شدم.

در یکی از این سالها که عهده دار پذیرائی جمعی از حجّاج هم بودم، شب هشتم ماه ذیحجه با جمیع وسائل به صحرای عرفات رفتم تا بتوانم یک شب قبل از آنکه حجّاج به عرفات می‌روند، برای زواری که با من بودند جای بهتری تهیه کنم. تقریباً عصر روز هفتم بارها را پیاده کردم و در یکی از آن چادرهایی که برای ما مهیا شده بود، مستقر شدم. ضمناً متوجه شدم که غیر از من هنوز کسی به عرفات نیامده است. در آن هنگام یکی از شرطه‌هایی که برای محافظت چادرها در آنجا بوده، نزد من آمد و گفت: تو چرا امشب این همه وسائل را به اینجا آورده‌ای؟ مگر نمی‌دانی ممکن است سارقین در این بیابان بیابند و وسائلت را ببرند؟ به هر حال حالا که آمده‌ای، باید تا صبح بیدار بمانی و خودت از اموالت محافظت بکنی. گفتم: مانعی

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۲۷ قضیه ۶

ندارد، بيدار می مانم و خودم از اموالم محافظت می کنم.

آن شب در آنجا مشغول عبادت و مناجات با خدا بودم و تا صبح بيدار ماندم تا آنکه نیمه های شب دیدم سید بزرگواری که شال سبز به سر دارد، به در خیمه من آمدند و مرا به اسم صدا زدند و فرمودند: حاج محمد علی، سلام علیکم، من جواب سلام را دادم و از جا برخاستم. ایشان وارد خیمه شدند و پس از چند لحظه جمعی از جوانها که تازه مو بر صورتشان روییده بود، مانند خدمتگزار به محضرش رسیدند. من ابتدا مقداری از آنها ترسیدم، ولی پس از چند جمله که با آن آقا حرف زدم، محبت او در دلم جای گرفت و به آنها اعتماد کردم. جوانها بیرون خیمه ایستاده بودند ولی آن سید داخل خیمه تشریف آورده بود. ایشان به من روکرد و فرمود: حاج محمد علی خوشا به حالت! خوشا به حالت! گفتم: چرا؟

فرمودند: شبی در بیابان عرفات بیتوته کرده ای که جدم حضرت سید الشهداء ابا عبدالله الحسین عليه السلام هم در اینجا بیتوته کرده بود. من گفتم: در این شب چه باید بکنیم؟ فرمودند: دو رکعت نماز می خوانیم، در این نماز پس از حمد، یازده مرتبه.

قل هو الله بخوان.

لذا بلند شدیم و این عمل را همراه با آن آقا انجام دادیم. پس از نماز آن آقا یک دعایی خواندند. که من از نظر مضامین مانند آن دعا را نشنیده بودم! حال خوشی داشتند و اشک از دیدگانشان جاری بود. من سعی کردم که آن دعا را حفظ کنم ولی آقا فرمودند: این دعا مخصوص امام معصوم است و تو هم آن را فراموش خواهی کرد! سپس به آن آقا گفتم: ببینید آیا توحیدم خوب است؟ فرمود: بگو. من هم به آیات آفاقیه و انفسیه بر وجود خدا استدلال کردم و گفتم: من معتقدم که با این

دلایل، خدایی هست. فرمودند: برای تو همین مقدار از خداشناسی کافی است. سپس اعتقاد را به مسئله ولایت برای آن آقا عرض کردم. فرمودند: اعتقاد خوبی داری. بعد از آن سؤال کردم که: به نظر شما الآن حضرت امام زمان علیه السلام در کجا هستند. حضرت فرمودند: الآن امام زمان در خیمه است!

سؤال کردم: روز عرفه، که می‌گویند حضرت ولی عصر علیه السلام در عرفات هستند، در کجای عرفات می‌باشند؟ فرمود: حدود جبل الرّحمة. گفتم: اگر کسی آنجا برود آن حضرت را می‌بیند؟ فرمود: بله، او را می‌بیند ولی نمی‌شناسد!

گفتم: آیا فردا شب که شب عرفه است، حضرت ولی عصر علیه السلام به خیمه‌های حُجّاج تشریف می‌آورند و به آنها توجهی دارند؟ فرمود: به خیمه شما می‌آید، زیرا شما فردا شب به عمویم حضرت ابوالفضل علیه السلام متوسل می‌شوید!

در این موقع، آقا به من فرمودند: حاج محمد علی، چای داری؟ ناگهان متذکر شدم که من همه چیز آورده‌ام! ولی چای نیاورده‌ام! عرض کردم: آقا اتفاقاً چای نیاورده‌ام و چقدر خوب شد که شما تذکر دادید! زیرا فردا می‌روم و برای مسافرت چای تهیه می‌کنم.

آقا فرمودند: حالا چای با من! از خیمه بیرون رفتند و مقداری که به صورت ظاهر چای بود، ولی وقتی دم کردیم، به قدری معطر و شیرین بود که من یقین کردم، آن چای از چای‌های دنیا نمی‌باشد، آوردند و به من دادند. من از آن چای دم کردم و خوردم. بعد فرمودند: غذایی داری، بخوریم؟ گفتم: بلی نان و پنیر هست. فرمودند: من پنیر نمی‌خورم. گفتم: ماست هم هست. فرمودند: بیاور، من مقداری نان و ماست خدمتشان گذاشتم و ایشان از نان و ماست میل فرمودند.

سپس به من فرمودند: حاج محمد علی، به تو صد ریال (سعودی) می دهم، تو برای پدر من یک عمره بجا بیاور! عرض کردم: اسم پدر شما چیست؟ فرمودند: اسم پدرم «سنید حسن» است. گفتم: اسم خودتان چیست؟ فرمودند: سید مهدی! من پول را گرفتم و در این موقع، آقا از جا برخاستند که بروند. من بغل باز کردم و ایشان رابه عنوان معانقه در بغل گرفتم. وقتی خواستم صورتشان را ببوسم، دیدم خال سیاه بسیار زیبایی روی گونه راستشان قرار گرفته است. لبهایم را روی آن خال گذاشتم و صورتشان را بوسیدم.

پس از چند لحظه که ایشان از من جدا شدند، من در بیابان عرفات هر چه این طرف و آن طرف را نگاه کردم کسی را ندیدم! یک مرتبه متوجه شدم که ایشان حضرت بقية الله ارواحنا فداه بوده اند، بخصوص که اسم مرا می دانستند و فارسی حرف می زدند! نامشان مهدی عليه السلام بود و پسر امام حسن عسکری عليه السلام بودند!

بالاخره نشستم و زار زار گریه کردم. شرطه ها فکر می کردند که من خوابم برده است و سارقین اثاثیه مرا برده اند، دور من جمع شدند، اما من به آنها گفتم: شب است و مشغول مناجات بودم و گریه ام شدید شد!

فردای آن روز که اهل کاروان به عرفات آمدند، من برای روحانی کاروان قضیه را نقل کردم، او هم برای اهل کاروان جریان را شرح داد و در میان آنها شوری پیدا شد.

اول غروب شب عرفه، نماز مغرب و عشا را خواندیم. بعد از نماز با آنکه من به آنها نگفته بودم که آقا فرموده اند: «فردا شب من به خیمه شما می آیم، زیرا شما به عمویم حضرت عباس عليه السلام متوسل می شوید» خود به خود روحانی کاروان روضه حضرت ابوالفضل عليه السلام را خواند و شوری بر پا شد و اهل کاروان حال خوبی پیدا

کرده بودند. ولی من دائماً منتظر مقدم مقدّس حضرت بقیة الله روحی و ارواح العالمین لتراب مقدمه الفدا بودم.

بالآخره نزدیک بود روضه تمام شود که کاسه صبرم لبریز شد! از میان مجلس برخاستم و از خیمه بیرون آمدم، ناگهان دیدم حضرت ولی عصر علیه السلام بیرون خیمه ایستاده اند و به روضه گوش می دهند و گریه می کنند، خواستم داد بزنم و به مردم اعلام کنم که آقا اینجاست، ولی ایشان با دست اشاره کردند که چیزی نگو و در زبان من تصرف فرمودند و من نتوانستم چیزی بگویم! من این طرف در خیمه ایستاده بودم و حضرت بقیة الله روحی فداه آن طرف خیمه ایستاده بودند و بر مصائب حضرت ابوالفضل علیه السلام گریه می کردیم و من قدرت نداشتم که حتی یک قدم به طرف حضرت ولی عصر علیه السلام حرکت کنم. بالاخره وقتی روضه تمام شد، حضرت هم تشریف بردند. (۱)

۳۸) ملاقات با امام زمان علیه السلام پس از روضه خوانی در مسجد سهله و عطای یک مهر تربت توسط ایشان به حاج اکبر نوروزی

جناب آقای سرافراز که از افراد مؤمن و متین و مورد وثوق هستند از جناب آقای حاج اکبر نوروزی این قضیه را نقل کرده اند.

حاج اکبر نوروزی فرمودند: در یکی از سفرها که به عتبات عالیات مشرف شده بودم دو حاجت از خدای تعالی درخواست کردم:

حاجت اول آن که چون به کاظمین می‌رسم، حوائجهم به شفاعت حضرت امام کاظم علیه السلام و حضرت امام جواد علیه السلام برآورده شود که بعد که از آن در کربلا و نجف و سامرا فقط زائر باشم.

حاجت دوم آن که خدمت حضرت بقية الله روحی و ارواح العالمین لتراب مقدمه الفداء مشرف شوم و نشانه‌اش این باشد که چیز نفیسی به من بدهند.

این موضوع از خاطرم فراموش شد تا آن که از عتبات برگشتم و به ایران آمدم. شب پنجشنبه که در منزل شما مجلسی داشتیم، مرحوم «حاج محمد هاشم سلامی» هم حاضر بودند، ایشان سؤال کردند که در این سفر قضیه تازه‌ای نداشتید؟ من یک مرتبه منتقل شدم و به خاطر آمدن که شب چهارشنبه‌ای به اتفاق آقای حاج سیف و رفقا در مسجد سهله پس از انجام اعمال معمول، به محلی که منسوب به حضرت بقية الله ارواحنا فداء است رفتیم و در آنجا با حالت گریه دعای «الهی عظم البلاء» را خواندیم و سپس قدری از مراثی حضرت ابی عبدالله علیه السلام خوانده شد و همه مشغول گریه بودند.

در این موقع سید جلیلی را دیدم که با روی نورانی پهلوی محراب ایستاده و روی مبارکشان به طرف ما است و ما را نگاه می‌کنند، بدون آنکه صحبتی در میان باشد مگر تربت حضرت سید الشهداء علیه السلام را که بهترین اشیاء قیمتی است، به من مرحمت فرمودند و چون حاجتم فقط تشرف به محضر مقدس آن حضرت بود، بیش از این مقدار توفیق نداشتم. (۱)

۳۹) شفای همسر حجة الاسلام سید محمد جواد شیخ الاسلامی در شب تاسوعای امام**حسین علیه السلام**

این قضیه توسط جناب آقای شیخ الاسلامی نقل شده است:

زوجه اینجانب به بیماری افتادگی شانه و درد شانه مبتلا شده بود و چند سال از این مرض رنج می کشید. این مسأله باعث ناراحتی هائی از جمله ضعف شدید، احساس پوکی در سر، خروج آب بسیار از بدن شده بود، و هر چه به اطبای متعدد مراجعه می کرد، مؤثر واقع نمی شد. علاج او منحصر در عمل جراحی شده بود آن هم نه به گونه صد درصد و قطعی. خلاصه دارو بی فایده بود. تا اینکه در سال ۱۴۱۵ هـ.ق. در دهه اول محرم، بنده جهت تبلیغ به شهرستان تویسرکان رفته بودم. بعد از مراجعه به قم زوجه ام شفا گرفته بود.

وی چگونگی شفای خود را اینگونه بیان کرد: شب تاسوعا در عالم خواب ندائی رسید که الآن امام زمان علیه السلام تشریف می آورند. ناگهان شخصی جلوی هال خانه ظاهر شد، کنار شیر آب مقداری نان، داخل ظرفی بود که با دست مبارک، آنها را متبرک فرمودند، بعد وضو گرفتند. خواستند تشریف ببرند که من شروع به اصرار و التماس جهت شفای مرضم کردم. آقا برگشتند با همان دست خیس چند قطره ای بر سر و صورت و بدنم پاشیدند. بلافاصله احساس کردم سالم بهبود پیدا کرد، سرم سبک و آرام و بدنم صحت پیدا کرد، سالم بهبود پیدا کرد و تا به حال که یک سال فری اندی از آن ماجرا می گذرد، اثری از آن بیماری در بدنم نمانده است! الحمد لله. (۱)

۴۰) خون گریستن حضرت امام زمان علیه السلام در مصیبت اسیری حضرت زینب علیها السلام

حاج ملا سلطانعلی، روضه خوان تبریزی که از عبّاد و زهاد بوده است، می گوید: در عالم رؤیا به محضروالای حضرت امام زمان علیه السلام، مشرف شدم و عرض کردم: مولانا! آنچه در زیارت ناحیه مقدسه ذکر شده است که می فرمایید: «فلا ندبک صباحاً و مساءً و لا بکین علیک بدل الدموع دماً» صحیح است؟

فرمودند: بلی! عرض کردم: آن مصیبتی که برای آن به جای اشک خون می گریید، کدام مصیبت است؟ آیا مصیبت حضرت علی اکبر علیه السلام است؟ فرمودند: نه! اگر علی اکبر علیه السلام زنده بود، او هم در این مصیبت خون گریه می کرد!

گفتم: آیا مقصود شما مصیبت حضرت عباس علیه السلام است؟ فرمودند: نه! بلکه اگر حضرت عباس علیه السلام هم در قید حیات بود، او نیز در این مصیبت خون گریه می کرد. گفتم: لابد مصیبت حضرت سید الشهداء علیه السلام است؟ فرمودند: نه! حضرت سید الشهداء علیه السلام هم اگر در حیات بودند، در این مصیبت خون گریه می کردند.

پرسیدم: پس این کدام مصیبت است؟

فرمودند: آن مصیبت اسیری حضرت زینب علیها السلام است. (۱)

۴۱) خروش اهل آسمانها در روز رحلت حضرت زینب علیها السلام و تسلی امام

زمان علیه السلام به آنها

سید عالم وثقه جلیل، حاج سید اسد الله اصفهانی - مجاور کربلای معلی - در سنه ۱۳۱۹ برای مؤلف کبریت احمر در کربلای معلی نقل کرد که حضرت حجت بن

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام ص: ۵۱۸ فضیله ۲۵۶ - برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۲۸۳ به

نقل از العبقری الحسان ج ۱ ص: ۹۸

الحسن امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي دَرِ عَالَمِ خَوَّابِ بِيهِ وَيِ فَرَمُودَنَد: اَز رُوزِ وُفَاتِ عَمِّهِ شَانِ حَضْرَتِ زَيْنَبِ عَلَيْهَا السَّلَامُ اَهْلِ اَسْمَانِهَآ جَمْعِ مِي شُونَد وُ خَطَّابَةُ اَنِّ مَخْدَّرِه رَا كِه دَر كُوفِه خَوَّانَدِه اَسْت، مِي خَوَّانَد وُ گَرِيه مِي كَنَنَد! وُ حَضْرَتِ عَلَيْهَا السَّلَامُ بَايَدِ اَنَّانِ رَا سَاكْتِ گَرْدَانَد، كِه شِيْرَازُه عَالَمِ اَز يَكْدِيگَرِ گَسَسْتِه نَشُود! (۱)

بخش چهارم

حضرت امام زمان علیه السلام

در حرم حضرت امام حسین علیه السلام

تشریح مرحوم سید مهدی قزوینی رحمته الله علیه و تعیین عید فطر توسط حضرت مهدی علیه السلام

عالم کامل، آقا سید مهدی قزوینی (صاحب کتاب مواهب الافهام فی شرح شرایع الإسلام) فرمود:

سالی برای زیارت فطریّه (شب عید فطر) وارد کربلا شدم و در شب سی ام که احتمال شب عید در آن می رفت، نزدیک غروب - هنگامی که اگر بنا بود شب عید هم باشد، در آن وقت هلالی دیده نمی شود. - در حرم مطهر بالای سر مقدس بودم. شخصی از من سؤال کرد: آیا امشب، شب زیارت است؟ و مقصودش آن بود که آیا امشب شب عید است و ماه ناقص می باشد تا آن که اعمال زیارت شب عید را بجا آورد؛ یا آن که شب آخر ماه رمضان است.

من در جواب گفتم: احتمال دارد امشب شب عید باشد؛ ولی معلوم نیست که عید ثابت شود. ناگاه دیدم شخص بزرگواری که به هیئت بزرگان عرب بود، با

مهابت و جلالت نزد من ايستاده است. ايشان با دو نفر ديگر که در هيبت و جلالت از ديگران ممتاز بودند، در آنجا تشریف داشتند. آن شخص به زبان فصیح که از اهل اين اعصار و زمانها بی سابقه است، در جواب سؤال کننده فرمود: «نعم، هذه الليلة ليلة الزيارة» يعنی آری، امشب شب عيد و شب زیارت است.

وقتی اين سخن را از او شنيدم که بدون تزلزل و تردید، عيد را اعلام فرمود، به او گفتم: عيد بودن امشب را از کجا می گوييد؟ آیا به گفته منجم و تقويم اعتماد کرده ايد يا دليل ديگری برای آن داريد؟ ولی اعتنای درستی به من نکرد مگر همین قدر که فرمود: «اقول لك هذه الليلة ليلة الزيارة» يعنی به تو می گویم: امشب شب زیارتي است! اين را گفت و با آن دو نفر به سوی در حرم به راه افتاد.

وقتی از من جدا شدند گویا تازه به خود آمده باشم، با خود گفتم: اين جلالت و مهابت معمولاً از کسی دیده نشده است و اين طور مکالمه و خبر دادن ها از غيب، از غير بزرگان دين و اهل اسرار انجام نمی شود! لذا با عجله هر چه تمام تر ايشان را دنبال کردم و بيرون آمدم؛ اما آنها را نديدم. از خدامی که کنار در بودند پرسيدم: اين سه نفر که فلان لباس و فلان شکل را داشتند و الآن بيرون آمدند کجا رفتند؟

گفتند: ما چنین اشخاصی را که می گویی، نديده ايم. با وجود آن که معمولاً نمی شود کسی از زوار، مخصوصاً اگر امتیازی بر ديگران داشته باشد، داخل صحن يا ايوان يا رواق يا حرم شود و خدام او را نبينند بلکه غالباً آنها می دانند که اهل کجا و چه کاره اند و از منازل هر یک اطلاع دارند و حتی پيش از ورود اشراف و بزرگان به حرم، مطلع می شوند و می دانند که چه وقت و از کجا وارد می شوند. هر کس بر عادت خدام اطلاع داشته باشد اينها را می داند. بعلاوه زمان زيادی نگذشته بود که

اینها رفته بودند!

بالاخره از در خارج شدم و از خدّامی که در رواق و بین البابین بودند پرسیدم و همان جواب را شنیدم. همچنین در ایوان و کفشداری گشتم اما اثری دیده نشد، با اینکه هر یک از زوّار ناگزیر باید از جلوی کفشداری بگذرد!

باز برگشتم و رواق و حجره‌ها را گردش نمودم و از ساکنین و ملازمین آنها - یعنی قرّاء قرآن و خدّام و غیره - پرسیدم، ولی خبری از آن سه نفر به دست نیامد. از طرفی در اواخر آن شب و در روز بعد معلوم شد که همان شب، شب عید و زیارت بوده است. بنا براین از مشاهده این امور و تصدیق قلبی، یقین کردم که به غیر از آن بزرگوار، یعنی حضرت بقیّة اللّٰه (عجل الله تعالی فرجه الشریف) کس دیگری نبوده است.^(۱)

۴۳) هشدار به اینکه حضرت بقیّة الله مظلوم‌ترین فرد عالم هستند در تشرّف سید

اسماعیل شرفی

مرحوم حجّة الاسلام آقای حاج سید اسماعیل شرفی از شخصیت‌های دلسوخته‌ای بود که چند بار خدمت حضرت بقیّة اللّٰه الاعظم ارواحنا فداه مشرّف شده بود. ایشان یکی از تشرّفات خود را برای حضرت حجّة الاسلام حاج سید مرتضی مجتهدی این گونه نقل نموده‌اند:

به عتبات مقدّسه مشرّف شده بودم و در حرم مطهر حضرت سید الشهداء علیه السلام

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۱ فضیة ۹

مشغول زیارت بودم. چون دعای زائرین در قسمت بالاسر حرم مطهر امام حسین عليه السلام مستجاب است، در آنجا از خداوند خواستم مرا به محضر مبارک مولایم حضرت مهدی ارواحنا فداء مشرف گرداند و دیدگانم را به جمال بی مثال آن بزرگوار، روشن نماید.

مشغول زیارت بودم که ناگهان خورشید جهانتاب جمالش ظاهر شد. گرچه در آن هنگام، حضرتش را نشناختم ولی شدیداً مجذوب آن بزرگوار شدم. پس از سلام از ایشان سؤال کردم: شما کیستید؟ آقا فرمودند: «من مظلوم‌ترین فرد عالم هستم!» من متوجه نشدم و با خود گفتم: شاید ایشان از علماء بزرگ نجف هستند و چون مردم به ایشان گرایش پیدا نکرده‌اند، خود را مظلوم‌ترین فرد عالم می‌دانند. در این هنگام، ناگهان متوجه شدم که کسی در کنارم نیست. اینجا بود که فهمیدم مظلوم‌ترین فرد عالم، کسی جز امام زمان ارواحنا فداء نیست، و من نعمت حضور آن بزرگوار را زود از دست دادم.^(۱)

۴۴) ملاقات حضرت آیه الله شیخ محمد علی سیبویه رحمته الله در حرم امام حسین عليه السلام

حضرت آیت الله حاج میرزا احمد سیبویه از قول عمویشان حضرت آیت الله مرحوم شیخ محمد علی سیبویه رحمته الله که از علمای کربلا بودند و در صحن مقدس حضرت ابوالفضل عليه السلام نماز و منبر داشتند، این قضیه را نقل فرمود:

چون معروف است که هر کس بخواهد خدمت حضرت ولی عصر سلام الله

۱- عنايات حضرت مهدی عليه السلام به علماء و طلاب ص: ۱۷۵ قضیه ۸۰

علیه برسد، یک راهش رفتن چهل شب جمعه به حرم مطهر امام حسین علیه السلام است؛ لذا تصمیم گرفتم چهل شب جمعه در حرم امام حسین علیه السلام بیتوته کنم.

شب جمعه آخر بود که به نماز ایستادم، ناگهان متوجه شدم که در جلوی من شخصی نورانی ایستاده است و چنان حمد و سوره می خواند که تا حال، چنین صوتی نشنیده بودم. به نحوی مجذوب شدم که با خود گفتم: زودتر نماز را تمام می کنم و این آقا را زیارت خواهم کرد. وقتی سراز سجده آخر برداشتم، کسی را ندیدم. یقین کردم که به خدمت ولی عصر (ارواحنا فداه) رسیده ام.^(۱)

۴۵) حضرت بقية الله ارواحنا فداه در تشریف حاج محمد علی نمازیخواه، در مقابل ضریح زیارت خواندند و در هنگام وداع سر فرود آوردند

شیخ محمد علی نمازیخواه می گوید:

در سال ۱۳۳۵ هجری شمسی با عنایت خداوند منان به حج بیت الله الحرام و زیارت حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و ائمه بقیع علیهم السلام مشرف شدم.

در این سفر سه همسفر داشتم به نام آقایان: حاج سید جعفر حسینی و مرحوم حاج اصغر غفاری و مرحوم حاج مظفر دارایی. بعد از ایام حج به سوریه و بیت المقدس و شهر خلیل الرحمن ادامه سفر دادیم و در ایام عاشورا به عتبات آمدیم.

بعد از زیارت کربلا به نجف رفتیم به رفقا گفتم: شب چهارشنبه به مسجد سهله و بعد به مسجد کوفه می رویم و شب جمعه هم به مقبره کمیل بن زیاد رضی الله عنه که نزدیک

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۹۷ فضیة ۱۹۵

نجف است می رویم و در آنجا دعای کمیل می خوانیم.

رفقا گفتند: همه در شب جمعه برای زیارت امام حسین عليه السلام به کربلا می روند، ما در نجف بمانیم؟ من گفتم: دوست دارم یک دعای کمیل، بالای قبر کمیل بخوانم. چون برای رفقا از نظر راهنمایی مؤثر بودم و برای آنها دعا و زیارات را می خواندم سکوت کردند و بالاخره شب چهارشنبه برای اعمال مسجد سهله و مسجد کوفه عازم شدیم.

در بین راه به رفقا سفارش می کردم که امشب ولی عصر عليه السلام در مسجد سهله نماز می خوانند، لذا مواظب باشید. اگر به شخصی که ممتاز است برخورد کردید، بدانید که درک حضور امام زمان عليه السلام نموده اید و بدانید که تصرف ولایتی مانع از آن است که بتوانید تکلم کنید و حضرت را بشناسید.

ابتدا به مساجد صعصعه و حثانه رفیتم. هوا گرم بود، وقتی به مسجد سهله رسیدیم خسته و ناراحت بودیم. ابتدای مسجد سهله یک در بزرگ مانند دروازه می باشد، بعد از حدود چند متر فاصله دوباره دیوار مسجد می باشد که ظاهراً این فاصله در زمان سابق، خندق و یا پاریند مسافران بوده که جزء مسجد نیست، بعد یک راهرو عریض کوتاه منتهی به مسجد می شود و در اصلی مسجد در انتهای راهرو است. من ابتدای راهرو و پایین پله ایستادم که با رفقا اذن دخول مسجد را بخوانم. مفاتیح جیبی در دستم بود و شروع به خواندن کردم. ناگاه شخص موقر خوش سیمایی بین سی تا چهل سال، با لباس عربی و چپیه و عقاب نزدیک آمد و با زبان فارسی فرمود: «حاجی! این محل بارانداز است، باید انتهای راهروی در ورودی مسجد بایستی و اذن دخول بخوانی.» چون خیلی خسته بودم گفتم: می خواهم

اینجا بخوانم. فرمود: «من نه زائرم و نه اهل اینجا هستم، به تو می‌گویم: برو جلوی در مسجد بخوان.»

تا به این نحو بیان کرد بدون اینکه حرکت کنم خود را جلوی در ورودی مسجد ایستاده یافتم، به پشت سر برگشتم، دیدم رفقا حدود پنج الی شش قدم جلو آمده‌اند و چون به نزدیک من رسیدند، حاج سید جعفر حسینی گفت: «آقای حاج نمازی، شما که این قدر به ما سفارش می‌کردید، چرا خودتان با این آقا اینطور صحبت کردید؟!»

تا این حرف را زد یک مرتبه بدنم لرزید و کلمات اذن دخول در دهانم ماند و تقریباً زبانم بند آمد. مانند آدم روانی شروع به دویدن از این طرف به آن طرف کردم، لکن هیچ اثری از آن آقا نبود. یادم آمد که ایشان فرمود: «نه زائرم و نه اهل اینجا» و با یک جمله «برو!» خودم را جلوی در ورودی مسجد دیدم. یقین کردم که ایشان حضرت ولی عصر ارواحنا فداه بودند. پس به مسجد برگشتم. رفقا از حرکات من مات و مبهوت شده بودند.

به آنها گفتم: شما اعمال مسجد را خودتان انجام بدهید، حال خوب نیست و متأسفانه هیچ کاری نمی‌توانم انجام بدهم و مرتب گریه می‌کردم و اشک می‌ریختم. به هر زحمتی بود فقط نماز مغرب و عشا را در مقام امام زمان علیه السلام با گریه خواندم و بعد هم که به مسجد کوفه رفتیم نتوانستم اعمال را به جا بیاورم و تا صبح در گوشه مسجد نشسته بودم.

نماز صبح را خواندم و پس از زیارت حضرت مسلم علیه السلام و هانی و زیارت محراب حضرت علی علیه السلام در کنار فرات رفتیم. در نزد قبر یونس نبی علیه السلام صبحانه

آوردند و من نتوانستم بخورم. چنان که شام هم نخورده بودم و محزون، گریان و غمناک بودم. ناراحت بودم که به رفقا سفارش می‌کردم ولی خودم چه کردم و چه سعادت را از دست داده و چه برخورداردی با راهنمایی حضرت داشتم. رفقا شوخی می‌کردند و می‌گفتند: «یاد بچه‌ها کردی، عیب ندارد» ولی خودم می‌دانستم چه شده و چه کرده‌ام. همین طور که خیره به فرات نگاه می‌کردم، یک مرتبه فکری به مغزم رسید و با خودم گفتم: همان روایاتی که برای مسجد سهله در شب جمعه داریم، درباره حرم اباعبدالله علیه السلام هم هست. حضرت مهدی علیه السلام در شب جمعه به زیارت جدشان مشرف می‌شوند.

تصمیم گرفتم به زیارت قبر امام حسین علیه السلام در شب جمعه بروم و با خود گفتم: در آنجا از حضرت مهدی علیه السلام عذرخواهی می‌کنم و چون مادرم علویه صحیح النسب است و هم از طرف پدر و هم از طرف مادر سید است، آقا برای خاطر مادرم از تقصیرم صرف نظر می‌کند. از همان لحظه، حالت یقینی داشتم. مثل اینکه حتماً آقا را در حرم امام حسین علیه السلام زیارت می‌کنم! لذا به رفقا گفتم: شب جمعه به کربلا می‌رویم.

آنها گفتند: شما که می‌گفتید کنار قبر کمیل می‌رویم، اکنون رأیت برگشته است؟ ولی ما هنوز خرید نکرده‌ایم. گفتم: من که می‌روم، شما خودتان می‌دانید، می‌خواهید با من بیایید یا بمانید و بعد بیایید. با رد و بدل شوخی گفتند: ما هم می‌آییم.

من به واسطه یقین درک حضور آقا، سر از پانمی شناختم و خوشحال شده بودم و بالاخره شب جمعه ایام عاشورا (بعد از عاشورا) وارد کربلا شدیم و به طرف حرم

رهسپار گشتیم.

وارد حرم شدم، پیش روی حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام به طرف بالا سر، یعنی مقابل نبش ضریح مطهر، بین پیش رو و بالاسر، نزدیک پایه بزرگ که بین امام علیه السلام و حبیب بن مظاهر رضی الله عنه می باشد، بازهم از رفقا جدا بودم و می خواستم به حال خودم باشم. چهار الی پنج فراز از زیارت را خوانده بودم، دیدم آقای در سن حدود ۳۵ ساله، در زئی سادات روحانی بسیار پاکیزه و خوشبو، جلوی حقیر طوری ایستاده بودند که جلوی شانه راست من با پشت شانه چپ آقا، تماس لباس داشت و چون جلوتر بودند همه صورت را نمی دیدم، فقط نیمرخ، آقا را می دیدم، ولی همان نیمرخ برابر صدها تمام رخ زیبا جلوه داشت و نور افشانی می کرد.

آقا با حضرت اباعبدالله علیه السلام صحبت می کردند و با تواضع خاص و خاضعانه عباراتی را می فرمودند. با اینکه من با زیارات و دعاها آشنایی دارم، هیچ نفهمیدم که چه جمالاتی را بیان می کنند. در این حال جز جمال آقا کسی را نمی دیدم و صدایی به گوشم نمی رسید، در حالی که شب جمعه و دهه دوم عاشورا و حرم پراز جمعیت بود.

من به جای زیارت، محو جمال و وقار آقا شدم. به ذهنم رسید که شاید ایشان امام زمان علیه السلام باشند. خوب است دامنشان را بگیرم و معذرت خواهی کنم. باز به یقین خودم شک می کردم و می گفتم: نکند او امام زمان علیه السلام نباشد و مردم مرا دیوانه بدانند. خصوصیات را که مدّ نظر می آوردم، با آن قیافه و عمامه سبز و اینکه هیچ کس مزاحم ایشان نمی شود و صدایی نیست و جمعیت را نمی بینم، می گفتم حتماً خود آقا هستند، مخصوصاً وقتی به ذهنم آمد که ممکن است آقا نباشند، ایشان یک

تبسم کوتاهی فرمودند!

یک قدم عقب آمدم، باز دیدم بدون اینکه آقا حرکت کنند جلوی من به فاصله قبلی ایستاده‌اند. یقین کردم که ایشان حضرت مهدی علیه السلام هستند. خواستم سلام کنم و معذرت خواهی نمایم دیدم زبانم بسته شده است. خواستم با دست عبای ایشان را بگیرم متوجه شدم دستم و سایر اعضا، کار نمی‌کنند! فهمیدم که اینها تصرف ولایتی است. فقط مغز، قلب و چشم و گوشم کار می‌کرد. حدود پنج الی هفت دقیقه در همین حال بودم ولی امیدوار شدم که با تبسمی که فرمودند، عذرم را پذیرفته و عفو کرده‌اند. در موقع خدا حافظی با ابا عبدالله علیه السلام، آقا سر فرود آوردند و کلمات مخصوصی در خدا حافظی با جدشان گفتند و به طرف بالای سر حرکت فرمودند. تا نیمه‌های بالای سر مبارک رفتند، باز کسی جلوی ایشان نبود و دور ضریح خالی بود. یک مرتبه دیدم زائرین ازدحام کرده و تحت فشار جمعیت قرار گرفتم و امکان اینکه بتوانم خود را به امام زمان علیه السلام برسانم نبود و دیگر حضرت را ندیدم.

با چه حالی بقیة زیارت وارث را تمام کردم و خوشحال بودم که آقا به خاطر مادرم که سیده است مرا عفو نمودند. بعد از زیارت، با خوشحالی به طرف پشت ضریح مقدس رفتم که دعای کمیل بخوانم، جا نبود و زائرین بطور فشرده نشسته بودند. هوا خیلی گرم بلکه داغ بود. ناگاه فردی بلند شد و گفت: «می‌خواهی دعا بخوانی بیا جای من بنشین.» تشکر کردم و نشستم.

چند فرازی از دعا را که خواندم، احساس کردم که خوابم گرفته و تشنه شده‌ام. به طوری که از تشنگی و خواب، حال خواندن دعا ندارم. گریه‌ام گرفت و با خود گفتم:

حالا که جای خوب برای دعا پیدا شده، این تشنگی و خواب نمی گذارد که من دعا بخوانم. در حال گریه فکر کردم اگر بیرون بروم تا آب بخورم و به صورتم آب بزنم، دیگر جا پیدا نخواهم کرد و اگر نروم، تشنگی و خواب را چه کنم؟

در همین حال دیدم که شخص نسبتاً جوانی در حالی که دستمال سبزرنگی مثل عمامه بر سر بسته، مشک بزرگ آبی به دوش دارد و از پشت سر قبر حضرت اباعبدالله علیه السلام به بالای سر وارد شده و به طرف پشت ضریح می آید. او یک جام برنجی ظریف که برق می زد در دست دارد. نزدیک جمعیتی که مشغول دعا بودند آمد و فرمود: «سبیل!» حدود صد و پنجاه الی دویست نفر پشت ضریح وسیع حضرت امام حسین علیه السلام برای خواندن دعا نشسته بودند. با آن هوای داغ و گرم می بایست همه آنها اظهار تشنگی کنند، لکن در بین آنها تقریباً ده الی دوازده نفر برای طلب آب، صدا بلند کردند که یکی از آنها من بودم.

وقتی نوبتم شد، جام آب را گرفتم و نوشیدم و تشکر کردم. متوجه شدم که این آب نبود بلکه شربت معطر سردی بود! به فکر افتادم که در عراق که فعلاً یخ پیدا نمی شود و به علاوه شربت را در مشک نمی ریزند! تعجب کردم لذا به شخصی که کنارم نشسته بود گفتم: این آقا که آب می داد، کجا رفت؟ گفت: کدام آقا؟ آب کجا بود؟ همه این جمعیت تشنه اند.

متوجه شدم که این هم از اسرار عالم غیب بود و فقط همین دوازده نفر فهمیدند و آب نوشیده اند و در بین جمعیت نمی توانستم آنها را بشناسم و سؤال نمایم. بالاخره بعد از آن، نه تشنه شدم و نه کسالت در بدنم ماند و تا نیمه های شب به دعا

مشغول بودم. (۱)

۴۶) تعلیم دعا در حایر حسینی علیه السلام به احمد بن محمد بن علی علوی مصری

احمد بن محمد بن علی علوی می گوید: در زمانی که در مصر سکونت داشتم، از طرف حکومت مصر در خطر عظیمی قرار گرفتم بنابراین از مصر خارج شده و به سوی مکه رهسپار گردیدم. پس از حجاز به عراق رفتم و در کربلا وارد شدم و پانزده روز در جوار مرقد پاک حضرت امام حسین علیه السلام ماندم و به دعا و تضرع و زاری مشغول شدم.

بالاخره در بین خواب و بیداری حضرت امام زمان علیه السلام را دیدم و ایشان فرمودند «امام حسین علیه السلام می فرمایند: ای پسر من! آیا از فلان شخص ترسیدی؟» گفتم: «آری. او می خواهد مرا بکشد و به همین جهت به مولای خود پناه آورده ام تا از او شکایت کنم. آن حضرت فرمودند: «چرا خدا را به دعایی که پیامبران در شدائد می خواندند و نجات می یافتند، نخواندی؟» گفتم: «آن دعا را نمی دانم، آن دعا کدام است؟»

بالاخره آن حضرت دعایی را به من تعلیم دادند که شب جمعه بخوانم. آن دعا را در شب جمعه خواندم و باز در شب شنبه آن بزرگوار را در رؤیا دیدم که به من فرمودند: دعایت مستجاب شد و دشمنت بعد از فراغ از دعا، در پیش روی آن کسی که از تو نزد او سعایت و بدگویی نموده بود، کشته شد.

احمد بن محمد گوید: چون صبح شد، امام حسین علیه السلام را وداع کردم و به سوی

مصر روانه شدم. در بین راه، مردی از همسایگانم را دیدم که خبر از کشته شدن دشمن من به دست احمد بن طولون در همان شب جمعه داد. پس از تحقیق، معلوم شد که زمان وقوع قتل او، بعد از تمام شدن دعای من بوده است! همان گونه که مولایم حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداه خبر داده بودند.^(۱)

۴۷) گریه حضرت امام زمان علیه السلام در هنگام زیارتنامه خواندن حاج آقا مینو در حرم

امام حسین علیه السلام

این قضیه توسط «حاج آقا مینو» برای جناب آقای محمد حسن رمزی از علما و مدرسین حوزه علمیه مشهد مقدس نقل شده است:

در یکی از سفرها که تنها به کربلا مشرف شده بودم، تصمیم گرفتم بالای سر مطهر امام حسین علیه السلام که دعا مستجاب است، دعا کنم تا خدمت امام زمان (ارواحنا فداه) برسم و به همین جهت خواستم یک زیارت کامل و با توجهی انجام دهم.

اول رفتم در باغات کربلا کنار نهر علقمه لباسهایم را شستم و بدنم را نیز شستشو دادم و سپس غسل کردم، لباسهایم را پوشیدم و به طرف حرم سیدالشهدا علیه السلام حرکت کردم.

مقید بودم که قدمهایم را کوتاه بردارم تا ثواب و فضیلت بیشتری را درک کنم. در طول راه، بسیار خوشحال بودم که می خواهم دعا کنم تا به خدمت امام

۱- دار السلام مرحوم عراقی ص: ۱۹۸ با تلخیص و تصرف - معجزات و کرامات امام حسین علیه السلام نوشته عباس عزیزی ص: ۵۲۳ به نقل از مهج الدعوات (مطابق نقل اثبات الوصیة ج ۷، ص: ۳۶۴)؛ و به نقل از داستانهای صاحب دلان ص: ۱۳۳

زمان (ارواحنا فداه) برسم، ولی ناگهان به خود گفتم: تو را چه به امام زمان علیه السلام؟! به محض این فکر، مدتی ایستادم و مایوس شدم ولی بعداً با خود گفتم: لطف امام زمان علیه السلام بسیار زیاد است. تا اینکه به صحن مطهر سیدالشهدا علیه السلام رسیدم و وارد ایوان طلا شدم. با خود گفتم: خدا کند کسی مزاحم کار من نشود، چون بعضی از عربها می آیند و تقاضا می کنند که زیارت بلندتر خوانده شود تا آنها هم استفاده کنند.

تصمیم داشتم بعد از اذن دخول، «زیارت جامعه کبیره» را بخوانم که زیارت کاملی است؛ ولی به محض اینکه به در حرم رسیدم و خواستم اذن دخول را بخوانم، عربی آمد و طرف راست من ایستاد و گفت: حاجی! *أَسْئَلُكُمْ الدُّعَاءَ*. این طور فهمیدم که منظورش این است که زیارت را بلندتر بخوانید، تا من هم استفاده کنم.

قدری ناراحت شدم چون می خواستم زیارت را تنها و با توجه و حال بیشتری بخوانم. به هر حال گفتم: یک اذن دخول با یک زیارت مختصر برای این عرب می خوانم تا زائر امام حسین علیه السلام را رد نکرده باشم و بعد برمی گردم و یک زیارت دیگر با توجه کامل می خوانم.

اذن دخول را خواندم و داخل حرم مطهر شدم و روبروی ضریح مطهر ایستادم. رو کردم به آن شخص عرب که پرسیدم: کدام زیارت را برایتان بخوانم، لذا به عربی گفتم: «ای زیارة؟» به عربی گفتند: «زیارة الوارث».

من هم به خواندن زیارت وارث مشغول شدم. هنگامی که جمله اول را خواندم و گفتم: «السلام علیک یا وارث آدم صفوة الله»، آن عرب بنا کرد به گریه کردن و

همین طور هر جمله‌ای را که می‌خواندم، گریهٔ ایشان شدیدتر می‌شد، تا رسیدم به جمله «السلام علیک یا ثارالله و ابن ثاره!» دیدم این عرب چنان به خود می‌پیچد و گریه می‌کند که مرا هم منقلب کرد و نمی‌توانستم زیارت را ادامه دهم.

دائماً یک جمله را می‌خواندم و باز می‌ایستادم و گریهٔ شدیدی می‌کردم و دوباره فقرات بعدی زیارت را می‌خواندم. با خود گفتم: من می‌خواستم کسی مزاحمم نشود ولی این عرب، مرا به حال و توجه آورد! در بین خواندن زیارت، نورهایی به رنگ سفید و سبز و غیره می‌دیدم، که تمام فضای حرم را فرامی‌گیرد! گفتم: شاید این اشکهای من باشد که جلوی چشمم را می‌گیرد و من این نورها را خیال می‌کنم. هر طور بود، زیارت را تمام کردم و با هم رفتیم بالای سر مطهر تا نماز زیارت را بخوانیم. من دو رکعت نماز را خواندم و برگشتم که به ایشان بگویم: بعد از نماز، دعایی هم دارد که باید خوانده شود، دیدم شخص عرب نیست!

گفتم: شاید رفته دور ضریح مطهر طواف می‌کند، من هم رفتم یک طوافی کردم که شاید ایشان را ببینم ولی ندیدم. دفعهٔ دوم طواف کردم و باز ایشان را ندیدم. با خود گفتم: شاید از حرم بیرون رفته باشد، به ایوان طلا رفتم و باز ایشان را ندیدم. به کفشداری گفتم: یک عربی با من داخل حرم آمد، ایشان را ندیدید؟ گفت: من همراه شما کسی را ندیدم!

فهمیدم به من توجهی شده است و اضطراب عجیبی مرا گرفت. رفتم داخل صحن که شاید یک بار دیگر ایشان را زیارت کنم ولی اثری از ایشان نبود. بنا کردم به دویدن و دیوانه‌وار وارد حرم مطهر شدم و بالای سر مطهر رفتم، ضریح را گرفتم و دست به دعا بلند کردم و با تضرع و زاری و اصرار تمام، از خدا و امام زمان (ارواحنا

فداه) می خراستم تا دوباره به خدمتشان برسم.

عرض می کردم: این جوری نمی خواستم خدمتتان مشرف شوم، بلکه می خواستم شما را بشناسم و اگر آرزوی مرا برآورده نکنید، ضریح را رها نخواهم کرد. ناگهان از پشت سر، دستی آمد و انگشتان دستی را که به دعا بلند کرده بودم گرفت و فشار داد و دوباره فرمود: «حاجی! أَسْأَلُكُمْ الدُّعَاء!»

زود برگشتم ولی هیچ کسی را ندیدم اما با این جمله ایشان، یک آرامش عجیبی در خود احساس کردم، مثل اینکه آب سردی رویم بریزند آتش و التهابم به سردی گرایید؛ یعنی به حال عادی خود برگشتم و دانستم که لیاقت و قابلیت بیشتر از این را نداشتم. (۱)

۴۸) گریه حضرت بقية الله ارواحنا فداء در هنگام شعر خواندن شیخ عبد الزهراء

کعبی قدس سره

خطیب بزرگ شیعه مرحوم شیخ عبد الزهراء کعبی قدس سره می گوید: یک روز بعد از ظهر، وارد صحن مطهر امام حسین شدم؛ شخصی در مقابل یکی از حجره های صحن شریف، کتابهای مذهبی می فروخت و من با وی سابقه آشنایی داشتم، چون مرا دید گفت: کتابی دارم که شاید برای شما نافع باشد و در آن اشعاری وجود دارد که زیننده شما می باشد و قیمت آن این است که یک بار آن را برایم بخوانی.

مرحوم شیخ عبد الزهراء می گوید: آن اشعار، - قصیده ابن عرندس جلی (۲) -

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۹۴، قضیه ۱۹۳

۲- علامه امینی در کتاب الغدیر ج ۷ ص ۱۴ این قصیده را ذکر نموده است و می فرماید: در میان اصحاب ما

گم شده من بود و مدتها در جستجوی آن بودم. آن را گرفتم و هنگامی که به خواندن آن مشغول بودم، ناگهان سیدی از بزرگان عرب را دیدم که در برابرم ایستاده است و به اشعارم گوش می دهد و گریه می کند.

چون به این بیت رسیدم:

أَيُّ قَتْلٍ ظَمَّانًا حُسَيْنٌ بِكَرْبَلَا وَ فِي كُلِّ عَضْوٍ مِنْ أَنَامِلِهِ تَحْرُّ

گریه آن بزرگوار شدید شد و رو به ضریح امام حسین علیه السلام کرد و این بیت را تکرار می نمود و همچون زن جوان مرده می گریست. همین که اشعار را به پایان رساندم، دیگر آن بزرگوار را ندیدم. برای دیدن ایشان، از صحن خارج شدم تا شاید آن جناب را بیابم ولی ایشان را ندیدم. به هر کجا رو نمودم، اثری نیافتم. گویا از برابر چشمم غایب شده است. به یقین دانستم او حضرت حجت و امام منتظر علیه السلام بوده است. (۱)

۴۹) نماز و قنوت حضرت امام زمان علیه السلام قبل از اذان صبح، در حرم امام حسین علیه السلام

به روایت دو خادم

عبد صالح، شیخ حسین، شماع حرم حسینی (مسئول شمعهای حرم مطهر) که فرد مورد اعتماد و از خدّام پیر حرم حضرت سید الشهداء علیه السلام بود، فرمود:

من و سید جلیل، مرحوم سید هاشم نایب التولیه رحمته الله مسئول بستن و باز کردن

معروف است که در هر مجلسی این قصیده خوانده شود، موجب تشریف فرمایی سرور عالم امکان به آن مجلس می شود.

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۹۶ قضیه ۱۹۴

درهای حرم مطهر بودیم و در صحن مقدس بیتوته می کردیم. برنامه ما این بود که اول شب تمام زوایای رواق مقدس و حرم را جستجو می کردیم آنگاه درها را می بستیم. و بعد از باز کردن درها هم تمام زوایا را تفحص می کردیم که کسی مخفی نشده باشد.

شبی، طبق معمول تمام زوایا را تفحص نمودیم و درها را بستیم و خوابیدیم. آن شب من کمی زودتر از شبهای دیگر بیدار شدم و سید هاشم را بیدار کردم. گفت: نیم ساعت وقت باقی است و بد نیست که در حرم مشغول نماز شویم و وقتی زمان باز شدن درها رسید، آنها را باز کنیم.

در رواق مقدس را باز کرده و دوباره از داخل بستیم و سپس یکی از سه در حرم مطهر را که پیش روی مبارک است باز کردیم و داخل شدیم تا به بالای سر مقدس رسیدیم. دیدیم سیدی نورانی در آنجا ایستاده است و مشغول نماز و در حال قنوت می باشد. سید هاشم گفت: فلانی! مگر اول شب و وقت بستن درها جستجو نکردی؟ گفتم: چرا، کاملاً جستجو کردم و دقت نمودم و احدی باقی نمانده بود. سید هاشم گفت: پس چراغ بیاور تا به صورت او نگاه کنیم و ببینیم او را می شناسیم یا نه. چراغ آوردم و نظر کردیم. سید هاشم گفت: من او را نمی شناسم و هرگز ندیده ام.

ایستادیم و منتظر ماندیم که از نماز فارغ شود، تا اینکه خسته شدیم و او همچنان در قنوت بود. سید هاشم گفت: بیا برویم و بگردیم که غیر از او کسی را در حرم می یابیم یا نه. از پشت ضریح به طرف پیش روی رفتیم و از آنجا به طرف بالای سر مقدس برگشتیم، ولی او را در آنجا ندیدیم. این بار مشغول تفحص از او شدیم، اما

ابداً اثری نیافتیم.

سید هاشم گفت: درها که بسته است پس از کجا خارج شد؟! آنگاه عمامه خود را از سر انداخت و بنا کرد بر سر خود زدن. گفتم: سید تو را چه می شود؟! گفت: یقین کردم که این سید، مولای ما حضرت حجت عجل الله تعالی فرجه الشریف بودند اما ما حضرتش را نشناختیم و نفهمیدیم و گریه زیادی کرد و زمانی که وقت داخل شد، درها را برای زوار باز کردیم.^(۱)

۵۰) امام زمان علیه السلام جد مرحوم ملا فتحعلی سلطان آبادی را با طی الارض از حرم امام حسین علیه السلام به منزل رساندند

آخوند ملا فتحعلی سلطان آبادی رحمته الله از پدر مرحومش که از صلحا و متقین بوده است نقل فرمود:

مرحوم ابوی با جمعی از زوار به کربلای معلی مشرف شد و در منزلی که از حرم مطهر دور بود، سکنی گزید. عادت آن مرحوم این بود که در حرم مطهر می ماند تا یکی از همراهان بیاید و ایشان را به منزل ببرد. اتفاقاً شبی، همراهان ایشان هر یک به دیگری اعتماد نمودند و هیچ کدام به دنبال ایشان نرفتند و تا وقت بستن در حرم، آنجا مشرف بود. سپس از آنجا بیرون آمد و در صحن مطهر، متحیر و سرگردان شد. ناگاه دید که مردی به شکل اعراب در کنارش حاضر است و او را به اسم صدا می زند و می فرماید: فلانی! دوست داری تو را به منزلت برسانم؟ مرحوم پدرم

۱- برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۲۳۰ - العبقری الحسان ج ۱ ص: ۱۲۱

می‌گویند: ایشان دست مرا گرفتند و از صحن بیرون آوردند. با خود گفتم، من مردی غریب هستم و این عرب را نمی‌شناسم و همراهم مقداری پول هست، نمی‌دانم این عرب مرا به کجا می‌برد. در این فکر بودم که ناگاه دیدم آن مرد ایستاد و فرمود: این منزل تو است. در حالی که از صحن مقدس تا آنجا چند قدمی بیشتر نیامده بودیم و اصلاً گویا منزل ما متصل به صحن بود. بعد هم رفقا و همراهان مرا، به اسم خود و شهرشان صدا زد. آنها با عجله از منزل بیرون آمدند و وقتی در را گشودند، فوراً گفتم، این مردی را که با من است ملاحظه کنید و نگه دارید؛ اما ایشان کسی را ندیدند. آنها در خیابانها و کوچه‌های مسیر متفرق شدند و دنبال ایشان گشتند اما ابدا اثری از ایشان نیافتند. (۱)

۵۱) تشریف تاجر اصفهانی به خدمت امام زمان علیه السلام در کربلا و طی الارض او با جناب هالو

آقای حاج جمال الدین رحمته الله علیه فرمودند:

من برای نماز ظهر و عصر به مسجد شیخ لطف الله که در میدان شاه اصفهان واقع است می‌آمدم. روزی نزدیک مسجد، جنازه‌ای را دیدم که می‌برند و چند نفر از حمالها و کشیکچی‌ها همراه او هستند. حاجی تاجری از بزرگان تجار هم که از آشنایان من است، پشت سر آن جنازه بود و به شدت گریه می‌کرد و اشک می‌ریخت. من بسیار متعجب شدم، چون اگر این میت از بستگان بسیار نزدیک

۱- برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۱۸۷ به نقل از العبقری الحسان ج ۲ ص: ۱۰۱

حاجی تاجر است که این طور برای او گریه می‌کند، پس چرا به این شکل مختصر و اهانت‌آمیز او را تشییع می‌کنند و اگر با او ارتباطی ندارد، پس چرا این طور برای او گریه می‌کند؟

تا آن که نزدیک من رسید، پیش آمد و گفت: آقا! به تشییع جنازه اولیاء حق نمی‌آیید؟ با شنیدن این کلام، از رفتن به مسجد و نماز جماعت منصرف شدم و به همراه آن جنازه تا سرچشمه پاقلعه رفتم. (این محل سابقاً غسالخانه مهم شهر اصفهان بود) وقتی به آنجا رسیدیم، از دوری راه و پیاده روی خسته شده بودم. در آن حال ناراحت بودم که چه دلیلی داشت که نماز اول وقت و جماعت را ترک کردم و تحمل این خستگی را نمودم، آن هم به خاطر حرف حاجی؟! با حال افسردگی در این فکرها بودم که حاجی پیش من آمد و گفت: شما نپرسیدید که این جنازه از کیست. گفتم: بگو. گفت: می‌دانید امسال من به حج مشرف شدم. در مسافرتم چون نزدیک کربلا رسیدم، آن بسته‌ای را که همه پول و مخارج سفر با باقی اثاثیه و لوازم من در آن بود، دزد برد و در کربلا هم هیچ آشنایی نداشتم که از او پول قرض کنم. تصور آن که این همه دارایی را داشته‌ام و تا این جا رسیده‌ام ولی از حج محروم شده باشم؛ بی اندازه مرا غمگین و افسرده کرده بود.

در فکر بودم که چه کنم. بالاخره شب را به مسجد کوفه رفتم. در بین راه که تنها بودم و از غم و غصه سرم را پایین انداخته بودم، دیدم سورای با کمال هیبت و اوصافی که در وجود مبارک حضرت صاحب الامر علیه السلام توصیف شده، در برابرم پیدا شدند و فرمودند: چرا این طور افسرده حالی؟ عرض کردم: مسافرم و خستگی راه سفر دارم. فرمودند: اگر علتی غیر از این دارد بگو. با اصرار ایشان، شرح حال را

عرض کردم. در این حال صدا زدند: هالو! دیدم ناگهان شخصی به لباس کشیکچی ها و با لباس نمدی پیدا شد. (در اصفهان در بازار، نزدیک حجره ما یک کشیکچی به نام هالو بود) در آن لحظه که آن شخص حاضر شد، خوب نگاه کردم دیدم همان هالوی اصفهان است. به او فرمودند: اثاثیه ای را که دزد برده است به او برسان و او را به مکه ببر و خود ناپدید شدند.

آن شخص به من گفت: در ساعت معینی از شب و جای معینی بیا تا اثاثیه ات را به تو برسانم. وقتی آنجا حاضر شدم، او هم تشریف آورد و بسته پول و اثاثیه ام را به دستم داد و فرمود: درست نگاه کن و قفل آن را باز کن، ببین تمام است. دیدم چیزی از آنها کم نشده است. فرمود: برو اثاثیه خود را به کسی بسپار و فلان وقت و فلان جا حاضر باش تا تو را به مکه برسانم.

من سر موعد حاضر شدم او هم حاضر شد. فرمود: پشت سر من بیا. به همراه او رفتم. مقدار کمی از مسافت که طی شد، دیدم در مکه هستم. فرمود: بعد از اعمال حج در فلان مکان حاضر شو تا تو را برگردانم و به رفقای خود بگو با شخصی از راه نزدیک تری آمده ام، تا متوجه نشوند. ضمناً آن شخص در مسیر رفتن و برگشتن بعضی صحبتها را با من به طور ملایمت بازگو می کردند. ولی هر وقت می خواستم بپرسم: شما هالوی اصفهان ما نیستید، هیبت او مانع از پرسیدن این سؤال می شد. بعد از اعمال حج، در مکان معین حاضر شدم و مرا به همان صورت به کربلا برگرداند. در آن موقع فرمود: حق محبت من برگردن تو ثابت شد؟ گفتم: بلی. فرمود: تقاضایی از تو دارم که هر وقت از تو خواستم، باید آن را انجام بدهی و رفت. تا آن که به اصفهان آمدم و برای رفت و آمد مردم نشستم. روز اول دیدم همان

هالو وارد شد. خواستم برای او برخیزم و به خاطر مقامی که از او دیده‌ام او را احترام کنم، اشاره فرمود که مطلب را اظهار نکنم و رفت در قهوه‌خانه پیش خادمها نشست و در آنجا مانند همان کشیکچی‌ها قلیان کشید و چای خورد. بعد از آن، وقتی خواست برود نزد من آمد و آهسته فرمود: آن مطلب که گفتم این است که در فلان روز دو ساعت به ظهر مانده، من از دنیا می‌روم و هشت تومان پول با کفنم در صندوق منزل من هست. به آنجا بیا و مرا با آنها دفن کن.

در اینجا حاجی تاجر فرمود: آن روزی که جناب هالو فرموده بود، امروز است که رفتم و او از دنیا رفته بود و کشیکچی‌ها جمع شده بودند. در صندوق او، همان طور که خودش فرمود، هشت تومان پول کفن با او بود. آنها را برداشتم و الان برای دفن او آمده‌ایم. بعد آن حاجی گفت: آقا! با این اوصاف، آیا چنین کسی از اولیاء الله نیست و فوت او گریه و تأسف ندارد؟^(۱)

۵۲) ملاقات مرحوم شیخ محمد حسن مولوی قندهاری در صحن حضرت امام

حسین علیه السلام

این قضیه توسط مرحوم حاج آقا مولوی قندهاری رحمته الله علیه نقل شده است:
در اوایل جوانی که در نجف اشرف ساکن بودم، دوستی به نام سید جعفر داشتم که در بعضی از شبهای زمستان مجلس فضائل و مصائب اهل بیت علیهم السلام را اقامه می‌کرد. چون منزل ایشان دور بود، هیچ یک از وعظ و اهل منبر به مجلس ایشان

۱- برکات حضرت ولی عصر علیه السلام ص: ۱۲۵ به نقل از العبقری الحسان ج ۲ ص: ۱۰۴

نمی رفتند. من اولاً به خاطر سیادت ایشان و ثانیاً برای احترام به مجلس ذکر اهل بیت علیهم السلام، هر طوری بود خود رابه مجلس «سید جعفر» می رساندم و مجلس را اداره می کردم.

در این راه مشقات زیادی کشیدم چون در حالی که هوا بسیار سرد بود و احیاناً باران می بارید، یک فانوس به دست می گرفتم و به راه می افتادم، که در اثر شدت سرما و بارندگی پاهایم آلوده به گل و لای و بی حس می شد، تا اینکه به منزل سید جعفر می رسیدم و اقامه شعائر می کردم.

از طرفی در کتابی خوانده بودم که هر کس مسبّحات سته^(۱) را بخواند، یا در خواب و یا در بیداری به خدمت امام زمان (ارواحنا فداه) مشرف می شود. قصد کردم تا چهل شب مسبّحات سته را بخوانم. شب اول و دوم این شش سوره را خواندم و در عالم رؤیا دیدم که در منزل «سید جعفر» هستم و حضرت بقیه الله (ارواحنا فداه) همراه جماعتی که پشت سرشان بودند، وارد منزل شدند. من سلام کردم و حضرت جواب سلام مرا دادند و الطافی به من نمودند و مطالبی را نیز بیان می فرمودند که من در این بین به عنوان تبرک جستن، دست به بدن مقدّسشان کشیدم و از خواب بیدار شدم.

به خاطر لطفی که به من شده بود، شکر خداوند را بجای آوردم و دانستم آن مجلسی را که در منزل سید جعفر می رفتم از من قبول کرده اند. بعد از این خواب، دائماً به یاد حضرتش بودم و حسرت دیدارشان را می کشیدم تا اینکه برای زیارت مرقد منور سیدالشهدا علیه السلام به کربلا مشرف شدم. ضریح مطهر حضرت

۱- مسبّحات سته یعنی: شش سوره ای که آیه اول آن «سَبِّح» دارد که عبارتند از ۱- سوره حدید ۲- سوره حشر ۳- سوره صف ۴- سوره جمعه ۵- سوره تغابن ۶- سوره اعلی.

ابا عبدالله علیه السلام را در بغل گرفتم و مشغول زیارت خواندن شدم که ناگهان در آن لحظات ذکر «الحمد لله ، الحمد لله» از طرف قبر مقدس به دلم القا می شد و لذتی غیر قابل وصف می بردم.

بعد از اتمام زیارت و اعمال مستحب، در حالی که قلبم روشن شده بود و یک صفا و معنویتی پیدا کرده بودم از حرم مطهر خارج شدم. وسط صحن مقدس که رسیدم، جمال نورانی حضرت بقیه الله (ارواحنا فداه) را زیارت کردم که به طرف حرم مطهر می رفتند.

در من تصرفی شد که قدرت حرکت و حرف زدن نداشتم، فقط مبهوت جمال حضرتش شده بودم. دیدم نوری از پشت سر مقدسشان از طرف پاشنه پای مبارکشان ساطع بود که به آسمان کشیده شده بود.

وقتی که حضرت تشریف بردند و از مقابل چشمانم ناپدید شدند، به حالت اولیة خود برگشتم و در حالی که منقلب شده بودم و روح و قلب و تمام وجودم متوجه حضرتش بود، شروع کردم به اشک ریختن و در فراق آن محبوب عالم گریه می کردم. (۱)

۵۳) زیارت حضرت بقیه الله علیه السلام در حرم حضرت ابوالفضل علیه السلام در تشریف آیه الله العظمی لنگرودی رحمته الله

این قضیه توسط حضرت آیه الله حاج سید عبدالصاحب مرتضوی لنگرودی بیان شده است:

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۹۰ قضیه ۱۹۱

مرحوم والد بزرگوار، فقیه فرزانه و عالم متقی حضرت آیه الله العظمی آقای حاج سید مرتضی لنگرودی قدس سره فرمودند: در حرم مطهر حضرت قمر بنی هاشم ابوالفضل العباس علیه السلام مشغول زیارت بودم، ناگهان دیدم عربی پشت سر من مشغول زیارت است و خطاب به حضرت می گوید: «یا عمی!» و مطالبی را با فصاحت و بلاغت بیان می کند.

این مطالب به قدری جالب و جذاب بود که دست از زیارت برداشتم تا ببینم آن بزرگوار چه می گوید. مات و مبهوت شده بودم و کلمات دلربای ایشان را می شنیدم. آن بزرگوار گریه می کرد و با حضرت ابوالفضل علیه السلام در حال صحبت بود که یک مرتبه از نظرم غایب شد. (۱)

۵۴) تشریح آیه الله نمازی شاهرودی در حرم امام حسین علیه السلام به خدمت امام زمان علیه السلام و گرفتن پول از دست ایشان

این قضیه توسط حضرت آیه الله حاج شیخ اسماعیل نمازی شاهرودی نقل شده است:

در زمانی که ساکن نجف اشرف بودم، به شخصی به نام آشوخ ابراهیم قمشه ای که عطار بود بدهکار شده بودم. روز چهاردهم شعبان شیخ ابراهیم مرا دید و گفت: شیخ اسماعیل! چرا کربلا نرفته ای؟! گفتم: اگر پول کربلا رفتن داشتم که بدهکاری تو را می دادم!

شیخ ابراهیم گفت: اینجا نجف است. در کنار آقا امیرالمؤمنین «ماء البیر و خبز الشعیر»

۱- جهره درخشان قمر بنی هاشم علیه السلام ج ۳ ص: ۳۱۷

فقط آب چاه و نان جو هست! امشب شب نیمه شعبان است، برو به کربلا و از امام حسین پول بگیر. سپس ربع دینار پول داد^(۱) و مرا روانه کربلا ساخت.

سوار ماشین شدم و به کربلا رفتم. در حرم امام حسین علیه السلام ضریح را گرفتم و زیارت خواندم و مشغول گریه و توسل بودم. به امام حسین عرض کردم: «یا ابا عبدالله پول بدهید! ایشیخ ابراهیم ده دینار از من طلبکار است. من پول احتیاج دارم. اول دامادی و بی پولی!...»

همینطور داشتم با امام حسین علیه السلام صحبت می‌کردم که ناگهان سید بزرگواری یک چهار فلس در دستم گذاشت. وقتی پول در دستم قرار گرفت اشک چشمم خشکید و حال توجهم از بین رفت. پیش خودم گفتم: «سید! قربان جدت بروم، چهار فلس که درد مرا دوا نمی‌کند! با این پول اندک مرا از حال توجه بازداشتی.» در این هنگام ناگهان در این فکر افتادم که این سید چه کسی بود؟

۵۵) آیه الله نمازی شاهرودی، بزرگواری را که در مکه شناخت، در اکثر اوقات زیارتی در حرم امام حسین علیه السلام دیده بود

این قضیه توسط آیت الله حاج شیخ اسماعیل نمازی شاهرودی نقل شده است: در یکی از سفرها که حاجیان را به مکه برده بودم، برای آنها خانه‌ای اجاره کردم. من همیشه مقید بودم خانه‌ای که دارای آب لوله‌کشی باشد اجاره کنم. خانه‌هایی را که با سطل آب می‌آوردند و در خُم می‌ریختند دوست نداشتم. نمی‌خواستم با آب قلیل غسل و وضو بگیرند. اصلاً به آن آب سطلهایی که عربها می‌آوردند اعتماد نداشتم. همیشه یک خانه دارای آب لوله‌کشی را صد هزار تومان گرانتر اجاره می‌کردم.

اما در آن سفر وقتی خانه را اجاره کردم و آمدم تا پول آن را از زائرین بگیرم، آنها گفتند: این خانه گران است و عربها سرت کلاه گذاشته‌اند و ما پول نمی‌دهیم! من ناراحت شدم و به سفیر ایران در جده اطلاع دادم. سفیر گفت: «تذکره‌های آنها را نگهدار و هر وقت پول را پرداختند، تذکره‌ها را به ایشان بده.»

من دلم نمی‌خواست که به زور از آنها پول بگیرم. دوست داشتم خودشان پول بدهند. چون من امین آنها بودم، هیچ قراردادی با آنها نمی‌بستم. از روی امانت آنها را به مکه می‌بردم و برمی‌گرداندم. قرائت آنها را درست می‌کردم، خیمه و چادر و خانه را مهیا می‌کردم. همه کارها را انجام می‌دادم و در پایان کار که همه آنها از من راضی و خشنود بودند هر یکی از آنها مقداری پول به من می‌داد، یکی پنجاه تومان، دیگری پانصد تومان، دیگری دوست تومان به عنوان حق الزحمه می‌دادند. هرگز من حق الزحمه را در ابتدا با آنها طی نمی‌کردم. وقتی می‌گفتند: چقدر باید بدهیم و با شما به مکه بیاییم؟ من می‌گفتم: هیچ چیز، ما که روغن زرد به تو نمی‌فروشیم. شما با ما می‌آید و ما وظیفه‌ای داریم و

عمل می‌کنیم. قرائت حمد و سوره و مسائل حج را به شما یاد می‌دهیم. برای خوراکیها و وسایل مورد نیازتان نسخه‌ای می‌نویسم و به دستتان می‌دهم. به هر حال به عنوان یک امین برای آنها خدمت می‌کردم.

بالاخره زائران اجاره‌خانه را ندادند و من به طرف خانه خدا رفتم و زیر ناودان رحمت دو رکعت نماز خواندم و پس از آن از حاجیان به خدا شکایت کردم! (با حال خنده:) ببینید ما چه کاری کردیم!؟

پس از آن به خانه بازگشتم و دیدم یک آقا سیدی به خانه آمد و در کنار من قرار گرفت و گفت: «بیا آقا با شما کار دارند» من این سید را همراه با یک سید دیگر در کربلا دیده بودم. من گمان می‌کردم که این دو سید اهل قم هستند و به زیارت امام حسین می‌آیند. وقتی شبهای جمعه به زیارت امام حسین می‌رفتیم، آنها را بالاسر امام حسین علیه السلام می‌دیدم. من فکر می‌کردم که اینها دو برادر هستند و قمی هستند. هر دو به هم شبیه بودند و گویا سببی هستند که از وسط آن را دو نیم کرده‌اند! وقتی به کربلا می‌رفتم گاهی آیه الله سید مهدی شیرازی و آقای میلانی که از اصحاب حاج آقا حسین قمی بودند همراه با عده دیگری از فضلا می‌آمدند در طرف بالاسر زیارت می‌خواندند و همه آنها با هم رفیق بودند. من گمان می‌کردم این دو سید هم قمی هستند.

به هر حال؛ در آن روز آن سید نزد من آمد و گفت: «بیا آقا با شما کار دارند» من همراه با ایشان آمدم و در یکی از خانه‌های مکه وارد شدیم. در آن خانه دیدم که آن سید دیگر (که من گمان می‌کردم برادر اوست) نیز حضور دارد و با ایشان سلام و روبوسی کردیم. من هر دو نفر اینها را قبلا در کربلا دیده بودم و خیلی برایم آشنا بودند.

پس از سلام و روبوسی آن دو بزرگوار به من فرمودند: ^(۱) مثل اینکه شما شکایت زائرین را به خدا کرده‌ای؟! ^(۲) گفتم: بله، هر کاری که می‌کنم اینها پول کرایه خانه را نمی‌دهند. آن عرب صاحبخانه هم مرتباً می‌آید و پولش را می‌خواهد. رسم عربها این است که همان روز اول و دوم اجاره خانه را می‌گیرند.

ایشان فرمودند: «بله رسم آنها اینطور است و خوب رسمی است. خانه را اجاره کرده‌اید و باید فوراً اجاره را بدهید تا او هم خیالش راحت باشد.» گفتم: «زائرین پول را نمی‌دهند و می‌گویند تو خانه را گران اجاره کرده‌ای در حالی که گران نیست. این خانه آب لوله کشی دارد و می‌توانند زیر دوش غسل کنند و احرامشان را بشویند و با تن پاک به طواف بروند. من چنین خانه‌ای اجاره کرده‌ام تا این حاجیان که یک عمر زحمت کشیده‌اند با تن پاک بتوانند حج و طوافشان را انجام دهند. من وقتی می‌خواهم آنها را برای طواف ببرم دستور می‌دهم که زیر دوش بروند و خودشان و لباس احرامشان را بشویند و آن شب غذا نخورند بلکه پرتقال و سیب و موز بخورند و سپس با بدن و احرام پاک آنها را به طواف می‌برم چون شرط صحت طواف و نماز طواف این است که بدن و لباسشان پاک باشد.»

ایشان کار مرا تحسین کردند و فرمودند: «حالا من با خودم پول زیادی آورده‌ام، شما دستمالت را در بیاور و هرچه پول می‌خواهی از این چمدان بردار.» سپس چمدان را باز کردند. دیدم داخل آن پُر از پول است. پوا، عراقی و سوری و ایرانی و همه نوع در آنجا بود. هر چه اصرار کردند من پول برنداشتم. گفتم: «آقا! اینها به مکه آمده‌اند و خودشان

۱- در این دیدار حضرت به زبان فارسی صحبت می‌کرده‌اند.

۲- در اینجا حضرت از غیب به او خبر داده‌اند.

باید پول بدهند. چرا از شما پول بگیرم؟!» ایشان فرمودند: «من این پولها را آورده‌ام تا به افرادی که پولشان کم است بدهم. مال خود من است! از وجوه و حقوق هم نیست، دستمالت را در بیاور و هر چه می‌خواهی بردار. هر چقدر کم داری بردار و دیگر شکایت آنها را به خدا نکن!» گفتم: چشم! شکایت نمی‌کنم اما از گرفتن پول شما خجالت می‌کشم.» به هر حال هرچه بیشتر اصرار کردند باز هم من پول را برنداشتم و از ایشان خداحافظی کردم. در این هنگام که من خداحافظی می‌کردم، خود آن بزرگوار دستمالی برداشتند و پول در آن گذاشتند و به آن سیدی که مرا آورده بود دادند. آن سید همراه من تا در خانه آمد و وقتی به منزلمان رسیدیم گفت: «این را آقا برای اجاره خانه و برای سوغاتی خودتان دادند و فرمودند: دیگر حرف هم نزن!» وقتی او این جمله را گفت، من دستمال پر از پول را گرفتم و دیگر حرفی نزدم و سپس او خداحافظی کرد و رفت. وقتی پولها را گرفتم سریعاً به طرف چمدانم رفتم و پولها را در آن پنهان کردم تا زوار متوجه نشوند. به پولها نظری انداختم، ده هزار ریال پول برای کرایه خانه داده بودند و چهار هزار ریال هم جهت خرید سوغاتی برای خودم داده بودند.

وقتی پول را در چمدان می‌گذاشتم ناگهان به این فکر افتادم که «آیا فهمیدی که او چه کسی بود که این همه پول به تو داد؟!»

به هر حال؛ من قبلاً هم این دو سید را شبهای جمعه در حرم امام حسین علیه السلام کراراً دیده بودم. همیشه هر دو با هم به زیارت مشرف می‌شدند. من هرگز در این فکر نیفتاده بودم که چرا می‌گویند اینها قمی هستند و در کربلا ساکن نیستند با اینکه آنها هر شب جمعه به زیارت امام حسین علیه السلام مشرف می‌شوند؟! بعدها هم این دو بزرگوار را یک یا دو مرتبه در حرم امام رضا علیه السلام دیده‌ام.

خلاصه؛ در آن سفر آن همه پول را به من دادند و من پول کرایه خانه را پرداختم و آن پولی که برای سوغاتی خودم بود نیز منشأ خیلی از برکات و انجام کارهای کشاورزی و کارهای دیگر شد.

وقتی پول را در چمدان گذاشتم، در این فکر افتادم که این شخصی که این همه پول در اختیارم گذاشت کیست؟ همان لحظه از جای برخاستم و به همان کوچه باز گشتم تا آن خانه را پیدا کنم. شاید صد خانه را دقّ الباب کردم و از آن دو سید سراغ گرفتم اما هیچ کس از آنها اطلاعی نداشت. خانه‌ای را که گمان می‌کردم همان خانه است در زدم و از صاحبخانه سؤال کردم که این دو سید که در خانه شما هستند و الان یکی از آنها همراه من از خانه بیرون آمد و سپس بازگشت را می‌خواهم. صاحبخانه گفت: چنین کسی اینجا نبوده است. به هر حال من نتوانستم آن خانه را پیدا کنم. بعد از آن تاریخ متأسفانه آن دستمالی را که آن بزرگوار داده بود گم کرده‌ام.^(۱)

۵۶) حواله شهریه طلاب کربلا توسط حضرت امام زمان علیه السلام بعد از عریضه‌ای که آیه

الله سید کاظم قزوینی در ضریح امام حسین علیه السلام انداختند

این قضیه توسط مرحوم علامه قزوینی رحمته الله نقل شده است:

در سنه ۱۳۹۲ قمری در کربلا، امور شهریه طلاب از طرف یکی از مراجع تقلید به اینجانب واگذار شده بود. شب اول ماه، مصادف با شب جمعه بود، پولی برای شهریه طلاب موجود نبود و نزدیک به هزار دینار پول احتیاج داشتم. فکر کردم از

۱- مجالس حضرت مهدی علیه السلام ص: ۳۳۰ تا ۳۳۵

چه کسی قرض کنم؟ چون به هر کس می گفتم، پشتوانه‌ای که ارائه دهم، نداشتم. عریضه‌ای به این مضمون به خدمت حضرت ولی عصر علیه السلام نوشتم:

«اگر داستان آیت الله العظمی مرحوم سید مهدی بحر العلوم در مکه صحت دارد، این پول را حواله کنید.» و عریضه را شب در ضریح مقدس اباعبدالله الحسین علیه السلام انداختم.

صبح جمعه، بین الطلوعین بود که شخصی از تجار به منزل آمد و بعد از صبحانه، مبلغ هزار دینار عراقی داد. در این هنگام حالتی مخصوص به من دست داد و خطاب به حضرت مهدی علیه السلام عرض کردم: «آقا! نگذاشتی آفتاب طلوع کند!»^(۱)

۵۷) ماندن مرحوم شیخ انصاری رحمته الله در کربلا برای انجام فرمان امام زمان علیه السلام

مرحوم حاج ملا حسن یزدی ابو الزوجه مرحوم آیه الله آقا سید کاظم طباطبائی یزدی رحمته الله از قول عالم بزرگوار صاحب مقامات و کرامات، نادره زمان مرحوم حاج سید علی شوشتری نقل می کند که فرمود: رسم من و شیخ مرتضی انصاری رحمته الله این بود که در اوقات زیارتی مخصوص از «نجف اشرف» به «کربلائی معلی» مشرف می شدیم و چند روز می ماندیم.

در یکی از روزها که از «نجف» به «کربلا» آمدیم، بعد از گذشت سه روز، شیخ مرتضی فرمود: باید مراجعت کنیم، من هم قبول کردم. چون شب شد و خوابیدیم،

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۱۹ قضیه ۱۰۶

نصف شب متوجه شدم که شیخ از بستر خواب برخاست، وضو گرفت و عمامه بر سر گذاشت و کفش به پا نمود و از منزل بیرون رفت. با خود گفتم: شاید شیخ اشتباه کرده است، خیال می‌کند سحر است در حالی که نصف شب است و وقت تهجد و نماز شب نیست. وقتی از حیاط بیرون رفت، من متوحش شدم و لباس پوشیدم و به دنبالش بیرون رفتم. اما آهسته می‌رفتم که او متوجه من نشود، از کوچه‌های کربلا گذشت و به دروازه‌ای که به نام دروازه «بغداد» معروف است رسید؛ در آنجا خانه عربی کوچکی بود. وقتی شیخ مقابل آن خانه قرار گرفت، ایستاد و سلام داد و از داخل خانه جواب سلام داده شد. شیخ عرض کرد: آیا می‌توانم فردا برگردم؟ جواب دادند: آیا آن مطلب را انجام دادی؟ گفت: نه. خطاب آمد: برای رفتن، مرخص نیستی، فردا نیز بمان! عرض کرد: به چشم. شیخ مراجعت کرد، اما من قبل از شیخ آمدم و در رختخواب خوابیدم بنحوی که شیخ متوجه نشود.

صبح شد، به شیخ گفتم: امروز حرکت کنیم؟ گفت: خیر. من از علت آن نپرسیدم، شب با خود گفتم: امشب را نباید خوابید، پس در رختخواب دراز کشیدم، ولی بیدار بودم تا همان موقع شب رسید، باز متوجه شدم شیخ برخاست، وضو گرفت و عبا بر سر، از خانه بیرون رفت، من هم لباس پوشیدم و به دنبال شیخ رفتم. به همان نقطه دروازه بغداد و مقابل آن خانه رسیدیم. باز شیخ سلام کرد و جواب آمد. عرض کرد: حال مرخصم که فردا حرکت کنم؟ جواب آمد: مطلب را انجام دادی؟ عرض کرد: آری. صدا بلند شد: آری. شیخ مراجعت کرد و من زودتر خود را به رختخواب رساندم و خوابیدم تا شیخ آمد.

صبح شد، حرکت کردیم و چون از دروازه شهر خارج شدیم و در وسط بیابان

رسیدیم، گفتم: دو سؤال از جناب شما دارم. خیال کرد سؤال علمی است، گفت: بگوئید. گفتم: اولاً چرا باید در صحن و حجرات منزل نفرمایند و در دروازه بغداد، در کوخ (خانه کوچک عربی) منزل نمایند؟! شیخ مثل کسی که هیچ خبر ندارد متجاهلانه به من نگاهی کرد و فرمود: از چه کسی حرف می‌زنی؟ گفتم از مولا و آقایمان که آنجا مسکن گزیده‌اند، و من مطلعم و از قضیه با خبرم. سرّ این مطلب چیست؟

وقتی فهمیدند که من جریان را می‌دانم (و چون سید، صاحب کرامات بوده است، شیخ گمان کردند از راه کرامات، اطلاع حاصل نموده است) پس جواب دادند: منزل را در صحن قرار نداده‌اند احتراماً، چون صحن برای منزلگاه شدن و جای خوابیدن مناسب نیست! گفتم: سؤال دوم: آن مطلب که امام علیه السلام در شب اول فرمود انجام دادی؟ عرض کردید: نه، و مرخصی نفرمودند و شب بعد که سؤال فرمود، گفتید: آری، آن چه مطلبی بود؟ شیخ گفت: این از اسرار است و هر چند اصرار کردم، نگفت و عهد و پیمان گرفت که این واقعه را تا زنده است برای کسی نگویم، و من هم جریان را بعد از فوت شیخ، نقل کردم.^(۱)

۵۸) ملاقات آقای مولوی قندهاری در حرم حضرت ابا الفضل علیه السلام و سؤال در باره

ملازمین امام زمان علیه السلام

جناب مستطاب مرحوم آقای حاج شیخ محمد حسن مولوی قندهاری قدس سره که از علمای اهل معنا بودند، داستان تشرف خود را به خدمت حضرت بقیة الله (ارواحنا

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۱۳۷ قضیه ۵۹

فداه) چنین نقل فرموده‌اند:

سالی که به حرم مطهر حضرت ابوالفضل العباس عليه السلام مشرف شده بودم، می‌خواستم وارد رواق شوم که دیدم قرآنی روی زمین سر راهم افتاده و آقای بزرگواری که آثار جلالت و عظمت از وجناتشان نمایان بود، کنار رواق نشسته‌اند و به من نگاه می‌کنند.

به من فرمودند: هوشیار باش و قرآن را احترام کن!

من خم شدم و قرآن را برداشتم و بوسیدم و در قفسه قرآنها گذاشتم ولی بی اختیار برگشتم و کنار آن آقای بزرگوار نشستم.

ناگهان این سؤال به ذهنم آمد، عرض کردم: به ما خبر رسیده است که هنگامی که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله به معراج رفته بودند به خداوند عرض کردند: فرزندم «مهدی امت» عمرش دراز است و غریب خواهد بود، خداوندا! برای او مونس قرار ده!

بعد از این مناجات و درخواست حضرت رسول صلی الله علیه و آله، خداوند سی نفر ملازم را در هر زمانی در خدمت حضرت ولی عصر عليه السلام قرار داد، آیا این مطلب صحیح است؟

فرمودند: بله صحیح است.

باز بی اختیار از جای خود بلند شدم و رفتم. بعد از زیارت حضرت ابوالفضل عليه السلام هنگامی که از حرم مطهر خارج می‌شدم به مرحوم کزاز حسین هندی برخورد کردم که یکی از اولیاء خدا بود. تا چشمشان به من افتاد فرمودند: مبارک باشد! مبارک باشد!

عرض کردم: برای چه چیزی به من تبریک می‌گویید؟!

فرمود: برای ملاقاتی که با امام زمان (ارواحنا لتراب مقدمه الفداء) داشتی! مرحوم مولوی می‌فرمودند: عارف جلیل و ثقة عادل جناب کَرّار حسین هندی رحمه الله از اولیاء خدا و دائماً ملازم حرمین شریفین حضرت ابا عبدالله الحسین علیه السلام و حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام بود. وی بسیار کتوم و گمنام بود و عاشقانه به زوّار حرمین شریفین خدمت می‌کرد. ایشان علاقه زیادی به من داشتند و می‌فرمودند: من مأمور هستم که بعضی از مطالب و اسرار را برایتان بازگو کنم. ^(۱)

۵۹) امام زمان علیه السلام برای میرزای شیرازی پیغام می‌فرستند که وقتی به حرم عمه ام زینب علیها السلام مشرف شده بودید، آنجا را تمیز کردید.

این قضیه از زبان حضرت آیه الله ملا علی همدانی قدس سره بیان شده است. آیه الله آقا ضیاء عراقی رضوان الله علیه فرمودند: شخصی شیعه مذهب از شهر قطیف حجاز، به قصد زیارت حضرت ثامن الائمه روحی فداه حرکت می‌کند، در وسط راه پولی را که برای مخارج رفت و برگشت برداشته بود، گم می‌نماید. دیگر نه روی برگشتن و نه خرج ادامه سفر را داشته است، متوسل به ذیل عنایت حضرت بقیة الله الأعظم مولانا و مقتدانا الامام حجة بن الحسن العسكري روحی و ارواح العالمین له الفداء می‌شود. در همان حال ملاحظه می‌کند سید نورانی جلیل القدری با او همراهی می‌کند. می‌فرماید: این وجه را بگیر تو را به "سَرَّ مَنْ رَأَى" (سامراء)

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۴۴، قضیه ۱۷

می‌رساند. در آن جا نزد وکیل ما حاج میرزا حسن شیرازی برو و بگو: سید مهدی فرمودند: پولی از ما پیش تو است! فلان قدر بدهد تا به زیارت جدّم علی بن موسی الرضا علیه السلام بروی. آن شخص اظهار کرد، متوجّه نشدم که این بزرگوار کیست و از کجا آمده است.

عرض کردم: هر گاه به آیت الله شیرازی بگویم: «سید مهدی فرمودند» از من می‌پرسد کیست؟ و چه نشانه‌ای و سند و علامتی دارد؟ فرمود: به آقای شیرازی بگو: سید مهدی فرمود: به نشانی که امسال در فصل تابستان شما با حاج ملا علی کنی طهرانی در شام، حرم عمّه ام زینب کبری علیها السلام مشرف بودید و چون کثرت زوّار و ازدحام جمعیت، در سطح حرم زیاله ریخته بودند، شما عبای خود را از دوش برداشته و در دست جمع کرده و به وسیله آن حرم را جاروب کردی و در گوشه‌ای از حرم جمع کردید و حاج ملا علی کنی با دستهای خود برداشته و بیرون برد، در آن وقت من آنجا بودم!

قطیفی می‌گوید: وقتی در "سُرّ من رأی" به خدمت آیه الله شیرازی رسیدم و این داستان را عرض کردم، بی اختیار از جا بلند شد و دست در گردنم انداخت و چشمهایم را بوسید و تبریک گفت.

بعد گفت: در تهران خدمت آیه الله کنی رسیدم، مطلب را بیان کردم و ایشان تصدیق کرد، ولیکن قلباً ناراحت شد که چرا حواله و فرمانی به ایشان از جانب آن حضرت صادر نشده است. (۱)

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۱۰۷ قضیه ۴۵

بخش پنجم

عنايات امام زمان عليه السلام به زوار كربلا

یونس ارمنی به سبب سیراب کردن زائر کربلا، با عنایت امام زمان علیه السلام مسلمان شد

حجّة الاسلام والمسلمین، جناب آقای حاج شیخ محمد شریف رازی،^(۱) که از شاگردان درس اخلاق مرحوم آیه الله حاج شیخ محمد تقی بافقی می باشند و کتب ارزشمندی چون آثار الحجّة و گنجینه دانشمندان تألیف کرده اند، نقل می فرمودند که :

استادمان مرحوم آقای بافقی، به خادمش - آقای حاج عباس یزدی - دستور داده بود که شبها در خانه را باز بگذارد و مواظب باشد که اگر ارباب حوائج مراجعه کردند، به آنها جواب مثبت بدهد. حتی اگر لازم شد، در هر موقع شب او را بیدار کند، تا کسی بدون دریافت جواب از در خانه او برنگردد.

۱- این بزرگوار در شب تاسوعای ۱۳۲۱ دعوت حق را لبیک گفتند، روح پرفتوحشان بر سرخوان احسان امام حسین علیه السلام میهمان باد.

آقای حاج عباس یزدی نقل می‌کند که، نیمه شبی در اطاق خودم، که در کنار در حیاط منزل آقای حاج شیخ محمد تقی بافقی بود؛ خوابیده بودم. ناگهان صدای پایی در داخل حیاط، مرا از خواب بیدار کرد. من فوراً از جا برخاستم. دیدم جوانی وارد منزل شده و در وسط حیاط ایستاده است! نزد او رفتم و گفتم: شما که هستید و چه می‌خواهید؟

مثل آنکه نتوانست فوراً جواب مرا بدهد. حالا یا زبانش از ترس گرفته بود و یا متوجه نشد که من به فارسی به او چه می‌گویم! (زیرا بعدها معلوم شد که او اهل بغداد است و عرب است) ولی مرحوم آقای بافقی قبل از آنکه او چیزی بگوید، از داخل اطاق صدا زد و فرمود: حاج عباس، او یونس ارمنی است و با من کار دارد! او را راهنمایی کن که نزد من بیاید.

من او را راهنمایی کردم و او به اطاق آقای بافقی رفت. مرحوم آقای بافقی وقتی چشمش به او افتاد، بدون هیچ سؤالی به او فرمود: احسنت، می‌خواهی مسلمان شوی؟! او هم بدون هیچ گفتگویی به ایشان گفت: بلی، برای تشرّف به اسلام آمده‌ام!

مرحوم آقای بافقی، بدون معطلی، بلافاصله آداب و شرایط تشرّف به اسلام را به ایشان عرضه نمود و او هم مشرّف به دین مقدّس اسلام شد! من که همه جریانات برایم غیر عادی بود، از یونس تازه مسلمان سؤال کردم که جریان تو چه بوده و چرا بدون مقدمه به دین مقدّس اسلام مشرّف گشتی و چرا این موقع شب را برای این عمل انتخاب نمودی؟! عمل انتخاب نمودی؟!!

یونس گفت: من اهل بغداد هستم و ماشین باری دارم و غالباً از شهری به شهر

ديگر بار مي برم. يك روز از بغداد به سوي كربلا مي رفتم، ديدم در کنار جاده پير مردی افتاده و از تشنگی نزديک به هلاکت است. فوراً ماشين را نگه داشتم و مقداری آب که در قُمُقه داشتم، به او دادم. سپس او را سوار ماشين کردم و به طرف كربلا بردم. او نمی دانست که من مسیحي و ارمني هستم، وقتی پياده شد گفت: برو جوان، حضرت ابوالفضل العباس عليه السلام اجر تو را بدهد!

من از او خدا حافظی کردم و جدا شدم. پس از چند روز باری به من دادند که به تهران بیاورم. امشب سر شب به تهران رسیدم و چون خسته بودم خوابیدم. در عالم رؤیا ديدم در منزلی هستم و شخصی در آن منزل را می کوبد. پشت در رفتم و در را باز کردم. ديدم شخصی سوار اسب است و می گوید: من ابوالفضل العباس عليه السلام هستم، آمده ام حقی را که بر ما پيدا کرده ای، ادا کنم. گفتم: چه حقی؟! فرمود: حق زحمتی که برای آن پير مرد کشیدی! سپس اضافه کرد و گفت: وقتی از خواب بيدار شدي، به شهر ری می روی و شخصی تو را، بدون آنکه تو سؤال کنی؛ به منزل آقای شيخ محمد تقی بافقی می برد. وقتی نزد ایشان رفتی، به دین مقدس اسلام مشرف می گردی! من گفتم: چشم قربان، و آن حضرت از من خدا حافظی کرد و رفت.

من از خواب بيدار شدم و شبانه به طرف حرم حضرت عبدالعظيم حسنی عليه السلام حرکت کردم. در بين راه آقای را ديدم که با من تشریف می آورند! ایشان بدون اینکه چیزی از وی سؤال کنم، مرا راهنمایی کردند و به اینجا آوردند و چنانکه دیدی من مسلمان شدم.

حاج عباس می گوید: وقتی ما از مرحوم آقای حاج شيخ محمد تقی بافقی سؤال

کردیم که شما چگونه او را می شناختید و می دانستید که او آمده است که مسلمان بشود؟ ایشان فرمود: آن کسی که او را به اینجا راهنمایی کرد، یعنی حضرت حجة بن الحسن عليه السلام، به من هم فرمودند که او می آید و چه نام دارد و چه می خواهد. (۱)

۶۱) غسل و نماز بر بدن زائر امام حسین عليه السلام

مرحوم آية الله حاج میرزا محمد علی گلستانه اصفهانی، در آن وقتی که ساکن مشهد بودند؛ برای یکی از علمای بزرگ مشهد نقل فرموده بودند که، عموی من مرحوم آقای سید محمد علی که از مردان صالح و بزرگوار بود، این قضیه را نقل می کرد:

در اصفهان شخصی به نام «جعفر نعلبند» بود که حرفهای غیر متعارفی می زد. مثلاً می گفت: «من به خدمت حضرت امام زمان عليه السلام رسیده ام و طی الارض کرده ام» و طبعاً با مردم هم کمتر تماس می گرفت و حتی گاهی مردم پشت سر او حرف می زدند.

روزی برای زیارت اهل قبور به تخت فولاد اصفهان می رفتم، در بین راه دیدم آقا جعفر نیز به آن طرف می رود. من نزدیک او رفتم و به او گفتم: دوست داری با هم راه برویم؟ گفت: مانعی ندارد. بالاخره در میان راه از او پرسیدم: مردم درباره شما حرفهایی می زنند! آیا راست می گویند که تو به خدمت حضرت امام زمان عليه السلام رسیده ای؟!

آقا جعفر ابتدا نمی خواست جواب بدهد، لذا گفتم: آقا، از این حرفها بگذریم مسائل دیگری را با هم مطرح کنیم! اما من اصرار کردم و گفتم: انشاء الله اهل هستم. بالاخره آقا جعفر گفت: بیست و پنج بار به كربلا مشرف شده بودم؛ تا آنکه در سفر بیست و پنجم، شخصی که اهل بزد بود، در راه با من رفیق شد. چند منزل با هم رفتیم و او مریض شد و کم کم مرضش شدت کرد تا به منزلی رسیدیم که قافله به خاطر ناامن بودن راه، دو روز در آن منزل ماند. تا اینکه قافله دیگری رسید و هر دو قافله با هم جمع شدند و حرکت کردند.

حال مریض بزودی روبه سختی گذاشته بود وقتی قافله می خواست حرکت کند، من دیدم که به هیچ وجه نمی توان او را حرکت داد. لذا نزد او رفتم و به او گفتم: من می روم و برای تو دعا می کنم که خوب شوی.

وقتی خواستم با او خدا حافظی کنم، دیدم او گریه می کند! من متحیر شدم، از طرفی روز عرفه نزدیک بود و بیست و پنج سال، همه ساله در روز عرفه در كربلا بوده ام و از طرفی نیز نمی توانستم این رفیق را در این حال تنها بگذارم و بروم؟!

به هر حال نمی دانستم چه کنم و همینطور که اشک می ریخت، به من گفتم: فلانی من تا یک ساعت دیگر می میرم! این یک ساعت را هم صبر کن و وقتی من مُردم، هر چه دارم از قبیل خورجین و الاغ و سایر اشیا، مال تو باشد. فقط جنازه مرا به كربلا برسان و مرا در آنجا دفن کن! من دلم سوخت و هر طور بود در کنار او ماندم، تا او از دنیا رفت. اما قافله برای من صبر نکرد و حرکت نمود. من جنازه او را به الاغش بستم و به طرف كربلا حرکت کردم. از قافله اثری جز گرد و غباری باقی نمانده نبود و من به آنها نرسیدم. حدود یک فرسخ که راه رفتم، هم خوف مرا گرفته

بود و هم هر طور که آن جنازه را به الاغ می بستم، پس از یک مقدار راه پیمودن، باز جنازه می افتاد و به هیچ وجه روی الاغ فرار نمی گرفت.

بالاخره چون دیدم که نمی توانم او را ببرم، خیلی پریشان شدم و ایستادم و به حضرت سید الشهداء عليه السلام سلامی عرض کردم و با چشم گریان گفتم: آقا، من با این زائر شما چه کنم؟! اگر او را در این بیابان بگذارم، مسئول هستم و اگر بخواهم به کربلا بیاورم، می بینید که نمی توانم و درمانده و بیچاره شده ام؟!

ناگهان دیدم، چهار سوار که یکی از آنها شخصیت بیشتری داشت، پیدا شدند و آن بزرگوار به من فرمودند: جعفر! با زائر ما چه می کنی؟

عرض کردم: آقا چه کنم؟ درمانده شده ام و نمی دانم چه کنم؟ در این اثناء آن سه نفر پیاده شدند، یکی از آنها نیزه ای در دست داشت و با آن نیزه به زمین زد و چشمه آبی ظاهر شد! سپس آن میت را غسل دادند و آن آقا جلو ایستاد و بقیه کنار او ایستادند و بر جنازه نماز خواندند و بعد او را سه نفری برداشتند و محکم به الاغ بستند و ناپدید شدند!

من حرکت کردم و با آنکه معمولی راه می رفتم، دیدم به قافله ای رسیدم که آنها قبل از ما حرکت کرده بودند! از آنها عبور کردم و پس از چند لحظه باز قافله ای را دیدم، که آنها قبل از این قافله حرکت کرده بودند! از آنها هم عبور کردم و بعد از چند لحظه دیگر به پل سفید که نزدیک کربلا است، رسیدم! سپس وارد کربلا شدم و خودم از این سرعت سیر تعجب می کردم!

بالاخره او را بردم، و در وادی ایمن (قبرستان کربلا) دفن کردم و سپس من در کربلا ماندم. پس از بیست روز، رفقای که در قافله بودند به کربلا رسیدند! آنها از من

سؤال می کردند: تو کی آمدی؟ و چگونه آمدی؟ من برای آن‌ها به اجمال، مطالبی را گفتم و آنها تعجب کردند!

بالاخره روز عرفه شد و وقتی به حرم سید الشهداء ابا عبدالله الحسین عليه السلام رفتم، دیدم بعضی از مردم را به صورت حیوانات مختلف می بینم. ^(۱) از شدت

۱- توضیح مطلب آنکه: گاهی چشم انسان باز می شود و ملکوت بعضی از اشیاء را می بیند. اینکه شخصی بتواند بعضی از انسانها را با صورت باطنی و حیوانی آنها ببیند، نمونه های فراوانی در عالم داشته و دارد.

ابوبصیر در هنگام طواف از امام صادق عليه السلام سؤال می کند: جُعِلْتُ فداک یا بن رسول الله! یغفر الله لهذا الخلق؟ ای پسر پیامبر صلی الله علیه و آله، فدایت کردم، آیا خدا همه این مردم را می آمرزد؟! حضرت فرمودند: یا ابا بصیر! إن اکثر من ترى قردة و خنازیر، ای ابا بصیر، بیشتر افرادی که می بینی، میمون و خوک هستند! ابو بصیر گفت: آرنیهم؟ آنها را به من بنمایان!، سپس ابو بصیر می گوید: فتکلم بکلمات ثم امرتده علی بصری فرأیتهم قردة و خنازیر! فهألنی ذلک، ثم امر یدة علی بصری فرأیتهم کما کانوا... پس حضرت امام صادق عليه السلام کلماتی را بر زبان جاری ساختند و دست مبارکش را بر چشم کشیدند، پس مردم را به صورت میمون و خوک دیدم! پس این منظره مرا متوحش ساخت، سپس آن حضرت دست بر چشم کشیدند و دوباره آن مردم را به صورت خودشان دیدم. (میزان الحکمة ج ۲، ص ۲۷۱، حدیث ۵ ص ۲۲۹ به نقل از بحار ج ۲۷ ص ۷۹). حضرت آیه الله حاج شیخ جواد کربلایی - صاحب کتاب شریف الانوار الساطعة - نقل می کردند که یکی از عرفا در پایان قنوت نمازش با صدای آهسته دعایی می خواند و چون شاگردانش نزدیک رفتند و دقت کردند، متوجه شدند که می گوید: اللهم اجعل هذا الحمار انساناً، هنگامی که شاگردانش یا اصرار از سر این دعا پرسیدند، گفت: مرحوم ملاً حسینقلی همدانی در هنگام بیرون آمدن از حرم حضرت امیر المؤمنین عليه السلام با شتاب فراوان راه می رفت، وقتی سر آن را سؤال کردم، متوجه شدم که ایشان در آن لحظه، مردم را به صورت دیگری می بیند! پس ایشان را قسم دادم و اصرار کردم که در آن هنگام، مرا به چه صورتی می بینید؟ ایشان با معذرت خواهی فرمود: شما را به شکل الاغی می بینم. و از آن روز من در قنوت نماز از خدا می خواهم که این الاغ را انسان کند!

همچنین حضرت آیه الله علامه میرجهانی صاحب تألیفات عدیده که یکی از اعجوبه های قرن اخیر بودند، می فرمودند: در زمان طلبگی در اصفهان، به مدت چند روز پولی در بساط نبود و من و رفیق هم حجره ام

وحشت به، خانه برگشتم. دفعه دوم نیز در همان روز از خانه بیرون آمدم و باز هم آنها را به صورت حیوانات مختلف دیدم!

عجیب‌تر این بود که بعد از آن سفر، چند سال دیگر هم در ایام عرفه به کربلا مشرف شده‌ام؛ ولی تنها در روز عرفه، بعضی از مردم را به صورت حیوانات می‌بینم و در روزهای دیگر، آن حالت برایم پیدا نمی‌شود. لذا تصمیم گرفتم که دیگر در روز عرفه به کربلا مشرف نشوم.

من وقتی این مطالب را برای مردم اصفهان می‌گفتم، آنها باور نمی‌کردند و یا پشت سر من حرف می‌زدند! بالاخره تصمیم گرفتم که دیگر با کسی از این مقوله حرف نزنم و مدتی هم چیزی برای کسی نگفتم. تا آنکه یک شب با همسرم غذا می‌خوردیم، که ناگهان صدای در حیاط بلند شد. من رفتم و در را باز کردم؛ دیدم

فقط با زردک (هویج زرد) سدّ جوع میکردیم و از مدرسه خارج نمی‌شدیم، تا اینکه زردکها تمام شد و ما گرسنه‌تر از قبل مانده بودیم. در این هنگام از مدرسه خارج شدم تا برای طلب روزی فکری کنم. ولی ناگهان دیدم بازار اصفهان، مملو از حیوانات اهلی و وحشی است و بعضی از آنها به من سلام می‌کردند! فقط در دو مغازه دو انسان دیدم! پس از اینکه چند قدمی از مدرسه دور شده بودم، با کمال ترس و وحشت به مدرسه بازگشتم و نزد استاد رفتم و گفتم: چرا این همه حیوان در بازار هستند؟

استاد که حالت ترس و وحشت مرا دید، مرا نزد خود نشانید و از زیر تشک خود پولی برداشت و به خادم مدرسه داد تا سیراب شیردان پخته بخورد. خادم مدرسه یک کاسه سیراب، شیردان خرید و به اطاق استاد آورد. استاد به من فرمود: میر جهانی، سیراب شیردان بخور! من گفتم: نمی‌خورم، چون احتمال شبهه در آن می‌دهم و پزنده آن بی‌مبالات است و مردم آن را دیده‌اند و بوی آن را استشمام کرده‌اند و... حضرت استاد با تغییر گفت: من به تو امر می‌کنم، من حقّ استادی برگردن تو دارم، زود باش بخور!

علامه میر جهانی فرمودند: فقط سه چهار لقمه خوردم و سپس استاد گفت: اگر نمی‌خواهی بخوری، نخور! اکنون برخیز به بازار برو! دیگر حیوانی در بازار نخواهی دید! مرحوم میر جهانی فرمودند: این بار از در مدرسه خارج شدم و به بازار آمدم و همه مردم، انسان بودند!

شخصی می‌گوید: جعفر! حضرت صاحب الزمان عليه السلام تو را می‌خواهند!
 من لباس پوشیدم و در خدمت او رفتم وی مرا به مسجد جمعه اصفهان بُرد، در
 آنجا دیدم که آن حضرت در مکانی که منبر بسیار بلندی در آن هست، نشسته‌اند و
 جمعیت زیادی هم در خدمتشان بودند. من با خود گفتم: در میان این جمعیت،
 چگونه آقا را زیارت کنم و چگونه خدمتشان برسم؟ اما ناگهان دیدم که حضرت بقیه
 الله ارواحنا فداء به من توجه فرمودند و صدا زدند: جعفر، بیا! من به خدمتشان
 مشرف شدم و ایشان فرمودند: چرا آنچه در راه کربلا دیده‌ای، برای مردم نقل
 نمی‌کنی؟!

عرض کردم: ای آقای من، آنها را برای مردم نقل کردم. ولی از بس مردم پشت
 سرم بدگویی کردند، گفتن آنها را ترک نمودم! حضرت بقیه الله عليه السلام فرمودند: تو
 کاری به حرف مردم نداشته باش! تو آن قضیه را برای آنها نقل کن، تا مردم بدانند که
 ما چه نظر لطفی به زوار جدمان حضرت ابی عبدالله الحسین عليه السلام داریم! ^(۱)

۶۲) آوردن مرکب جهت حمل جنازه شیخ حسن، در تشریف آیه الله شاهرودی در

راه کربلا

مرحوم آیه الله العظمی سید محمود شاهرودی رحمته الله حدود ۲۶۰ بار، پیاده از
 نجف اشرف به کربلا به زیارت امام حسین عليه السلام رفته‌اند. ایشان حتی در سن نود
 سالگی نیز این روش را ترک نکرده بودند.

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین ع، ص: ۱۸۶ قضیه ۱۰۹. برکات حضرت ولی عصر عليه السلام ص ۳۱

در مدرسه بزرگ مرحوم آخوند خراسانی رحمته الله علیه شخصی قوی هیکل به نام شیخ حسن همدانی - از حاجی زاده های همدان - زندگی می کرد. وی در یکی از ایام زیارتی به خدمت آیه الله شاهرودی آمد و عرض کرد: می خواهم این بار در خدمت شما و مانند شما با پای پیاده به کربلا مشرف شوم. آقا فرمودند: چون شما به پیاده روی عادت ندارید، نمی توانید با من همراه شوید.

شیخ حسن با اصرار زیادی گفت: من از شما قوی تر هستم و قطعاً بر پیاده روی توانایی دارم. بالاخره آقا قبول کردند و هر دو به سوی کربلا به راه افتادند. شیخ حسن تا یک فرسخ جلوتر از آقای شاهرودی راه می رفت، ولی چون دو فرسخ از نجف دور شدند، آثار خستگی در وی ظاهر شد و قدرت راه رفتن نداشت. به ناچار هر دو برای استراحت، در جایی نشستند تا وقت ظهر گذشت.

آنها بسیار گرسنه شده بودند و در آن حوالی هم از آب و آبادانی خبری نبود. شیخ حسن گفت: دلم درد گرفته است و از آقا درخواست کرد که قدری دلش را مالش دهند. آقا هم به کمک او پرداختند، ولی ناگهان شیخ شهادتین خود را گفت و از دنیا رفت.

آیه الله شاهرودی با یک جنازه در آن بیابان تنها ماند و هر چه تلاش کرد که وسیله ای پیدا کند که جنازه را به سوی نجف حمل کند، فراهم نشد. نزدیک غروب آفتاب بود. خیلی مضطرب و متحیر مانده بود که با این جنازه چه کار کند. در این حال صدای سمّ اسبی را شنید. چون نظر کرد، دید یک اسب سوار با لباس های سفید به او نزدیک شده و به زبان فارسی فرمود: «آقا سید محمود شاهرودی! چه شده است؟»

عرض کرد: این شیخ حسن به حرف من گوش نکرد و به همراه من آمد و اکنون متحیرم که با این جنازه اش چه کنم. فرمودند: حالا چه می خواهی؟ عرض کرد: یک حیوان سواری برای حمل جنازه به نجف اشرف می خواهم... پس آن آقا اشاره فرمود و فوری مردی عرب با الاغهای خود حاضر شد.

فرمود: یک حیوان به این آقا سید بده. آن مرد هم الاغی را در اختیار سید گذاشت و رفت. آقای شاهرودی عرض کرد: آقا! پول و کرایه الاغ چقدر می شود؟ فرمودند: پول آن رسیده است. عرض کرد: این حیوان را در نجف به چه کسی تحویل دهم؟ فرمودند: الاغ را رها کن، خودش راه را بلد است و می رود.

عرض کرد: اسم شما چیست؟ فرمودند: عبدالله بن حسن! پرسید: در کجا می توانم شما را ملاقات کنم؟ فرمودند: پشت شهر نجف، طرف راه مدینه، نزدیک کوره های آجر پزی.

سپس آن بزرگوار خدا حافظی کردند و رفتند. در آن وقت آقای شاهرودی متوجه شد که آن بزرگوار حضرت امام زمان عليه السلام بوده اند و افسوس خورد که چرا زودتر آن حضرت را نشناخته است.

بالاخره آقای شاهرودی، حیوان را نزدیک آوردند و جنازه را که خیلی سنگین به نظر می رسید، به آسانی روی حیوان نهادند و پس از کمی راه رفتن، به دروازه نجف رسیدند و جنازه را در غسلخانه گذاشتند و در همان هنگام صدایی شنیدند که می گفت: «سید محمود شاهرودی! جنازه را آوردی؟» سید محمود عرض کرد: بله. سپس آقای شاهرودی به مدرسه رفتند و به رفقا خبر دادند. هنگام صبح آنها به غسلخانه آمدند و دیدند: جنازه غسل داده و حنوط و کفن شده و حاضر و آماده

است. پس آنها جنازه را تشييع نمودند و در وادی السلام به خاک سپردند.^(۱)

۶۳) چهل شب جمعه زیارت امام حسین علیه السلام برای تشریف به محضر حضرت بقية

الله عليه السلام

مرحوم حاجی نوری در کتاب نجم الثاقب می فرماید: عالم جلیل، مجمع فضائل و فواضل، شیخ علی رشتی رضوان الله تعالی علیه این قضیه را نقل کردند: زمانی از زیارت حضرت ابی عبدالله الحسین علیه السلام، از راه آب به طرف نجف بر می گشتم و در کشتی کوچکی که بین کربلا و طویریج، مسافرکشی می کرد، نشستم. مسافری آن کشتی که همه اهل حله بودند، مشغول لهو و لعب و مزاح و خنده بودند. فقط یک نفر در میان آنها خیلی با وقار و سنگین نشسته بود و با آنها در مزاح و لهو و لعب مشغول نمی شد و گاهی آن جمعیت با او درباره مذهبش شوخی و استهزاء می کردند و به او طعن می زدند و او را اذیت می کردند! در عین حال آنها در غذا و طعام با او شریک و هم خرج بودند! من از این رفتارشان تعجب می کردم، ولی در کشتی نمی توانستم از او چیزی سئوال کنم.

بالاخره به جایی رسیدیم که عمق آب کم بود و چون کشتی سنگین بود و ممکن بود به گل بنشیند، ما را از کشتی پیاده کردند. وقتی که در کنار فرات راه می رفتیم، من از آن مرد با وقار پرسیدم: چرا شما با آنها اینطور با وقار و احترام رفتار می کنید و آنها شما را اینطور اذیت می کنند؟!

۱- توجهات ولی عصر به علماء و مراجع ص: ۱۳۵ به نقل از ناربخجة زندگانی آية الله شاهرودی ص: ۴۰

آن شخص گفت: اينها اقوام من و همگي سني هستند. پدرم هم سني بود، ولي مادرم شيعه بود من خودم هم سني بودم، ولي به برکت حضرت ولي عصر ارواحنا فداه به مذهب تشيع مشرف شدم!

گفتم: شما چطور شيعه شديد؟ گفت: اسم من ياقوت و شغلم روغن فروشي در کنار چسبر حله بود. چند سال قبل، براي خريدن روغن از حله همراه با جمعي، به قريه ها و مکان چادر نشينان اطراف حله رفتم و به اندازه مسافت چند منزل، از حله دور شدم. بالاخره در آنجا آنچه را مي خواستم خريدم و با جمعي از اهل حله برگشتم.

در يکي از منازل که استراحت کرده بودم، خوابم برد و وقتی بيدار شدم، ديدم رفا رفتۀ اند و من تنها در بيابان مانده ام! اتفاقاً راه ما تا حله راه بي آب و علفي بود و درندگان زيادي هم داشت و آبادي هم در آن نبود!

به هر حال من برخاستم و آنچه داشتم بر مرکبم بار کردم و به دنبال آنها رفتم. ولي راه را گم کردم و در بيابان متحير ماندم و کم کم از تشنگي و درنگاني که ممکن بود به سراغم بيابند، فوق العاده به وحشت افتادم، پس به اولياء خدا! که آن روز به آنها معتقد بودم مثل ابوبکر و عمر و عثمان و معاويه و غير هم متوسل شدم و استغاثه کردم، ولي خبري نشد!

در آن هنگام يادم آمد که مادرم به من مي گفت: ما امام زماني داريم که زنده است و هر وقت کار بر ما مشکل مي شود و يا راه را گم مي کنيم، او به فريادمان مي رسد و کنيه اش «أبإصالح عليه السلام» است. من با خدای تعالی عهد بستم که اگر او مرا از اين گمشدگي نجات بدهد، به دين مادرم که مذهب شيعه است مشرف مي گردم.

بالاخره به آن حضرت استغاثه کردم و فریاد می‌زدم. «یا اباصالح ادرکنی!» ناگهان دیدم یک نفر کنار من راه می‌رود و بر سرش عمامه سبزی مانند اینها (به علفهایی که کنار نهر رویده بود، اشاره کرد) است. او راه با به من نشان داد و فرمود: «به دین مادرت مشرف شو! سپس فرمود: الآن به قریه‌ای می‌رسی، که اهل آنجا همه شیعه‌اند. گفتم: ای آقای من! شما با من نمی‌آیی تا مرا به این قریه برسانی؟ فرمودند: «نه، زیرا در اطراف دنیا هزارها نفر به من استغاثه می‌کنند و من باید به فریادشان برسم و آنها را نجات بدهم!» و فوراً از نظر غائب شدند.

چند قدمی که رفتم، به آن قریه رسیدم! با آنکه به قدری مسافت تا آنجا زیاد بود که رفقایم در روز بعد به آنجا رسیدند. وقتی به حله رسیدم، نزد سیدالفقهاء جناب سید مهدی قزوینی ساکن حله رفتم و قضیه‌ام را برای او نقل کردم و شیعه شدم و معارف تشیع را از او یاد گرفتم. سپس از او سؤال کردم که من چه بکنم تا یک مرتبه دیگر هم خدمت حضرت ولی عصر ارواحنا فداه برسم و آن حضرت را ملاقات کنم؟

سید قزوینی فرمود: چهل شب جمعه به کربلا برو و امام حسین علیه السلام را زیارت کن! پس از آن، به این کار مشغول شدم و هر شب جمعه از حله به کربلا می‌رفتم، تا آنکه شب جمعه آخری شد. تصادفاً دیدم که مأمورین برای ورود به شهر کربلا، جواز می‌خواهند و آنها این دفعه سخت‌گیری می‌کنند. من هم نه جواز و تذکره‌ای داشتم و نه پولی داشتم که آن را تهیه کنم و متحیر ایستاده بودم!

مردم صف کشیده بودند و جنجالی بر پا بود. هر فکری کردم که از راهی، مخفیانه وارد شهر کربلا شوم، ممکن نشد. در این موقع از دور حضرت صاحب الزمان عجل

الله تعالی فرجه الشریف را در لباس اهل علم ایرانی که عمامه سفیدی بر سر داشتند، در داخل شهر كربلا دیدم!

من پشت دروازه بودم و به ایشان استغاثه کردم. ایشان از دروازه خارج شدند و نزد من تشریف آوردند و دست مرا گرفتند و از دروازه داخل کردند. مثل اینکه کسی مرانید! وقتی که داخل شدم و قصد داشتم با ایشان مصاحبت کنم، ایشان ناگهان غایب شدند و دیگر ایشان را ندیدم.

از این داستان متوجه می شویم که حضرت امام زمان عليه السلام همیشه به مرقد جد شریفشان حضرت سیدالشهداء عليه السلام توجه خاص دارند و هر کسی که به زیارت جدشان برود، از او خشنود می شوند و به کمکش می آیند. (۱)

۶۴) تشریف سید حمّود بغدادی در مسجد صعصعه به سبب زیارت امام حسین عليه السلام در

چهل شب جمعه

حاج شیخ عبدالحسین بغدادی فرمود:

سید حمّود بن سید حسّون بغدادی، از اخیار و رفقای ایشان و در کمال تدین و عفت نفس و بلند نظر بود و با آن که مبتلا به شعار صالحین یعنی فقر بود، با این حال جهت تشریف به خدمت حضرت ولی عصر عليه السلام تصمیم گرفت که چهل شب جمعه برای زیارت حضرت سید الشهداء عليه السلام از بغداد به كربلا برود. به همین جهت حیوانی را برای این امر خریداری نموده و متحمل مخارج آن گردیده بود و خیلی

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین عليه السلام، ص: ۴۱۴، فضیله ۲۱۴

وقتها می شد که بیشتر از یک قمری نداشت ولی به زاد توکل و توشه توسل بیرون می آمد.

حق تعالی چنان محبت آن بزرگوار را در قلوب مردم انداخته بود که اهل محمودیه که اغلب ایشان اهل سنت و جماعتند، همیشه به انتظار آمدن ایشان بوده و دیده به راه، به مجرد ورودش، گرد او جمع می شدند و وی را تکریم نموده، آب و غذا برای خودش و علوفه برای مرکبش مهیا می کردند. اهل اسکندریه که همگی، سنیان متعصب می باشند هم به این شکل با ایشان برخورد می کردند.

زمانی که یک چله آن بزرگوار به اتمام رسید، در آخر، مردد شد که این شب، شب چهلم است یا شب سی و نهم، و آن شب مصادف با زیارت مخصوصه امیرالمؤمنین علیه السلام بود. وارد نجف اشرف شده و شب چهارشنبه با جمعی از رفقا به مسجد سهله مشرف گردید، تا آن که روز چهارشنبه به سمت کربلا روانه شود. اعمال مسجد سهله را بجا آورد و با جماعتی به مسجد صعصعه مشرف شدند. در آنجا دو رکعت نماز گزارند و مشغول خواندن دعای نوشته بر تابلو شدند. رفقای او به سجده رفتند و سید دعای سجده را برای ایشان خواند. بعد هم خودش به سجده رفت و به رفقا گفت: شما دعای سجده را برای من بخوانید. آنها چون سواد نداشتند و خط روی سنگ هم خوانا نبود، نتوانستند درست بخوانند.

جناب سید که قدری تند مزاج بود، برآشفته و به رفقا تندی کرد و گفت: این چه وضعی است؟ ناگهان شعاع انوار کبریایی و لمعات جمال الهی، در و دیوار مسجد را چون وادی مقدس طور و ذی طوی پر نور و ضیاء کرد. ندای روح افزای امام، چون ندای رب رحیم با موسای کلیم، به گوش سید و رفقایش رسید که فرمود: ولدی

حمّود! انا اتمّم لك الدعاء (فرزندم حمود! من دعا را براي مني خوانم) و شروع به قرائت دعای سجده نمود. در آن حال در و دیوار مسجد، به همراه او قرائت می کردند و تمام مؤمنین حاضر، این انوار و اسرار و قرئت اذکار را می شنیدند و لکن شخص را نمی دیدند.

سید بزرگوار می خواست سر از سجده بردارد و به دامان آن مسجود ملائکه دست توسل برآورد، ولی عقل او را منع کرد و فرمایش امام را که تمام کردن دعا بود به خاطر آورد. خلاصه؛ به هزار آرزو و انتظار، سر از سجده بلند کرد. در این وقت جمال دل آرای آن امام مهربان را دید که تمام مسجد را مثل چراغی که نورش به آسمان می رفت، نورافشانی می کند. آن حضرت، با زبان گهربار خود به سید فرمود: شکر الله سعیک (خدا قبول کند). اشاره به اینکه این عمل عظیم و مداومت بر زیارت حضرت سید الشهداء عليه السلام از تو قبول باد و به مقصود خود نائل گشتی. این مطلب را فرمودند و غایب شدند و آن نور هم ناپدید گشت.

افرادی که همراه سید بودند، دوان دوان به اطراف و اکناف رفتند، ولی هر جای صحرا را نگاه کردند هیچ اثری نیافتند. عده ای در مسجد سهله بودند، از جمله شیخ محمد حسین کاظمی رحمته الله علیه مصنف کتاب هدایة الانام. ایشان در همان جا انواری را از مسجد صعصعه دیدند. همگی بیرون دویدند و دیدند که مؤمنین سراسیمه به دنبال آن ماه تابان می دوند، لذا لباسهای سید را برای تبرک قطعه قطعه کردند و بردند مگر قبای ایشان که به جای ماند. به همین جهت، سید حمّود زیارت شب

جمعه کربلا را ترک نکرد و بر آن مواظبت داشت تا چندی قبل که وفات یافت.^(۱)

۶۵) شفای آقای ناصر رهبری به دعای سیدی بزرگوار، و آمین حضرت امام

حسین عليه السلام

جناب آقای سید عبدالرسول، خادم حضرت ابوالفضل عليه السلام این قضیه را نقل فرمود:
چند سال قبل، مرحوم حاج عبدالرسول رسالت شیرازی از تهران تلگرافاً خبر داد که آقای ناصر رهبری (محاسب دانشکده کشاورزی تهران) جهت زیارت به کربلا مشرف می شود، از ایشان پذیرایی شود.

پس از چند روز درب منزل خبر دادند که زوار ایرانی تو را می خواهند. چون نزد ماشین رفتم، دیدم آنها یک مرد و یک خانم هستند. خانم پیاده شد و آهسته به من فهمانید که ایشان آقای رهبری شوهر من است و مدتی است که مبتلا شده و استخوانهای فقرات پشت او خشکیده است و هشت ماه در بیمارستان بوده و او را جواب کرده اند. بیمارستان لندن هم گفته که بیماری او علاج ندارد و به زودی تلف می شود و فعلاً به قصد استشفاء به کربلا آمده ایم و او به تنهایی نمی تواند حرکت کند!

دو نفر حمال آوردم، زیر بغل های او را گرفتند و رو به منزل آمدیم! سینه و پشت او را با فنرهای آهنی بسته بودند و او با نهایت سختی، هر چند دقیقه قدمی بر می داشت.

۱- برکات حضرت ولی عصر عليه السلام ص: ۸۱- العبقری الحسان ج ۱ ص: ۱۰۸

وقتی که چشمش به گنبد مطهر افتاد پرسید: این گنبد امام حسین عليه السلام است یا حضرت قمر بنی هاشم عليه السلام؟ گفتم: گنبد قمر بنی هاشم عليه السلام است، او با دل شکسته و چشم گریان عرض کرد: آقامن آبرویی نزد امام حسین عليه السلام ندارم، شما از امام حسین عليه السلام بخواهید تا ایشان از خدا بخواهند که اگر عمر من تمام است، همین جا زیر سایه شما بمیرم و اگر از عمرم چیزی باقی هست، با این حالت برنگردم که دشمن شاد شوم! و بخواهید که مرا شفا دهند.

پسر کوچک او که تقریباً هشت سال داشت و همراهش بود، با گریه و زاری می گفت: ای قمر بنی هاشم! زود است که من یتیم می شوم! من در مجلس عزاداری شما خدمت می کردم و استکانها را جمع می نمودم! سپس آقای رهبری گفت: مرا ببرید تا حرم شریف را زیارت کنم.

گفتم: با این حالت که نمی شود، اما او قبول نمی نمود. با همان حالت و به سختی او را به منزل بردیم و روی تخت خوابانیدیم و بدنش طوری بود که هیچ حرکتی نمی توانست بکند و باید دیگران او را حرکت دهند.

فردا آقای رهبری اصرار کرد که مرا به نجف ببرید. با سختی او را به نجف اشرف منتقل کردیم، ولی ممکن نشد که در حرم مشرف شود، از همان بیرون زیارت نمود و دوباره او را به كربلا برگرداندیم.

باز اصرار می کرد که مرا به کاظمین و سامرا ببرید! گفتم: تلف می شوی، گفت: می خواهم اگر مُردم، این مشاهد را زیارت کرده باشم! بالاخره او را به کاظمین و سامرا فرستادم.

در مراجعت از سامرا خانمش گفت: پس از بیرون آمدن از سامرا، راننده پرسید:

آيا امام زاده سيد محمد عليه السلام (فرزند حضرت امام هادي عليه السلام) را هم مایل هستيد که زيارت كنيد؟

آقاي رهبري گفت: بله مرا بپريد! (در آن زمان، قبر حضرت سيد محمد چند كيلومتر از جاده آسفالت دور بود و جاده هم خاكي و خراب بود) پس حضرت سيد محمد عليه السلام را با كمال سختي زيارت كرديم.

در مراجعت يك نفر عرب كه عمامه سبز بر سر داشت، جلو ماشين ما را گرفت و به عربي با راننده سخن گفت و راننده جوابش داد. آقاي رهبري پرسيد: آقا، سيد چه مي گويد؟

آقاي راننده گفت: مي گويد: من را سوار كن و تا اول جاده آسفالت برسان، من گفتم: اين ماشين در بست شماست و اجازه سوار كردن ندارم.

آقاي رهبري گفت: آقا را سوار كن! چون سيد سوار شد، سلام كرد و نزد راننده نشست.

در اثنای راه آقاي رهبري ناله مي كرد و مي گفت: يا صاحب الزمان، سيد فرمود: از آقا چه مي خواهی؟!

خانم رهبري گفت: جريان بيماري آقاي رهبري را براي آن بزرگوار گفتم. سيد پس از شنيدن ماجرا فرمود: نزديك بيا! گفتم: نمي تواند! بالاخره آقاي رهبري نزديك شد، سيد دست خود را دراز كرد و به ستون فقرات او كشيد و فرمود: انشاء الله اگر خدا بخواهد شفا مي يابی!

خانم رهبري مي گفت: از فرمايش سيد اميدي در ما پيدا شد، به همين جهت گفتم: آقا، ما براي شما نذر مي كنيم! ايشان فرمود: خوب است! گفتم: اسم شما

چيست؟ فرمود: عبدالله. آقای رهبری گفت: محل شما کجاست تا بوسیله پست برای شما بفرستیم؟ فرمود: به وسیله پست به ما نمی رسد! شما هر چه برای ما نذر کردید، هر سیدی را که دیدید به او بدهید و چون نزدیک جاده آسفالت رسیدیم، فرمود: نگه دارید!

موقعی که سید خواست پیاده شود، فرمود: آقای رهبری، امشب شب جمعه است و خداوند اجابت دعا را تحت قبه جدّم حسین عليه السلام و شفا را در تربت او قرار داده است، امشب خود را به قبر او برسان و پیغام مرا به او برسان! گفتم: هر پیغامی که می فرمایید، به ایشان می رسانم. آن بزرگوار فرمود: بگو یا امام حسین عليه السلام، فرزندات برای من دعا کرده است و شما آمین بگویید!

آن سید بزرگوار رفت و من به خود آمدم که این آقا که بود؟ به راننده گفتم: ببین از کدام سمت رفت و او را پیدا کن، چون راننده نگاه کرد ابدأ اثری از آن بزرگوار پیدا نبود!

خلاصه آقای سید عبدالرسول خادم، در همان شب او را در حرم امام حسین عليه السلام بُرد. و آقای رهبری مکرّر می گفت: «آقا من از شما یک «آمین» می خواهم! فرزندات چنین گفته است.» و حالش طوری بود که هر کس نزدیک او بود، همه را گریان می ساخت.

سید عبدالرسول می گوید: سپس او را به منزل آوردم و روی تخت خواباندم. چون سختی مسافرت در او اثر کرده بود، حالش بدتر از قبل بود.

بالاخره پیش از اذان صبح خوابیده بودم، خادمه منزل درب حجره ام آمد و مرا صدا زد. از اتاق بیرون آمدم و گفتم: چه خبر است؟

خادمه گفت: بیاتماشاکن که آقای رهبری نماز می خوانند! تعجب کردم؟! از آیینۀ در اتاق، نظر کردم و دیدم ایشان روی سجاده ایستاده و مشغول نماز است. از خانمش جریان شفاگرفتنش را پرسیدم.

خانمش گفت: هنگام سحر مرا صدا زد و من بلند شدم و او گفت: آب وضو بیاور! گفتم: ناراحت هستی، نمی توانی وضو بگیری. آقای رهبری گفت: در خواب، حضرت امام حسین علیه السلام به من فرمود: خداتو را شفا داد، برخیز و نماز بخوان و من اکنون می توانم برخیزم!

پس آب وضو آوردم، او با کمال آسانی برخاست و وضو گرفت و گفت: سجاده بیاور! گفتم: نشسته نماز بخوان. گفت: چون امام علیه السلام فرموده اند، پس البته می توانم! فنرهای آهنی سینه و پشت مرا باز کن! بالأخره با اصرار او همه فنرها را باز کردم و حالا ایستاده مشغول نماز خواندن است! چنانکه می بینی.

سپس وارد اتاق شدم و او را در بغل گرفتم و هر دو گریه شوق کردیم و حمد خدا را بجا آوردیم.

سپس تلگراف بشارت به تهران مخابره کردیم. چند تن از بستگان ایشان آمدند و همگی با کمال عافیت به شام مشرف شدند و سپس به تهران برگشتند و تا این تاریخ، در کمال عافیت در تهران هستند و چند مرتبه به زیارت کربلا و یک مرتبه به حج مشرف شده اند.^(۱)

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین علیه السلام، ص: ۴۲۱، فضاہ ۲۱۹

۶۶) شفای سید احمد میرباقری در راه کربلا با شربتتی از تربت

آقای سید محمد حسین میرباقری از قول عموی خویش، جریانی را که بسیار شنیدنی است چنین نقل کردند:

ایشان در جوانی مبتلا به کسالتی شد که در نتیجه به حواس پرتی دچار شده و حافظه‌اش کم شد. عده‌ای از شهرستان ما به قصد زیارت امام حسین علیه السلام به طور قاچاق حرکت کردند، مادرش به آنها گفت: این سید احمد ما را هم ببرید تا از سید الشهداء علیه السلام شفا بگیرد، زوار نیز قبول کردند.

در راه، تا رسیدن به کربلا، جریانات جالبی رخ داد که گفتنش مورد حاجت نیست، به هر حال به کربلا رسیدند و در مدتی که در کربلا بودند، اثری از شفا پیدا نشد و مورد عنایت قرار نگرفت.

آنها قصد مراجعت به ایران می‌کنند. در نزدیک مرز ایران، چون جواز نداشتند می‌بایست هر کدام جدا جدا جلوی ماشینهای باری را بگیرند و یکی یکی به عنوان شاگرد راننده سوار شوند تا بتوانند از مرز عبور کنند.

این شخص نیز جلوی کامیونی را می‌گیرد و می‌گوید: می‌خواهم از مرز رد شوم. ولی چون حواس جمعی نداشت، تمامی پول خود را به راننده می‌دهد و او هم قبول می‌کند. نزدیک پاسگاهی می‌رسند. راننده می‌گوید: «شما پیاده شو و از آن پشت بیا آن طرف پاسگاه، به طوری که تو را نبینند. من آن طرف شما را سوار می‌کنم.

ایشان هم قبول می‌کند و از آن طرف می‌آید، کامیون هم می‌آید، ولی وقتی مقابل او می‌رسد، نگه نمی‌دارد. هر چه دست بلند می‌کند و فریاد می‌زند، نتیجه نمی‌دهد

و راننده توقف نمی کند و صدا می زند: این کرمانشاه است برو!

ایشان به خیال اینکه به کرمانشاه رسیده و پشت این تپه، کرمانشاه را می بیند، به راه می افتد از تپه بالا می آید و پایین تپه خبری از کرمانشاه نمی بیند، باز به تپه دیگر می رسد و پایین می رود، خبری از شهر کرمانشاه نبوده. هوا سرد و برف به زمین نشسته بود. ناگاه می بیند چند گرگ گرسنه از پایین تپه به طرف بالا می آیند. ایشان با آن حال بی اختیار صدا می زند: «یا صاحب الزمان!» و به پشت می افتد.

سید احمد می فرمود: «پشتم به زمین نرسیده بود که احساس کردم بر پشت کسی سوادم. ناگاه چشمم را باز کردم و خود را در مقابل باغ سبزی دیدم. آن شخص مرا به داخل باغ برد، ناگاه چشمم به سید بزرگواری افتاد که چند نفر در خدمتشان بودند. آقا به آنها رو کردند و فرمودند: «برای سید احمد از شربت تربت جدم بیاورید.» و این به خاطر آن بود که به قصد شنا از امام حسین علیه السلام حرکت کرده بودم. قدح آبی آوردند، من دیدم بسیار گوارا و خوش طعم است، تمامی قدح آب را نوشیدم.

آقا فرمودند: «سید احمد، خسته است جایش را بیندازید بخوابد.» جایی برای من انداختند و من استراحت کردم. سحر بود که بیدار شدم، دیدم آقا و آن جمع مشغول نماز شب هستند، چون پشتشان به من بود و من حال نماز شب خواندن نداشتم، نادیده گرفتم و خود را به خواب زدم! ناگهان نماز آقا تمام شد، فرمودند: «سید احمد بیدار شده، برایش آب بیاورید تا وضو بگیرد.»

بلند شدم، وضو گرفتم و مشغول نماز شب شدم. صبح شد و صبحانه خوردم. بعد آقا فرمودند: «سید احمد را به منزلش برسانید.» همان شخص که مرا آورده بود، مرا با خود بیرون آورد و چند قدمی دور نشده بودیم که اشاره کرد و گفت: «این منزل

شماست» همان منزلی که در کرمانشاه قرار گذاشته بودیم!

او رفت. ناگاه به یادم آمد، بیابان بود و گرگ و برف، چطور نجات پیدا کردم؟ چگونه ایشان مرا به اسم خواندند و فرمودند: سید احمد و شربت تربت جدم و...؟! یقین پیدا کردم خدمت آقا امام زمان عليه السلام شرفیاب شدم. از آن ناراحتی هم نجات پیدا کردم. وارد منزل شدم و دوستان دور من جمع شدند و من مشغول گریه کردن بودم و بعد قضیه را برای آنها تعریف کردم.

ایشان از علمای ساکن اصفهان بودند که چند سال قبل فوت کردند.^(۱)

۶۷) شفای آیه الله شاهرودی و رساندن ایشان به قهوه‌خانه در راه كربلا

آیه الله العظمی مرحوم سید محمود شاهرودی در یکی از سفرهای زیارتی که با جمعی از رفقا، پیاده حرکت کرده بودند، در محلی به نام حضرت سید محمد عليه السلام در منطقه معروف به «سبع الدجیل» سخت بیمار شدند و شدت تب ایشان به اندازه‌ای رسید که روی زمین افتادند و قدرت حرکت نداشتند. لذا به یاران فرمودند: شما بروید و از فیض زیارت محروم نشوید! وقتی برگشتید، جنازه مرا به نجف اشرف ببرید و در وادی السلام دفن کنید.

رفقا به دستور ایشان حرکت کردند و رفتند و ایشان پای خود را به طرف قبله کشیدند و در آن آفتاب گرم، منتظر قدوم حضرت عزائیل بودند که ناگاه صدای سم حیوانی به گوش رسید. از گوشه چشم نگاهی نمود، دید یک نفر سوار بر الاغ سفیدی آمد و پیاده شد و به زبان عربی فصیح فرمود: ای سید محمود شاهرودی

۱- شیفتگان حضرت مهدی عليه السلام ج ۲ ص: ۸۰ به نقل از دفتر ثبت کرامات مسجد جمکران ص: ۲۱

حالت چطور است؟ عرض کرد: همین گونه است که می بینید. فرمود: کجایت درد می کند؟ عرض کرد: همه جای بدنم درد می کند. آن آقا دستی بر بدن او کشیدند و به هر کجا دست آقا رسید، درد آرام گرفت تا اینکه برخاست و نشست. پس از آن، مرد عرب فرمود: سوار شوید. عرض کرد: من حالم خوب است، می توانم پیاده بروم، شما سوار شوید. فرمود: نه، چون شما میهمان ما هستید، باید سوار شوید.

آقای شاهرودی سوار و آن آقا پیاده حرکت کردند. بعد از چند دقیقه به روستایی که نزدیک شط دجله سمت سامرا به نام قلعه بود رسیدند. آن آقا خدا حافظی کردند و رفتند و آقای شاهرودی کنار قهوه خانه آمد و به آشامیدن چای مشغول شد. راهی که حدود یک روز لازم بود تا طی شود در مدت چند دقیقه طی شده بود.

بعد از مدتی رفقا از راه رسیدند در حالی که مراقب پشت سرشان بودند تا ببینند از آقای شاهرودی خبری می رسد یا نه؟ چون وارد قهوه خانه شدند دیدند، آقا سید محمود آنجا نشسته، چای هم نوشیده و خستگی را هم رفع کرده و گویا اصلا راهی نیپموده و مریض هم نبوده است. گفتند: چگونه خوب شدی و چگونه تا اینجا آمدی؟ آقا فرمود: حدود سه ساعت است که آمده ام و قصه را نقل کرد. رفقا بی اختیار فریاد زدند: اعجاز، اعجاز، اعجاز! یعنی معجزه شده است.^(۱)

۶۸) رساندن زائر امام حسین علیه السلام و کمک مالی به او

مرحوم آیه الله دستغیب شیرازی در کتاب داستانهای شگفت، این قضیه را از سید جلیل و فاضل نبیل جناب آقای سید حسن برفعی واعظ، ساکن قم، نقل

۱- توجهات ولی عصر علیه السلام به علماء و مراجع ص: ۱۳۷ به نقل از تاریخچه زندگانی آیه الله شاهرودی ص:

فرموده‌اند:

شخصی به نام مشهدی محمد جهانگیر، به شغل فرش فروش و گلیم فروشی دوره‌گرد اشتغال دارد و اکثراً به کاشان می‌رود و سالهاست که او را می‌شناسم ولی اتفاق نیفتاده بود که با هم همسفر شویم و یا در جلسه‌ای بنشینیم، اما من کاملاً او را می‌شناسم. او مرد راستگویی است و به صحت عمل معروف است، با اینکه خیلی کم سرمایه است. چند روز قبل به منزل او رفتم، زندگی‌اش خیلی متوسط است، ولی اگر بیش از صد هزار تومان جنس بخواهد، اکثر تجار به او خواهند داد. اما خودش به اندازه قدرت مالی جنس می‌برد.

در هر حال؛ چندی قبل در سفری که به کاشان می‌رفتم، پهلوی ایشان نشستم. در ضمن مطالب و بحث در معجزات ائمه اطهار علیهم‌السلام گفتم: آقای برقعی، باید دل بشکند تا انسان حاجت بگیرد. پس شرح حال خود را به طور اجمال بیان کرد و گفت: وقت دیگری مفصلاً تمام شرح زندگی خود را بیان می‌کنم که کتابی خواهد شد. ولی به طور اجمال، وضع من خیلی خوب بود و شاید روزی صد تومان یا بیشتر از فرش فروشی و دوره‌گردی استفاده داشتم. ولی انسان وقتی ثروتمند شد، گناه می‌کند! گاهی آلوده به گناه می‌شدم تا اینکه ستاره اقبال من شروع به افول کرد. سرمایه‌ام را از دست دادم و مقدار زیادی متجاوز از صد هزار تومان بدهکار شدم و در مقابل این بدهکاری حتی یک تومان هم نداشتم.

چند ماه از منزل بیرون نمی‌آمدم. شبها که گاهی خسته می‌شدم با لباس مبدل بیروی می‌آمد و خیلی با احتیاط به کوچه می‌رفتم. یک شب یکی از طلبکارها که از بیرون آمدن من از منزل خبر داشت، پاسبانی آورده بود و در تاریکی نگاهداشته بود.

هنگامی که من بیرون آمدم، آنها مرا دستگیر کردند و به شهربانی بردند. در شهربانی به آنها گفتم: اگر مرا به زندان ببرید، پول شما یک شبه وصول نخواهد شد، زیرا من ده شاهی هم ندارم! ولی قول می‌دهم که اگر خدای عز و جل تمکنی داد، دین خود را ادا کنم. سپس آنها مرا رها کردند.

یکی دیگر از طلبکارها (که اسم او را برد) در خانه آمده بود، خانواده‌ام با بچه دو ساله پشت در رفته بودند. آن طلبکار چنان با لگد به در زده بود که ضربه آن به شکم همسرم و به بچه رسیده بود. بچه پس از چند ساعت مُرد و همسرم مریض شد و تا کنون که بیش از بیست سال از آن ماجرا می‌گذرد، هنوز بیمار است!

هر چه در منزل داشتیم، همسرم به بازار می‌برد و می‌فروخت حتی گاهی برای تهیه نان، استکان و نعلبکی را می‌فروختیم و نان می‌خریدیم و می‌خوردیم. تا اینکه بالاخره تصمیم گرفتم از ایران خارج شوم و به عتبات بروم، شاید کاری پیدا کنم و از شر طلبکارها محفوظ باشم و ضمناً توسلی به ذیل عنایت ائمه اطهار علیهم السلام پیدا کنم. بالاخره از طریق خرمشهر از مرز ایران به خارج شدم. فقط یک خورجین کوچک همراه خود داشتم که اثاث مختصری در آن بود و حتی خوراکی همراه نداشتم. هنگامی که به خاک عراق رسیدم، راه را نمی‌دانستم و در میان نخلستان به راه افتادم و نمی‌دانستم این راه به کجا منتهی می‌شود. نه کسی بود که راه را از او سؤال کنم و نه غذایی برای خوردن همراه داشتم.

از گرسنگی و خستگی راه بی‌طاقت شدم. حتی خرماهایی را که از درخت روی زمین ریخته بود نمی‌خوردم و خیال می‌کردم که حرام است. خلاصه؛ شب شد و هوا تاریک شد در میان نخلستان تنها و تاریک نشستم. خورجین خود را روی زمین

گذاشتم. بی اختیار گریه ام گرفت و بلند بلند گریه می کردم. ناگهان دیدم آقای که خیلی نورانی بودند رسیدند. یک چفیه بدون عقال (مراد همان دستمالی است که عربها روی سر می بندند، ولی عقال نداشت) روی سرشان بود با زبان فارسی فرمودند: چرا ناراحتی؟ غصه نخور. الان تو را می رسانم. گفتم: آقا! راه را بلد نیستم. فرمود: من تو را رهنمایی می کنم. خورجین خود را بردار و همراه من بیا.

چند قدمی رفتیم، شاید ده قدم نبود! دیدم جاده شوسه اتومبیل رو است! فرمودند: همین جا بایست. الان یک ماشین می آید و تو را می برد. تا چراغ ماشین از دور پیدا شد آن آقا رفتند. وقتی ماشین به من رسید خودش توقف کرد و مرا سوار کردند. به یک جایی رسیدیم و راننده مرا سوار ماشین دیگری کرد و کرایه هم از من مطالبه نمود و تا کربلا پست به پست مرا تحویل می دادند و نمی گفتند: کرایه بده. گویا از قضیه با خبر بودند.

در کربلا هم کاری پیدا نکردم و وضعم بد بود. به حرم مطهر سید الشهداء علیه السلام آمدم و گفتم: آقا! آمده ام تا کار مرا درست کنید. خیلی گریه کردم و از حرم مطهر بیرون آمدم و آن روز اربعین بود. همان آقای را که در نخلستان دیده بودم، دوباره دیدم. سلام کردم و جواب دادند و ده دینار به من مرحمت کردند و فرمودند: این ده دینار را بگیر. گفتم: کم است! فرمود: کم نیست، اگر کم بود باز به شما می دهم. گفتم: آقا آدرس شما کجاست؟ فرمود ما همین جاها هستیم.

مشهدی محمد می گفت: پول عجیبی بود، بوی عطر می داد و عجیب تر آن که هر چه می خریدم، چند برابر استفاده می کرد و مقدار زیادی استفاده کردم و هر وقت چند هزار تومان پیدا می کردم، به ایران می آمدم و بین طلبکارها تقسیم می کردم و

برمی گشتم و تمام این درآمدها از همان ده دینار بود.

یک سال دیگر در روز بیست و هشتم صفر، همان آقا را در حرم مطهر امیرالمؤمنین علیه السلام دیدم. گفتم: آقا یک مقدار دیگر هم به من کمک کنید! پنج دینار دیگر هم مرحمت کردند ولی دیگر، آن آقا را ندیدم. یک روز در نجف می رفتم، یکی از کسبه بازار مرا صدا زد. جلو رفتم، گفت: آقا به حجره من می آیی؟ گفتم: آری. گفت: ضامن داری؟ گفتم: دو نفر. گفت: کیست؟ گفتم: یکی خدای عز و جل و دیگری امیرالمؤمنین علیه السلام! او قبول کرد که در حجره او به تجارت مشغول شوم. مشهدی محمد می گفت: گاهی او هزار دینار در اختیار من می گذاشت و من به بغداد می رفتم و جنس می خریدم و برمی گشتم و در سود تجارت شریک بودم. بالاخره ناچار شدم به قم بیایم. در حرم مطهر سید الشهدا علیه السلام فقط دعا کردم که قرضهایم ادا شود و به قدر کفاف داشته باشم و زیادتر از آن نخواستم چون آثار بد ثروت را دیدم. مشهدی محمد مذکور در منزلش روضه ای دارد و می توان اخلاص او را از مجلس فهمید و اینجانب شخصاً در مجلس مزبور شرکت کردم. او می گفت: من حضرت زهرا علیها السلام را حاضر می بینم! (۱)

۶۹) عطاء مبلغی پول به سید محمد باقر موسوی در صحن حضرت معصومه علیها السلام در طریق رفتن به کربلا

این قضیه توسط دانشمند محترم حجة الاسلام آقای موسوی نقل شده است: در زمان مرحوم آية الله العظمی بروجردی قدس سره در یکی از سالهای ۱۳۳۷ تا

۱۳۳۹ شمسی، که عید نوروز با بیست و سوم ماه مبارک رمضان مصادف بود، با یکی از رفقای اهل علم شیخ، تصمیم گرفتیم پیاده به كربلا برویم. چون رفیق ما، اهل «فریمان» و پدرش ساکن آنجا بود، برای دیدن ابوی او با هم به فریمان رهسپار شدیم، ضمناً خرجی هم نداشتیم و گفتیم: شاید پولی تهیه شود. ایشان مقدار پنج تومان به ما داد و چون درآمد مختصری از راه کشاورزی داشت، بیشتر از این نتوانست کمک کند.

به هر حال، گاه مسافتی را پیاده رفتیم و گاه سوار ماشین شدیم تا به تهران رسیدیم. روز اول نوروز، به حرم حضرت عبد العظیم عليه السلام وارد شدیم و سپس از آنجا عازم قم شدیم؛ چون به قم رسیدیم، از رفتن به عتبات عالیات منصرف شدیم، چون خیلی به ما سخت می گذشت، تا جایی که حدود سی و شش ساعت غذای کافی به ما نرسیده بود.

ضعف زیادی پیدا کردیم و چون من سیگار هم می کشیدم، بیشتر در مضیقه بودم. هر دو برای زیارت حضرت معصومه عليها السلام به حرم رفتیم و توسل پیدا کردیم و از امام زمان ارواحنا فداه مسألت نمودیم و گفتیم: «آقا! نظر لطفی بفرما و ما را از این ناراحتی برهان!»

چند شبانه روز بی سیگاری کشیده و ناراحت و افسرده خاطر بودم. به نظرم رسید که مفاتیح و قلم خودنویس را نزد کسی امانت بگذارم و مقداری پول بگیرم تا بعد چه پیش آید. مفاتیح و قلم را به رفیقم دادم و گفتم: «این دو را به کتابفروشی ببر و امانت بگذار و مقداری پول بگیر تا ببینم چه پیش می آید؟!» او رفت و من در صحن ایوان طلا، نزدیک در فیضیه مقابل ایوان کنار در حجره ای نشستم و خیلی

متأثر بودم.

ناگاه سيّد بزرگواری را دیدم که آمد و آن طرف کنار من نشست، عمامه مشکی و شال سبزی داشت. دستمالی را بیرون آورد، پرتقالی از داخل دستمال بیرون آورد و بین جمعیت مشغول خوردن شد.

من از دو جهت ناراحت شدم: اول اینکه یک سيّد اهل علم با وقاری مثل او، چگونه بین جمعیت پرتقال می خورد؟! دوم اینکه چرا به من تعارف نمی کند؟! پرتقال را خوردند و سپس رو به من کردند و فرمودند: «غریبی؟» (با ناراحتی) گفتم: «بلی!» فرمود: «اگر پولی از حق خودت بدهم، قبول می کنی؟» گفتم: «اگر از حق خودم باشد، بلی و الا نه!» (البته با عصبانیت) سيّد فرمود: «می دهم به شرط آنکه سیگار نکشی، چون من جایز نمی دانم.» با ناراحتی گفتم: «پس نمی خواهد بدهید چون اگر حق من است، من هر کار خواستم انجام می دهم!» با تبسمی فرمود: «حال که اضطرار داری، پس کم بکش!» گفتم: «چشم!» سپس ده تومان از جیب بیرون آوردند و به من مرحمت کردند و فرمودند: «اگر می خواهی در قم بمانی و درس بخوانی به سيّد حسین برو جردی که او را می شناسم، سفارش شما را بکنم.» گفتم: «نه! من به مشهد برمی گردم.» دو مرتبه تکرار کردند، باز هم همان جواب را دادم. از جا حرکت کردند و به طرف «مسجد اعظم» رفتند. بی اختیار گفتم: «این سيّد چه کسی بود؟ کجا رفت؟» تا مسجد اعظم که وارد شد، او را دیدم و زود به دنبالش رفتم، لکن به مسجد اعظم که رسیدم با اینکه خلوت بود، کسی را ندیدم. نمی دانم به زمین رفت یا به آسمان؟ از خوشحالی پول، به فکر نبودم که چه شد؟

برگشتم طرف صحن و مدرسه فیضیه، دیدم شیخ رفیقم هم برگشت و مفاتیح و

قلم را به عنوان گرو گذارده و شانزده قران گرفته است. مقداری نان و حلوا خریدیم و داخل «مدرسه دار الشفا» مشغول خوردن شدیم و بعد هم سیگاری روشن کردم و در این لحظه به یاد حرف سید افتادم. قصه پیدا کردن پول را برای شیخ نقل کردم. گفت: «از کجا؟» داستان را از اول تا آخر گفتم. شیخ گفت: «این آقا، وجود مبارک امام زمان - ارواحنا فداه - بوده اند.» حالا من تازه بیدار شدم و تأسف خوردم! (و الآن هم این کلمات را با تألم و تأثر می نویسم).

به هر حال؛ قرائنی که می رساند آن آقا، وجود اقدس حضرت امام زمان عليه السلام یا از ناحیه آن وجود مبارک بوده؛ زیاد است از جمله:

۱- وقتی آقا مشغول خوردن پرتقال شدند، من ناراحت بودم که سید اهل علم و باوقاری مثل او چرا بین جمعیت چیزی می خورد؟ ولی بعد متوجه شدم که احدی آن آقا را نمی دید و به او توجه پیدا نمی کرد!

۲- از کار من و اینکه سیگار می کشم خبردار بود و فرمود: «سیگار نکش!» در حالی که من قبلاً او را ندیده بودم و چند روزی بود که اصلاً سیگار پیدا نکرده بودم. ۳- اینکه فرمودند: «سید حسین بروجردی را سفارش می کنم تا به شما برسد.» و آن زمان، دوران مرجعیت تام آن مجتهد جامع الشرایط بود و هر کس می خواست نام او را ببرد، به بهترین القاب نام می برد؛ اما این آقا فرمودند: «سید حسین بروجردی.» و اینکه فرمودند: او را می شناسم و سفارش می کنم.

۴- غیب شدن او در مسجد اعظم! به مجرد اینکه من دنبالش رفتم، با اینکه

مسجد خلوت بود، او را ندیدم. (۱)

۷۰) عطای عمامه سبز به سید اصفهانی در حرم امام حسین علیه السلام

سید جلیلی از اهل اصفهان مدتی متوسل به ساحت مقدس امام حسین علیه السلام گردیده بود و تقاضای تشرّف به حضور مبارک آن حضرت یا محضر مقدس حضرت ولی عصر (ارواحنا فداه) را می نمود، تا آنکه شب جمعه ای طاقتش طاق شد و به حرم مطهر امام حسین علیه السلام وارد شد و در پیش روی مبارک، یک سر شالی را به گردن خود و یک سر آن را به ضریح بست و تا نزدیک صبح به گریه و زاری مشغول بود و عرض می کرد که «امشب حتماً حاجت مرا بدهید.»

نزدیک صبح شد و مردم دوباره به حرم می آمدند. آن سید دید زمان گذشت، لذا ناامید شد و از جا برخاست و عمامه خود را از سر برداشت و بالای ضریح مقدس پرتاب نمود و گفت: «این سیادت هم مال شما! حال که مرا ناامید کردید من هم رفتم!» و از حرم مطهر بیرون آمد. در میان ایوان، سید بزرگواری به او رسید و فرمود: بیا به زیارت حضرت عباس علیه السلام برویم. به مجرد شنیدن این فرمایش، همه اوقات تلخی خود را فراموش کرد و با چشم و گوش خود، مجذوب ایشان گردید. با هم از کفشداری طرف قبله، کفش خود را گرفتند و روانه شدند.

در بین راه مشغول به صحبت شدند و سید بزرگوار فرمودند: چه حاجتی داشتی؟ عرض کرد: حاجتم این بود که خدمت حضرت سیدالشهدا علیه السلام برسم.

فرمودند: «در این زمان، این امر ممکن نیست.»^(۱) عرض کرد: پس می‌خواهم به خدمت حضرت صاحب الامر برسم. فرمودند: «این ممکن است.» سید بعد از آن، مطالب دیگری هم پرسید و از آن بزرگوار جواب شنید. نزدیک بازار داماد که در اطراف صحن مقدس است، فرمودند: سرت برهنه است! عرض کرد: عمامه‌ام را روی ضریح انداختم. در همان وقت، دکان بزازی در طرف راست بازار دیده می‌شد. سید بزرگوار به صاحب دکان فرمود: چند ذرع عمامه سبز به این سید بده. صاحب مغازه توپ پارچه سبزی آورد و عمامه‌ای به سید داد و سید آن را بر سر بست، سپس از در پیش رو، که سمت چپ داخل حرم است، به زیارت حضرت ابوالفضل

۱- قرآن کریم در باره شهداء می‌فرماید: «بَلِّ أَحْيَاءُ» یعنی بلکه آنها زنده هستند! و باید دانست که اگر منظور از این آیه، حیات روحانی باشد، شهداء هیچ فرقی با بقیه مؤمنین و حتی فرقی با کفار نخواهند داشت. زیرا روح هیچ یک از انسانها نابود نمی‌شود. بلکه در عالم برزخ به زندگی خود ادامه می‌دهد. پس منظور از «حیات» در این آیه، نوعی از حیات جسمانی است که در بعضی از روایات و حکایات در باره حضرات ائمه معصومین علیهم السلام گوشه‌هایی از آن نشان داده شده است. حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام در خطبه مشهوری که در اللوامع النورانية (مرحوم بحرانی) نقل شده است فرموده‌اند: من زنده‌ای هستم که نمی‌میرم و هنگامی که بمیرم نیز نمرده‌ام. به همین جهت ایشان برای احقاق حق خود، چند روز پس از شهادت حضرت پیامبر صلی الله علیه و آله، ایشان را به ابوبکر نشان دادند. به همین جهت خود مولا امیرالمؤمنین علیه السلام، بارها پس از شهادتشان در این عالم جسمانی دیده شده‌اند و منشأ آناری بوده‌اند. و به همین جهت، ائمه اطهار علیهم السلام و حتی حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام و حضرت زینب علیها السلام، نیز سالها پس از شهادت و وفاتشان، در این عالم دیده شده‌اند و معجزات و کراماتی از آنها بروز کرده است. به هر حال حضرت بقیة الله (ارواحنا فداه) در این قضیه فرموده‌اند: در این زمان این امر ممکن نیست، و شاید منظور حضرت آن است که در همان زمان خاص، دیدار امام حسین علیه السلام برای سید اصفهانی غیر ممکن بوده است، زیرا دیدار ائمه اطهار علیهم السلام با مشیت خودشان انجام می‌شود نه با مشیت ما. و ما بَشَاوُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ.

العباس عليه السلام مشرف شدند و نماز زیارت و بقیه اعمال را بجا آوردند.

سپس آن سید بزرگوار فرمودند: «دوباره به حرم حضرت سیدالشهدا علیه السلام مشرف شویم.» آمدند و باز از همان کفشداری داخل شدند و مشغول زیارت بودند که صدای اذان بلند شد. سید بزرگوار در سمت بالای سر مقدس فرمود: آقا سید ابوالحسن نماز می خواند، برو با او نماز بخوان. سید از گوشه بالای سر رفت و در صف اول و یا دوم (تردید از مرحوم نهاوندی قدس است) ایستاد. ولی خود آن سرور، در جلوی صف، کناری ایستادند و آقا سید ابوالحسن نزدیک به ایشان بود به طوری که گویا او امامت آقا سید ابوالحسن اصفهانی قدس را دارد.

سید اصفهانی نقل می کند: مشغول نماز صبح شدیم. در بین نماز، آن جناب را می دیدم که فرادی نماز می خوانند. با خود گفتم: یعنی چه؟ چرا به من فرمود: با آقا سید ابوالحسن نماز بخوان و خودش جلوی آقا سید ابوالحسن ایستاده و نماز فرادی می خواند؟! در این فکر بودم و نماز می خواندم تا نمازم تمام شد.

با خود گفتم: بروم تحقیق کنم که این سید بزرگوار کیست؟ نگاه کردم ولی آن جناب را در جای خود ندیدم! سراسیمه این طرف و آن طرف نظر انداختم ولی ایشان را ندیدم. دور ضریح مقدس دویدم اما کسی را ندیدم. گفتم: بروم از کفشداری بپرسم. آمدم از کفشدار پرسیدم، گفت: ایشان الآن بیرون رفت. گفتم: ایشان را شناختی؟ گفت: نه شخص غریبی بود. دویدم و گفتم: نزد دکان بزازی بروم تا از او بپرسم. به بازار آمدم ولی با کمال تعجب، دیدم همه مغازه ها بسته و هنوز هوا تاریک است. از این دکان به آن دکان می رفتم، دیدم همه بسته اند و ابداً دکانی باز

نیست. به همین ترتیب تا صحن حضرت عباس عليه السلام رفتم و باز برگشتم. گفتم: شاید آن مغازه باز بوده و من از آن گذشته‌ام. باز تا صحن سید الشهدا عليه السلام آمدم ولی ابداً اثری ندیدم. فهمیدم من به شرف حضور مقدس «نور عالم امکان» رسیده‌ام؛ ولی نفهمیده‌ام!

بعد از دو سه روز، خدّام حرم عمامه سیاه سید را از روی ضریح پایین آوردند. من (ناقل قضیه) از صاحب تشرف، تبرکاً یک قطعه از عمامه سبزش را گرفتم و همراه با تربت امام حسین عليه السلام همیشه در تحت الحنک خود داشتم، ولی متأسفانه چند روز است که مفقود شده است. (۱)

۷۱) حل مشکلات زندگی شیخ حسن تویسرکانی رحمته الله با رفتن به كربلا و دعای امام

زمان عليه السلام

عالم محقق شیخ حسن تویسرکانی فرمود:

اوایل جوانی که در نجف اشرف مشغول تحصیل بودم، معیشت بر من سخت می‌گذشت. بنا گذاشتم فقط به قصد دعا برای توسعه معیشت به كربلا مشرف شوم. اول که وارد شدم، شب را خوابیدم در حالی که هنوز به حرم حضرت سیدالشهدا عليه السلام مشرف نشده بودم. در خواب به حضور حضرت بقیة الله (ارواحنا فداه) رسیدم. فرمود: «فلانی! دعا کن.» عرض کردم: مولا جان! من فقط به قصد دعا کردن مشرف شده‌ام. فرمودند: خیلی خوب، اینجا بالای سر است، دعا کن. من

۱- عنايات حضرت مهدی عليه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۶۶ قضیه ۱۳۲

دست به دعا برداشتم و با تضرع و زاری دعا کردم. فرمودند: نشد. دوباره بهتر از اول، مشغول به دعا شدم. باز فرمودند: نشد. مرتبه سوم به جدّ و جهد، آن گونه که بلد بودم، در دعا اصرار نمودم. باز فرمودند: نشد.

در اینجا من عاجز شدم و عرض کردم: آقا جان! دعا کردن و کالت بردار است یا نه؟ فرمودند: «بله، هست.» عرض کردم: من شما را وکیل کردم که برای من دعا بفرمایید. حضرت فرمودند: خیلی خوب، و دست به دعا برداشتن و برای من دعا کردند و من در این هنگام از خواب بیدار شدم.

چون به نجف اشرف برگشتم شخص تاجری از اهل «تویسرکان» که ساکن تهران بود به زیارت عتبات مشرف گردیده بود و به حضور مبارک حجة الاسلام میرزای رشتی رسید. مرحوم رشتی مرا نزد تاجر تویسرکانی بسیار توصیف نمودند و بالاخره فرمودند: دخترت را به او بده. حاجی تاجر نیز فوراً قبول کرد. پس از چند روز من صاحب عیال و ثروت و خانه و زندگی گردیدم.^(۱)

۷۲) برآورده شدن حوائج میرزا ابراهیم شیرازی حائری و رفتن به کربلا به وسیله

نوشتن عریضه برای امام زمان علیه السلام

عالم فاضل، آقای میرزا ابراهیم شیرازی حائری فرمود:

زمانی که در شیراز بودم، چند حاجت مهم داشتم و متحیر بودم که چگونه به آنها برسیم. لذا سینه‌ام تنگ شده بود و نگران بودم. یکی از حاجتها، توفیق زیارت

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۷۶، فضیله ۱۳۶

کربلای معلی و حضرت سیدالشهدا عليه السلام بود.

چاره‌ای برای رسیدن به خواسته‌ام ندیدم مگر اینکه به ساحت مقدس حضرت بقیة الله (ارواحنا فداه) متوسل شوم. به همین جهت، حاجات خود را در عریضه‌ای که از ائمه اطهار عليهم السلام روایت شده است، درج نمودم و نزدیک غروب آفتاب در حالی که تنها بودم از شهر خارج شدم و کنار استخری که آب زیادی داشت رفتم. در آنجا از نواب اربعه حضرت ولی عصر عليه السلام، جناب حسین بن روح رضی الله عنه را صدا زدم و آنچه را که در روایات وارد شده است، عرض کردم و ایشان را واسطه خود با امام زمان عليه السلام قرار دادم. عریضه را در آب انداختم و هنگام غروب، از دروازه دیگر شهر وارد شدم. از این کار، غیر از خدای تعالی هیچ کس مطلع نشد و به احدی هم نگفتم.

صبح روز بعد به محضر استادی که نزد او درس می‌خواندم رفتم. تمام همدرسها آن جا حاضر بودند. ناگاه سید جلیلی به لباس خدام حضرت ابی عبدالله الحسین عليه السلام وارد شد و نزدیک استاد نشست. هیچ کدام از ما تا آن وقت، او را ندیده و نشناخته بودیم و بعداً هم او را در شیراز ندیدیم. آن سید متوجه من شد و مرا به اسم مخاطب قرار داد و فرمود: میرزا ابراهیم! بدان که رقعۀ تو خدمت حضرت صاحب الزمان عليه السلام رسید و به آن بزرگوار تسلیم شد.

از صحبت ایشان مبهوت شدم. دیگران هم معنی کلام سید را نفهمیدند لذا از او پرسیدند: جریان چیست؟ فرمود: شب گذشته در خواب دیدم عدۀ زیادی اطراف جناب «سلمان محمدی رضی الله عنه» جمع شده‌اند. نزد آن حضرت، رقعۀها و نامه‌های زیادی بود و ایشان مشغول نظر کردن به آنها بودند. وقتی جناب سلمان مرا دیدند به

من فرمودند: برو نزد أميرزا ابراهیم (علاوه بر اسم، سایر مشخصات مرا نیز بیان نموده بود) و به او بگو: رقعته اش دست من است و دست خود را بلند کرد، سپس رقعته به حضرت حجت (عجل الله تعالی فرجه الشریف) رسید و سپس دیدم که ایشان رقعته مهر کرده‌ای را در دست داشتند و در عالم خواب این طور فهمیدم که نامه هر کس را آن سرور قبول کرد، آن را مهر می‌کند و کسی که حاجتش قبول نیست، اصلی آن نامه را به او رد می‌کند.

حاضرین و همدرسه‌هایم راجع به صادق بودن خواب سید از من پرسیدند، من هم قضیه را برایشان بیان کردم و قسم خوردم که احدی بر این کار مطلع نبوده است؛ لذا آنها مرا بشارت دادند که حاجاتم برآورده خواهد شد و همان طور هم شد؛ یعنی طولی نکشید که به زیارت کربلا موفق شدم چنانکه الآن در اینجا (کربلا) هستم و سایر حوائج هم بحمدالله برآورده شد.^(۱)

۷۳) امام زمان علیه السلام سید عزیز الله را پیاده از کربلا تا مکه، در هفت روز بُردند

در کتاب معجزات و کرامات نقل شده است که عالم جلیل و زاهد بی بدیل، جناب آقای حاج سید عزیزالله فرمودند:

من در زمانی که در نجف اشرف مشرف بودم، برای زیارت حضرت سیدالشهداء علیه السلام در عید فطر به کربلا رفتم و در مدرسه صدر، میهمان یکی از دوستان بودم و بیشتر اوقاتم را در حرم مطهر امام حسین علیه السلام می‌گذرانیدم.

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۲۸۱، قضیه ۱۴۰

یک روز که به مدرسه وارد شدم، دیدم جمعی از رفقا دور هم جمع شده‌اند و می‌خواهند به نجف اشرف برگردند. ضمناً از من سؤال کردند که شما چه وقت به نجف بر می‌گردی؟ من گفتم: شما بروید. من می‌خواهم از همین جا به زیارت خانه خدا بروم! گفتند: چطور؟ گفتم: زیر قبه حضرت سیدالشهداء علیه السلام دعا کردم که پیاده، رو به سوی محبوب بروم و در ایام حج، در حرم خدا باشم.

همراهان و دوستانم بالاتفاق مرا سرزنش کردند و گفتند: مثل اینکه در اثر کثرت عبادت و ریاضت، دماغت خشک شده و دیوانه شده‌ای! تو چگونه می‌خواهی با این ضعف مزاج و کسالت، پیاده در بیابانها سفر کنی؟ تو در همان منزل اول به دست عربهای بادیه نشین می‌افتی و تو از بین می‌برند!

من از سرزنش و گفتار آنها فوق العاده متأثر شدم و قلبم شکست و با اشک ریزان از اطاق بیرون آمدم و یکسره به حرم مطهر حضرت سیدالشهداء علیه السلام رفتم و زیارت مختصری کردم. سپس به طرف بالای سر مبارک رفتم و در گوشه‌ای نشستم و به دعا و توسل و گریه و ناله مشغول شدم.

ناگهان دیدم دست یداللهی حضرت بقیه الله روحی فداه بر شانه من خورد و ایشان فرمودند: آیا میل داری با من پیاده به خانه خدا مشرف شوی؟! عرض کردم: بله آقا! حضرت فرمودند: پس قدری نان خشک که برای یک هفته تو کافی باشد و لباس احرام خود را بردار و در فلان روز و فلان ساعت در همین جا حاضر باش و زیارت وداع را بخوان، تا با یکدیگر از همین مکان مقدس به طرف مقصدمان حرکت کنیم! عرض کردم: چشم، اطاعت می‌کنم.

سپس آن حضرت از من جدا شدند و من از حرم بیرون آمدم. در روز موعود

مقداری نان خشک به همان اندازه‌ای که حضرت مولا علیؑ فرموده بودند، تهیه کردم و لباس احرامم را برداشتم و به حرم مطهر مشرف شدم و در همان مکان معین، مشغول زیارت و داع بودم، که ناگهان آن حضرت را ملاقات کردم و در خدمت ایشان از حرم بیرون آمدیم و از صحن مطهر و سپس از شهر خارج شدیم و ساعتی راه پیمودیم.

نه آن حضرت با من صحبت می‌کردند و نه من می‌توانستم با ایشان حرف بزنم و مصدع اوقات ایشان بشوم و خیلی با هم عادی بودیم. تا اینکه در همان بیابان به محلی که مقداری آب بود، رسیدیم. آن حضرت خطی به طرف قبله کشیدند و فرمودند: این قبله است! تو اینجا بمان، نمازت را بخوان و استراحت کن. من در هنگام عصر می‌آیم، تا با هم به طرف مکه برویم. من قبول کردم و آن حضرت تشریف بردند.

هنگام عصر باز آن بزرگوار تشریف آوردند و فرمودند: برخیز تا برویم. من حرکت کردم و خورجین نان را برداشتم و مقداری راه رفتیم. هنگام غروب آفتاب، به جایی رسیدیم که قدری آب در محلی جمع شده بود. آن حضرت به من فرمودند: شب در اینجا باش! سپس خطی به طرف قبله کشیدند و فرمودند: این قبله! و من فردا صبح می‌آیم تا با هم بطرف مکه برویم.

بالاخره، تا یک هفته به همین نحو گذشت. صبح روز هفتم آبی در بیابان پیدا شد. آن بزرگوار به من فرمودند: در این آب غسل کن و لباس احرام بپوش و هرکاری که من می‌کنم تو هم انجام بده و با من لبیک‌ها را بگو، زیرا که اینجا میقات است! من آنچه را حضرت فرمودند و عمل کردند، انجام دادم و بعد دوباره مختصری راه

پیمودیم و به نزدیک کوهی رسیدیم.

در آنجا صداهایی به گوشم رسید. عرض کردم: این صداها چیست؟ حضرت فرمودند: از کوه بالا برو، در آنجا شهری می بینی، داخل آن شهر شو! آن حضرت این سخن را فرمودند و از من جدا شدند.

من از کوه بالا رفتم و سپس به طرف آن شهر رفتم و از کسی پرسیدم: اینجا کجاست؟ او گفت: این شهر مکه است و آن خانه خداست! یک مرتبه به خود آمدم و خود را ملامت می کردم که چرا هفت روز در خدمت آن حضرت بودم ولی از ایشان استفاده ای نکردم و چرا با این موضوع پراهمیت، اینقدر عادی برخورد نمودم؟

به هر حال ماه شوال و ذیقعد و چند روز از ماه ذیحجه را در مکه بودم. بعد از آن رفقای که با وسیله حرکت کرده بودند، پیدا شدند. من در تمام این مدت مشغول عبادت و زیارت و طواف بودم و باجمعی نیز آشنا شده بودم. وقتی آشنایان و دوستانم را در مکه دیدند، تعجب کردند.

از آن زمان قضیه من در بین آنهایی که مرا می شناختند، معروف شد و این برکات از همان دعایی بود که تحت قبه حرم سیدالشهداء ابا عبدالله الحسین عليه السلام کردم و خدا دعایم را به برکت حضرت سیدالشهداء عليه السلام مستجاب کرد. (۱)

۷۴) نشان دادن حدیث در تشریح علامه حلی در راه كربلا

آقا سید محمد، صاحب کتاب «مفاتیح الاصول» و «مناهل الفقه»، از خط علامه حلی - که در حواشی یکی از کتابهایش آورده است - نقل می کند:

۱- آثار و برکات حضرت امام حسین عليه السلام، ص: ۴۱۱، قضیه ۲۱۳ - برکات حضرت ولی عصر عليه السلام، ص: ۲۰۷.

علامه جلی در شبی از شبهای جمعه تنها به زیارت قبر مولای خود اباعبدالله الحسین علیه السلام می‌رفت. ایشان بر حیوانی سوار بود و تازیانه‌ای برای راندن آن به دست داشت. اتفاقاً در اثنای راه شخصی پیاده در لباس اعراب به ایشان برخورد کرد و با ایشان همراه شد.

در بین راه شخص عرب مسأله‌ای را مطرح کرد. علامه جلی رحمته الله فهمید که این عرب، مردی عالم و با اطلاع بلکه کم‌مانند و بی نظیر است. لذا بعضی از مشکلات خود را از ایشان سؤال کرد، تا ببیند چه جوابی برای آنها دارد؛ با کمال تعجب دید ایشان حلال مشکلات و معضلات و کلید معماها است! باز مسائلی را که بر خود مشکل دیده بود، سؤال نمود و از شخص عرب جواب گرفت و خلاصه متوجه شد که این شخص علامه دهر است. زیرا تا به حال کسی را مثل خود ندیده بود، ولی خودش هم در آن مسائل متحیر بود! تا آن که در اثناء سؤالات، مسأله‌ای مطرح شد که آن شخص در آن مسأله، به خلاف نظر علامه جلی فتوا داد. ایشان قبول نکرد و گفت: این فتوا برخلاف اصل و قاعده است و دلیل و روایتی را که مستند آن شود، نداریم.

آن جناب فرمود: دلیل این حکم که من گفتم، حدیثی است که شیخ طوسی در کتاب تهذیب نوشته است!

علامه گفت: چنین حدیثی در تهذیب نیست و به یاد ندارم که دیده باشم که شیخ طوسی یا غیر او نقل کرده باشند.

آن مرد فرمود: آن نسخه از کتاب تهذیب را که تو داری، از ابتدایش فلان مقدار ورق بشمار، در فلان صفحه و فلان سطر، حدیث را پیدا می‌کنی!

علامه با خود گفت: شاید این شخص که در رکاب من می آید، مولای عزیزم حضرت بقیة الله روحی فداه باشد؛ لذا برای اینکه واقعیت امر برایش معلوم شود در حالی که تازیانه از دستش افتاد، پرسید: آیا ملاقات با حضرت صاحب الزمان امکان دارد یا نه؟

آن شخص چون این سؤال را شنید؛ خم شد و تازیانه را برداشت و با دست با کفایت خود در دست علامه گذاشت و در جواب فرمود: چطور نمی توان دید در حالی که الآن دست او در دست تو می باشد؟!

همین که علامه این کلام را شنید، بی اختیار خود را از بالای حیوانی که بر آن سوار بود بر پاهای آن امام مهربان انداخت تا پای مبارکشان را ببوسد ولی از کثرت شوق بیهوش شد.

وقتی به هوش آمد، کسی را ندید و افسرده و ملول گشت. بعد از آن که به خانه خود رجوع نمود، کتاب تهذیب خود را ملاحظه کرد و حدیث را در همان جایی که آن بزرگوار فرموده بود، مشاهده کرد. لذا در حاشیه کتاب تهذیب خود نوشت: این حدیثی است که مولای من صاحب الامر عليه السلام مرا به آن خبر دادند و حضرتش به من فرمودند: در فلان ورق و فلان صفحه و فلان سطر می باشد.

آقا سید محمد، صاحب مفاتیح الاصول فرمود: من همان کتاب را دیدم و در حاشیه آن کتاب، به خط علامه، مضمون این جریان را مشاهده کردم.^(۱)

۱- عنايات حضرت مهدی عليه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۵، قضیه ۱۱

(۷۵) نجات زوّار کربلا از دست قبیله بنی عنیزه در تشرّف سید مهدی قزوینی در شب**نیمه شعبان**

سید مهدی قزوینی فرمود: روز چهاردهم ماه شعبان، از حله به قصد زیارت حضرت ابی عبدالله الحسین علیه السلام بیرون آمدم. وقتی به شط هندیه رسیدم (شعبه ای است از رود فرات که بعد از منطقه مُسَیب، جدا می شود و به کوفه می رود. آبادی معتبری کنار این شط است که طویرج نام دارد و در راه حله به سمت کربلا واقع شده است) از سمت غرب شط عبور کردم، دیدم زوّاری که از حله و اطراف آن و آنهایی که از نجف اشرف و حوالی وارد شده بودند، تماماً در خانه های بنی طُرف از عشایر هندیه محصور شده اند و راهی برای رفتن به کربلا نیست. زیرا "عُنَیْزَه" در مسیر، فرود آمده و راه عبور و مرور زوّار را قطع کرده بودند و نمی گذاشتند کسی از کربلا خارج و یا داخل شهر شود. هر کس هم می رفت، او را غارت می کردند.

من نزد عربی فرود آمدم و نماز ظهر و عصر را بجا آوردم و نشستم. منتظر بودم که کار زوّار به کجا می انجامد. آسمان هم ابر داشت و باران کم کم می بارید. در این حال که نشسته بودم، دیدم تمام زوّار از خانه ها بیرون آمدند و به سمت کربلا متوجه شدند. به شخصی که با من بود گفتم: برو سؤال کن چه خبر است؟ بیرون رفت و برگشت و گفت: عشیره بنی طُرف با اسلحه بیرون آمده و متعهد شده اند که زوّار را به کربلا برسانند، هر چند کار به جنگ با عشیره "عُنَیْزَه" بکشد.

وقتی این سخن را شنیدم به آنها که با من بودند، گفتم: این مطلب واقعیت ندارد زیرا بنی طُرف قدرت ندارند که در بیابان با "عُنَیْزَه" مقابله کنند، گمان می کنم این حيله ای است برای آن که زوّار را از خانه های خود بیرون کنند! زیرا پذیرایی از آنها

برایشان سنگین شده است. در همین احوال بودیم که زوار برگشتند و معلوم شد قضیه همان است که من گفته‌ام.

زوار داخل خانه‌ها شدند و بعضی هم در کنار خانه‌ها نشستند. آسمان را ابر گرفته بود. در این هنگام دلم به خاطر آنها شکست، لذا به خداوند تبارک و تعالی متوجه شدم و به پیغمبر و آل او علیهم السلام متوسل گشتم و از ایشان یاری زوار را از آن بلایی که به آن مبتلا شده‌اند، خواستم. ناگاه دیدم سواری می‌آید که بر اسب نیکویی مانند آهو که مثل آن را ندیده بودم سوار است. در دست او نیزه‌ای بلند بود و آستینها را بالا زده بود و اسب می‌دوانید. نزد خانه‌ای که من در آن بودم، ایستاد. آن خانه، خانه‌ای از مو بود که اطرافش را بالا زده بودند. او سلام کرد و ما جواب دادیم. فرمود: یا مولانا! (اسم مرا برد) کسانی که بر تو سلام می‌رسانند، مرا به دنبال تو فرستادند. ایشان گنج محمد آغا و صفر آغا هستند (دو نفر از صاحب منصبان ارتش عثمانی) و می‌گویند: حتماً زوار بیایند که ما عشیره "عَنْزَه" را از مسیر دور کردیم! و بالشکریان خود پشت تپه سلیمانیه در جاده منتظر آنها ایم. به او گفتم: تو با ما تا تپه سلیمانیه می‌آیی؟ فرمود: آری.

ساعت را از جیب بیرون آوردم، دیدم تقریباً دو ساعت و نیم از روز مانده است. گفتم: اسب مرا حاضر کنید. آن عرب بدوی که ما در خانه‌اش بودیم، به من چسبید و گفت: مولانا! جان خود و این زوار را به خطر نینداز. امشب نزد ما باشید، تا مطلب معلوم شود. به او گفتم: به خاطر درک زیارت مخصوصه امام حسین علیه السلام در شب نیمه شعبان، چاره‌ای جز سوار شدن نیست.

همین که زوار دیدند ما سوار شدیم، پیاده و سواره پشت سر ما حرکت کردند.

همگی به راه افتادیم و آن سوار، مانند شیرِ بیشه جلوی ما حرکت می‌کرد و ما پشت سر او می‌رفتیم تا به تپه سلیمانیه رسیدیم. سوار از آنجا بالا رفت و از طرف دیگر پایین آمد و ما هم رفتیم تا به بالای تپه رسیدیم، در آنجا نظر کردیم اما با کمال تعجب، از آن سوار اثری ندیدیم، گویا به آسمان یا به زمین رفته باشد. نه لشکری دیدیم و نه فرمانده لشکر. به کسانی که با من بودند گفتم: آیا شک دارید که ایشان حضرت صاحب الامر علیه السلام بوده‌اند؟ گفتند: نه.

من در آن وقتی که آن جناب جلوی ما حرکت می‌کرد، در ایشان تأمل زیادی کردم و به نظرم می‌رسید که گویا پیش از این حضرتش را دیده‌ام، اما یقیناً به خاطر من نیامد. همین که از ما جدا شد، یادم آمد او شخصی است که در حله به منزل من آمده بود و مرا به واقعه سلیمانیه خبر داد. و اما عشیره "عَنْبِزَه" را اصلاً در منزلهايشان ندیدیم، حتی کسی نبود تا از او سؤال کنیم؛ جز آن که دیدیم غبار شدیدی در وسط بیابان بلند شده است.

پس از آن اسبها ما را به سرعت می‌بردند تا به دروازه شهر رسیدیم و لشکریان را دیدیم که بالای قلعه ایستاده‌اند. گفتند: از کجا آمدید و چگونه رسیدید؟ بعد هم به سوی زوآر و کثرت آنها نظر کردند و گفتند: سبحان الله! این صحرا از زوآر پر شده است، پس عشیره "عَنْبِزَه" کجا رفته‌اند؟

به ایشان گفتم: شما در شهر خود بنشینید و حقوق خودتان را بگیرید! «و لمكة ربُّ یرعاهَا» یعنی برای مکه پروردگاری است که آن را حفظ و حراست می‌کند. (این جمله، مضمون سخن عبد المطلب علیه السلام است در وقتی که برای پس گرفتن شتران خود نزد ابرهه سلطان حبشه رفت. در آنجا ابرهه گفت: چرا از من نخواستی دست

از خرابی کعبه بکشم؟ فرمود: من صاحب شتران خود هستم و مکه هم صاحبی دارد).

آنگاه داخل شهر كربلا شدیم. در آنجا دیدیم «گنج آغا» بر تختی نزدیک دروازه نشسته است. سلام کردم. به احترام من برخاست. به او گفتم: تو را همین افتخار بس است که نامت بر زبان آن حضرت جاری شد. گفت: قضیه چیست؟ من جریان را برای او نقل کردم.

گفت: آقا جان! من از کجا می دانستم که به زیارت آمده اید تا برایتان قاصد بفرستم؟ من و لشکریانم پانزده روز است که در این شهر محاصره شده ایم و از ترس «عَنْبِزَه» قدرت بیرون آمدن نداریم. آنگاه از من پرسید: آنها کجا رفتند؟ گفتم: نمی دانم جز آنکه غبار شدیدی در وسط بیابان دیدیم که گویا غبار کوچ کردن آنها باشد.

بعد از این صحبتها ساعت را از جیبم بیرون آوردم، دیدم یک ساعت و نیم از روز مانده و تمام سیر ما یک ساعت شده است در حالی که بین منزلهای بنی طُرف تا كربلا سه فرسخ راه است!

به هر حال، شب را در كربلا به سر بردیم. وقتی صبح شد، سراغ عشیره «عَنْبِزَه» را گرفتیم. یکی از کشاورزان که در باغهای كربلا بود خبر داد: «عَنْبِزَه» در منزلها و خیمه های خود بودند، ناگاه سواری برایشان ظاهر شد که بر اسب نیکو و فربهی بود و نیزه بلندی در دست داشت. او با صدای بلند و مهیبی آنها را صدا زد و گفت: ای عشیره عَنْبِزَه! بدانید که اجل و مرگ حتمی بالای سر شما است. ارتش دولت عثمانی با سوارها و پیاده هایشان رو به شما می آیند و اینک پشت سر من در راهند.

کوچ کنید ولی فکر نمی‌کنم از دست ایشان جان سالم بدر برید.
 بعد از این سخنان، ترس و ذلت بر "عُنَيْزَه" مسلط شد؛ بطوری که بعضی افراد
 اثاثیه خود را به خاطر عجله و ترس رها کردند و رفتند و لذا ساعتی طول نکشید که
 تمام آنها کوچ کردند و رو به بیابان آوردند.
 به آن کشاورز گفتم: اوصاف سوار را برای من نقل کن. وقتی نقل نمود، دیدم
 همان سواری است که با ما بود. (۱)

۷۶) تشریف شیخ علی مهدی دجیلی، در راه زیارت جناب حرّ علیه السلام

عالم فاضل، شیخ علی مهدی دَجِیْلِی (دَجِیْل، شهری است واقع در حدود
 پنجاه کیلومتری سامرا) فرمود: در سفر اوّل که به زیارت حضرت سیدالشهدا علیه السلام
 مشرف شدم، قصد داشتم به زیارت جناب حرّ علیه السلام نیز بروم، حیوانی را برای رفت
 و برگشت کرایه کردم و مُکّاری همراه من نیامد. ساعت چهار بعد از ظهر بود که به
 زیارت جناب حرّ مشرف شدم.

در هنگام مراجعت، هیچ کس از زوّار با من نبود و آفتاب در حال غروب کردن
 بود. رو به طرف شهر روانه شدم؛ وقتی به خط آهن که نزدیک مرقد جناب حرّ است
 رسیدم؛ به خاطر تنها بودن، آن هم نزدیک غروب آفتاب، ترس و وحشت مرا
 گرفت. ناگهان گلوله‌ای از نزدیک سرم گذشت. گلوله دوم، سوم، چهارم و پنجم هم
 به همین ترتیب شلیک شد. یقین کردم که شلیک کنندگان دزدند و به قصد غارت و

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۰۹، قضیه ۱۴۷

چپاول آمده‌اند. همان جا به حضرت ولی عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) متوسل شدم و عرض کردم: مولا جان! من زائر جدّت عليها السلام هستم و این اولین زیارت من است؛ آیا شما راضی می‌شوید که اموال مرا در شهر غربت غارت کنند؟

ناگاه رعب و وحشت من از بین رفت و قلبم آرام گرفت و فراموش کردم که به آن حضرت متوسل شده‌ام. همان لحظه سیدی را که عمامه سیاهی داشت، دیدم. ایشان در سنّ چهل سالگی و در لباس اهل علم بود. نفهمیدم که از طلاب نجف اشرف است یا کربلای معلی و یا جای دیگر. او از کوچه باغها ظاهر شد و سلام کرد و فرمود: سامرا چطور است؟ گفتم: بحمد الله خوب است.

آنگاه از حال حجّه الاسلام «آقا میرزا محمد تهرانی» پرسید، گفتم: خوب است. همین طور از حال ثقة الاسلام جناب شیخ آقا بزرگ تهرانی پرسید، گفتم: در بهترین حالات است. فرمود: حال شما طلاب سامرا چطور است؟ گفتم: خوب است. فرمود: امر معیشت شما چگونه می‌گذرد؟ عرض کردم: از برکت حضرت صاحب الزمان عليه السلام خوب است.

تعارف کردم که سوار شود، ولی ایشان ابا نمود. پیاده شدم و بر سوار شدن او اصرار نمودم. مقدار کمی سوار و زود پیاده شد و دوباره خودم سوار شدم. ناگاه خود را نزد قهوه‌خانه‌ای که در کنار «نهر حسینی» در ابتدای شهر کربلا است، دیدم. سید وداع نمود و به یکی از کوچه باغها رفت.

وقتی تشریف برد، به فکر افتادم که من الآن کنار خط آهن بودم که آفتاب غروب کرد و به فاصله پانزده دقیقه خودم را در شهر کربلا می‌بینم و صدای اذان بلند است؛ با اینکه مسافت از یک فرسخ بیشتر است! این سید چه کسی بود که از اهل سامرا و

اوضاع آن سؤال نمود؟ و اصلاً چطور فهمید که من از آنجا هستم؟ تازه، من در هنگام ترس از تیراندازی، به چه کسی متوسل شدم؟

لذا یقین کردم که آن آقا، حضرت ولی عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) بوده‌اند، و آنچه یقینم را محکم می‌کند این است که در راه از ایشان پرسیدم: نام شما چیست؟ فرمودند: «سید مهدی!» بلا فاصله برگشتم که ببینم کجا رفتند؟ اما با کمال تعجب از آن بزرگوار، اثری نبود! در حالی که در باغ یا راه دیگری غیر از مسیری که آمده بودیم، دیده نمی‌شد! (۱)

۷۷) نجات صدیق الواعظین تهرانی از گشته شدن به دست دزدان در راه کربلا

آقای صدیق الواعظین تهرانی روضه خوان اهل بیت علیهم السلام این قضیه را نقل فرموده است:

تقریباً بیست سال پیش به کربلا مشرف شدم. مرکب من، قاطری راهوار و ملک خودم بود. مبلغی نقدینه طلا در همیانی به کمر بسته بودم و خورجین و اسباب لازم همراهم بود. در هر منزلی که قافله توقف می‌کرد، شبانه ذکر مصیبت می‌کردم؛ لذا وضعم خوب بود.

در آخرین منزل بین راه که «مُسیب» است، قافله سحرگاه حرکت کرد و ما هم به راه افتادیم. در بین راه، عربی اسب سوار با من رفیق شد. مشغول صحبت شدیم و از قافله جلو افتادیم. بعد از ساعتی، آن مرد عرب گفت: اینک دزدها قصد ما را دارند.

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۲۲، قضیه ۱۵۵

این را گفت و اسب را دوانید. من قدری با او همراهی کردم ولی به او نرسیدم و همان جا ماندم.

دزدها رسیدند و فوراً مرا هدف نیزه و گرز و خنجر خود قرار دادند. بر زمین افتادم و از هوش رفتم. بعد از مدتی که به هوش آمدم، شنیدم که در باره تقسیم پولها نزاع می‌کردند. وقتی از من حرکتی دیدند و دانستند که زنده‌ام، یکی فریاد زد: اذبحوه (سرش را از بدن جدا کنید). یک باره متوجه من شدند و من خنجر را بر گلوی خود دیدم و مرگ را مشاهده نمودم. در همان حال یأس و انقطاع، توجه قلبی به ولی کارخانه الهی یعنی ناموس عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) پیدا کردم و فقط با ارتباط روحی (نه زبانی) از آن حضرت کمک خواستم.

فوراً در کمتر از چشم به هم زدنی دیدم که نور از زمین به آسمان بالا می‌رود و دور آن قطعه زمین، مثل کوه طور محل تجلی حضرت نورالانوار گردیده است. صدای دلربای آن معشوق ما سوی بلند شد که می‌فرمود: برخیز. با آنکه سر و پیکرم مجروح بود و مشرف به موت بودم و خون از جراحاتم جاری بود، برکت فرمایش آن جان‌جهانیان و زندگی بخش ارواح اهل ایمان، حیات تازه در جسم و جان من دمید و از بستر مرگ برخاستم.

آن حضرت فرمود: «این است قبر جدّ بزرگوارم، روانه شو.» نگاه کردم دیدم چراغهای گلدسته‌ها و گنبد مطهر پیدا است و هیچ اثری از اعراب و اسباب و اثاثیه‌ام نیافتم و همه ناراحتی‌ها را فراموش کردم و به راحتی راه را طی می‌کردم تا آنکه خود را در کوچه باغهای كربلا دیدم در حالی که هوا روشن شده بود. با خود گفتم: برای

نماز به کربلا نمی‌رسم، همین جا تیمم می‌کنم و نماز می‌خوانم. چون نشستم و تیمم کردم، احساس ضعف و درد نمودم، دو رکعت نماز را به حال نشسته و با هزار زحمت خواندم و همان جا از هوش رفتم و چشم باز نکردم مگر در خانه مرحوم آقا شیخ حسین فرزند حجّة الاسلام مازندرانی رحمته الله.

معلوم شد گاری‌هایی که از کاظمین و بغداد وارد کربلا می‌شوند؛ مرا با خود حمل نموده و به خانه شیخ آورده‌اند. وقتی شیخ مرا زنده دید گفت: غم مخور، شهدای کربلا هفتاد و سه نفر شدند (یعنی تو یکی از آنها هستی). چند ماهی زخمها را معالجه کردم، تا از برکت نفس مبارک حضرت صاحب الزمان روحی فداه، سلامتی و عافیت یافتم. ^(۱)

۷۸) نجات شاگرد شیخ محمد تقی تربتی از گشته شدن به دست دزدان در بازگشت از

کربلا

عالم متقی شیخ محمد تقی تربتی که از علمای علم اخلاق و شاگردان علامه میرزا حبیب الله رشتی رحمته الله بود، فرمود: یکی از شاگردان متدینم که سید و از اهل تربت است، گفت: در سفری که با یکی از طلاب بودم و از زیارت عتبات عالیات از راه خانقین به دنبال قافله و پیاده، رو به قصر شیرین می‌رفتیم؛ از شدت عطش و خستگی، از راه رفتن عاجز شدیم؛ در عین حال هر دو نفرمان با زحمت زیاد خود را به قافله رساندیم، اما دیدیم دزدها کاروان ما را غارت کرده و اموالشان را دزدیده‌اند

۱- عنایات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۱۹، فضیة ۱۵۳

و بعضی از اهل قافله مجروح شده و در بیابان افتاده‌اند. دزدها محملها را هم شکسته و روی زمین انداخته بودند.

من و رفیقم به کناری رفتیم و در نهایت ترس از تپه‌ای بالا آمدیم؛ ناگاه دیدیم سید جلیلی با ماست. بعد از سلام و تحیت، هفت دانه خرماى زاهدی به من داد و فرمود: چهار دانه از آنها را خودت بخور و سه‌تای آن را به رفیقت بده. وقتی خرماها را خوردیم، بلافاصله عطش ما رفع شد. بعد ایشان فرمود: این دعا را برای نجات و حفظ از شرّ دزدها بخوانید: «اللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَخَافُکَ وَ اَخَافُ مِمَّنْ یَخَافُکَ وَ اَعُوذُ بِکَ مِمَّنْ لَا یَخَافُکَ» یعنی خدایا! به درستی که من از تو می‌ترسم و از هر کس که از تو می‌ترسد، هراس دارم و از کسی که از تو نمی‌ترسد به تو پناه می‌برم.

مقدار کمی که با آن سید راه رفتیم، اشاره کرد و فرمود: این منزل است. وقتی نظر کردیم، منزل را در پایین آن تپه دیدیم. پس وارد شدیم و به خواب عمیقی فرو رفتیم و چون خیلی خسته شده بودیم؛ متوجه آنچه برای ما اتفاق افتاده بود، نشدیم. بعد از بیدار شدن، جریان را دریافتیم و برای ما معلوم شد که آن شخص، حضرت بقیة الله (ارواحنا فداه) بوده‌اند.^(۱)

۷۹) نجات عالم فاضل، سید محمد علی تبریزی از غرق شدن در راه كربلا

این قضیه را جناب آقا میرزا هادی بجزستانی از عالم فاضل سید محمد علی

تبریزی نقل می‌کند:

۱- عنایات حضرت مهدی عليه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۲۱، فضیة ۱۵۴

در سال تشرّف به عتبات عالیات، بین تبریز و کرمانشاه در یکی از منازل بین راه نهری برد. من از قافله عقب ماندم. وقتی خواستم از نهر عبور کنم، پیاده شدم که قضای حاجت کنم. قاطرم متوجه آب شد و پایش لغزید و در آب فرو رفت و چون اثاثیه من روی حیوان بود، خود را در نهر انداختم که او را بیرون آورم؛ اما نمی دانستم که آنجا گود است. از قضا نهر بیشتر از قامت یک شتر عمق داشت. من هم در آب فرو رفتم و آب مرا به همراه مرکب می برد. گاهی پایم به زمین می رسید و گاهی سرم در آب فرو می رفت.

تقریباً چهار ساعت به این حالت همراه آب می رفتم تا اینکه شکمم مملوّ از آب شد و مُشرف به هلاکت شدم. در آن هنگام به حضرت ولی عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) متوسّل گردیدم. ناگاه در حال بیهوشی، سیدی را کنار نهر دیدم. دست جلو آوردند و من و آن حیوان را از آب بیرون کشیدند. چشمم می دید لکن زبان و سایر اعضایم حسّ و حرکتی نداشت. کنار نهر بر زمین افتادم و از هوش رفتم. مدتی گذشت و هوا تاریک شده بود. صدای چاووش و سایر رفقای اهل قافله را شنیدم. وقتی به من رسیدند، مدتی مرا معلق نگاه داشتند تا آبها از درونم خارج شد و اندکی به حال آمدم. بعد مرا به منزلی بردند که تقریباً در سه فرسخی آنجا بود. دو شب در آنجا ماندیم تا حال من بجا آمد.

دیگر آن سید را ندیدم و احتمال نمی رفت که اهل آن محل باشد؛ چون تمام اهالی آن دیار، گردِ ناصبی و سنی متعصّب هستند و به خون زوّار تشنه اند. از برکت دست مبارک آن سرور و به یمن قدوم آن بزرگوار، از همان جا تا نجف اشرف،

همیشه مهمان زوار و ديگران بودم و كمال خوشي و آسايش براي من فراهم بود.^(۱)

۸۰) نجات يكي از طلاب زائر، در مسير خانقين و رساندن او به شهر

آقاي ميرزا هادي بيجستاني اين قضيه را از يكي از طلاب مورد اعتماد، نقل فرمود:

در سال ۱۳۰۴، با والده از راه قصر شيرين و خانقين به زيارت عتبات عاليات مشرف شديم. در مسير خانقين راه را گم كردم، لذا از تپه‌اي به تپه ديگر مي دويدم و نمي دانستم چقدر از مسير را طي کرده‌ام. خستگي بر من غلبه كرد و درمانده شدم. زانوهاي من تاب و تواني نداشت، لذا بر تپه‌اي نشستم. روي آن تپه، شخصي را ديدم كه خنجرى در دست دارد. بحدى از او ترسيدم كه نزديك بود روح از بدنم خارج شود. در اين حال سه مرتبه گفتم: «يا ابا صالح ادركنى» و در مرتبه چهارم گفتم: «يا ابا الغوث ادركنى» (اى فريادرس، به دادم برس!) ناگاه خودم را در جاده ديدم.

گرسنگي بر من غالب شده بود لذا عرض كردم: پروردگارا! تو فرموده‌اي كه روزى بندگان را هر كجا باشند مى دهى. ناگاه مرد عربى را كه دامن او مملو از نان بود، ديدم. گفتم: اين نانها را به يك آنه (پول رايج آن وقت عراق) مى فروشم. من پول دادم و نانها را گرفتم. بعد از آن به قلعه‌اي كه معروف به «قلعه سبزي» است رسيدم. در آنجا مرد عرب ديگرى را ديدم كه گفتم: چرا تا حالا عقب افتاده‌اي؟ عرض كردم: چاره‌اي نداشتم. ايشان فرمود: «عجله كن.» به مجرد اينكه جمله‌اش تمام شد، به

۱- عنايات حضرت مهدي عليه السلام به علماء و طلاب ص: ۳۴۳، قضيه ۱۶۵

برکت سخنش، دیدم به خانقین رسیده‌ام!

والدهام را ملاقات کردم. ایشان از دیدن من، بسیار خوشوقت شد. عرض کردم: شما در چه ساعتی مضطرب شدید؟ گفت: در فلان ساعت، و همان وقت به سوی خدا تضرع کردم، ناگاه دیدم نوری ساطع شد. فهمیدم که خداوند به برکت آن نور، تو را به من می‌رساند. (۱)

۸۱) نجات شیخ کاظم دماوندی از بیابان کربلا، در طریق رفتن به کربلا

شیخ آقا بزرگ تهرانی رحمته الله فرمود: دوست ما شیخ کاظم فرزند میرزا بابای دماوندی بعد از مراجعت از سفر زیارت عتبات عالیات، قضیه‌ای را نقل کرد. در آن سفر همراه حاج بابای بقال و بعض دیگر از کسبه محلّ ما بود. من همه آنها را می‌شناسم. همگی (کسبه محلّ) بی سواد بودند و به این خاطر، او را همراه خود برده بودند که به آنان مسائل را تعلیم نماید و ادعیه و زیارات را برای آنها بخواند و قرارشان این بود که هر کدام از آنها در هر منزل، قدری او را سوار نمایند و خوراک او هم با آنها باشد و به این قرار هم پای بند بودند.

شیخ کاظم این طور نقل می‌کرد: قرار بر این بود که من اول شب بخوابم. مقداری که از شب می‌گذشت، کمی قبل از حرکتشان مرا بیدار می‌کردند و من پیش از آنها راه می‌افتادم و به قدر یک فرسخ می‌رفتم. وقتی به من می‌رسیدند هر کدام مقداری مرا سوار می‌نمودند. به همین ترتیب می‌رفتیم تا به شهر «کربلا» رسیدیم. اما از آن منزل

و منزل قبل و بعد از آن، سفارش می نمودند که زیاد جلو یا عقب نیفتم، چون در آن منازل، کردها زوار را غارت می کردند و از کشتن آنها نیز باکی نداشتند، زیرا منحرف و علی اللهی بودند.

وقتی به کرند رسیدیم، شب را ماندیم. قدری که از شب گذشت، مرا بیدار کردند. شب تاریکی بود. قبل از حرکت قافله، تنها به راه افتادم. راه ناهموار و سنگلاخ بود و من هم از راه رفتن روز، خسته شده بودم و به خاطر خستگی و کم خوابی، قدرت رفتن نداشتم. با این حال، به راه افتادم تا اینکه آبادی کرد از نظرم ناپدید شد.

مقداری که رفتم در کنار جاده خوابیدم و با خود گفتم: وقتی قافله و رفقا رسیدند، بیدار می شوم؛ ولی بیدار نشدم مگر نزدیک ظهر روز بعد، آن هم از حرارت آفتاب! متحیر ماندم و ترس شدیدی بر من مستولی شد. گفتم: چاره‌ای نیست جز آن که خود را به رفقا برسانم. همین که شروع به راه رفتن نمودم، راه را گم کردم و ندانستم که از این مسیر آیا دوباره به کرند برمی‌گردم یا به رفقا می‌رسم؟ لذا ترس من زیادتر شد و گفتم: الان یکی از کردها به قصد قتل و غارت، سراغ من می‌آید.

با دل شکسته و ترس و گریه، به ائمه اطهار عليهم السلام متوسل شدم. ناگاه سواری را دیدم که از وسط بیابان پیدا شد، یقین به هلاکت خود نمودم و مشغول توبه و استغفار و گفتم شهادتین شدم تا آنکه آن سوار نزدیک آمد. دیدم مردی به شکل اعراب و سوار بر یک اسب قرمز است. از ترس بر او سلام کردم. جواب سلام را داد و به زبان فارسی از حال من جويا شد. قضیه خود را برای او بیان نمودم. گفت: باکی نیست. با من بیا تا تو را به رفقاییت برسانم. چند قدمی که با او رفتم، از اسبش

پیاده شد و گفت: تو سوار شو تا من بعداً به تو ملحق شوم و در کنار راه با فاصله‌ای نشست و پشتش را به من نمود، مثل کسی که می‌خواهد قضای حاجت کند. سوار اسب شدم. لگام آن بر زین و دست من روی آن بود. قلبم آرام و حواسم جمع شد. مثل اینکه وضع خود را فراموش کرده باشم و غفلت مرا گرفته باشد؛ یعنی ملتفت حال خود نشدم مگر آن که خود را در دالان «کاروانسرای شاه عباسی» سوار اسب دیدم. گفتم: لا اله الا الله! این بنده صالح خدا مرا بر اسب خود سوار کرد، ولی عجله کردم و او به من نرسید.

کمی تأمل کردم و متوجه شدم که من نه لگام اسب را به دست گرفته‌ام و نه خودم اسب را رانده‌ام، در عین حال، به کاروانسرا رسیده‌ام. پیاده شدم که از صاحب اسب و رفقای خود جستجو کنم؛ ولی غفلت کردم که لگام اسب را بگیرم و آن را نگه دارم. وارد کاروانسرا شدم و تا وسط آن رفتم و مشهدی حاج بابا را صدا زدم. او جواب داد و گفت: کجا بودی؟ چرا عقب افتادی و این قدر طول دادی؟

گفتم: این سؤال و جواب را بگذار و بگو آیا صاحب اسب، با شما بود یا نه؟ گفت: او که بود؟ دانستم که با آنها نبوده است. برگشتم که اسب را بگیرم و نگه دارم تا صاحبش برسد، اما حیوان ناپدید شده بود و آن را نیافتم.

در همین وقت، گروهی رسیدند. به آنها گفتم: این اسب چه شد؟ چون الآن صاحبش می‌آید و آن را از من می‌خواهد. به جستجوی اسب در کاروانسرا و خارج آن مشغول شدیم اما اثری از آن نیافتم و کسی هم تا به حال نیامده است که آن اسب را بخواهد.^(۱)

۱- عنايات حضرت مهدی علیہ السلام به علماء و طلاب ص: ۴۲۵، قضیه ۲۱۰

(۸۲) نجات همسر و فرزندان آقا سید رضا دزفولی علیه السلام و رساندن آنها به کربلا

آقا سید رضا دزفولی علیه السلام (از ائمه جماعت نجف) فرمود:

معمولاً در زیارات مخصوصه کربلا به خانه شخصی در آنجا می رفتیم. در یکی از زیارات، عیال و اطفال را به همراه بردم. برای سواری خودم یک الاغ؛ و برای آنها یک جفت پالکی (اتاقکی بدون سقف که جهت نشستن بر روی حیوان می گذارند) کرایه نمودم و با زوار دیگر روانه کربلا شدیم.

بین دو کاروانسرای «خان شور» و «خان نخيله»، ناگاه متوجه شدم که پالکی عیال و اطفال نیست. با اضطراب، مکاری را صدا زدم و گفتم: پالکی عیالات من نیست و ظاهراً عقب مانده اند. او هم مسافت زیادی را به دنبالشان رفت و برگشت و گفت: آنها قطعاً با قافله ای که قبل از ما حرکت کرده بود، رفته اند. من هر چه جستجو کردم آنها را ندیدم. به همین دلیل بیشتر مشوش و نگران شدم و خود را به گفته مکاری آرامش می دادم.

خلاصه؛ با پریشان حالی، وارد کربلا شدم و رو به منزلی که غالباً در آنجا وارد می شدم، نهادم. وقتی به آنجا رسیدم، در را زدم. دیدم عیالم در را باز کرد. وقتی او را دیدم گفتم: شما کجا از قافله ما جدا شدید و چه وقت رسیده اید؟ گفت: ما بین خان شور و نخيله از قافله جدا شدیم. علت آن را پرسیدم.

همسرم در جواب گفت: می خواستم قدری غذا از طاس کباب مسی بیرون بیاورم و به بچه ها بدهم؛ به علت حرکت قاطر، دستم لرزید و در طاس کباب صدا کرد. با این صدای ناگهانی، قاطر رمید و به سرعت هر چه تمام تر رو به بیابان گذاشت و هر چه در طاس کباب با شدت بیشتر به ظرف می خورد، قاطر بر دویدنش

می افزود. بالاخره ترسِ دوری از قافله، از یک طرف و ترسِ افتادن از پالکی و هلاکت یا شکستن اعضا از طرف دیگر، ما را بر آن داشت که به حضرت ولی عصر (ارواحنا فداه) استغاثه کنیم. پس فریادِ «یا صاحب الزمان» از ما بلند شد. ناگاه شخصی نورانی در کمال ابهت و جلال و به زئی عرب‌های آن اطراف، نمودار شد و فرمود: لا تخافی! لا تخافی! (نترس) تا این کلمه را فرمود، همان قاطری که با سرعت بسیار زیاد می‌دوید، فوراً ایستاد و قدمی برنداشت!

آن بزرگوار نزدیک آمد و فرمود: می‌خواهید به کربلا بروید؟ عرض کردم: بلی. ایشان افسار قاطر را به دست گرفت و ما از بیراهه عبور و حرکت می‌داد. در طول مسیر از ایشان سؤال کردم: شما کیستید؟ فرمود: «من کسی هستم که برای فریادرسی درماندگان در امثال این بیابانها معین شده‌ام.» همراه آن بزرگوار آمدیم تا به کربلا رسیدیم و الآن نزدیک یک ساعت و نیم است که وارد شده‌ایم، و با آرامش تمام چای هم صرف کرده‌ایم.^(۱)

۸۳) نجات زائر هراتی، از دست سوار مسلح سنّی

آقای حاج سید علی لواسانی که شخصی صادق القول است، این قضیه را از مرد هراتی صادق القولی نقل کرد:

پدرش اهل اخلاص و تشرف به زیارت عتبات مقدسه ائمه علیهم السلام بوده و پیاده این راه را می‌پیموده است. وی در حدود هرات، به یک سوار مجهز سنّی متعصب

۱- عنايات حضرت مهدی علیه السلام به علماء و طلاب ص: ۴۳۴، قضیه ۲۱۶

برخورد می‌کند و او را که چند کتاب از کتب مجلسی را نیز به همراه داشته است، دستگیر می‌کند و کتابها را می‌گیرد و او را می‌برد که اذیت کند یا بکشد. هر چه اصرار می‌کند که از او دست بردارد و هر چه پول داشته به او بدهد، آن سنی با کمال تندى و جسارت و توهين، مرد زائر هراتى شيعى را رها نمى‌کند و مى‌گويد: بايد تو را ببرم! در اين حال، مردى که لباس معمولى به تن داشته است پيدا مى‌شود و به آن سوار مجهز که ظاهراً قشونى بوده است، امر مى‌کند که کتابها را به او بدهد و او را آزاد کند و آن سوار مانند یک نوکر اطاعت مى‌کند و از او صرف نظر مى‌کند! و اين مطلب هيچ توجيه طبيعى ندارد و آن مرد محترم بايد يا خليفة الله عليه السلام يا يکى از ياوران آن بزرگوار بوده باشد. (۱)

۸۴) نجات آقای زبیری و مادرش از زندان و رسیدن به کاظمین

این قضیه را مرحوم شهید دستغیب در کتاب داستانهای شگفت از مرحوم آقای مولوی قندهاری رحمته الله علیه نقل کرده‌اند:

جناب آقای مولوی قندهاری فرمود: جوان خوش سیمای شانزده ساله‌ای به نام آقای زبیری، در مدرسه پایین پا در مشهد مقدس (که حالا آن مدرسه از بین رفته است) نزد شیخ قنبر می‌آمد. این جوان زاهد عابد و غالباً روزه بود، جز عید فطر و قربان که روزه حرام است. او خیلی به زیارت حضرت حجة بن الحسن عليه السلام و زیارت اصحاب کهف علاقمند بود و برای رسیدن به این مقصود، زحمات زیادی را

متحمل می شد.

او می گفت: چهل شبانه روز غذا نمی خوردم. مگر در وقت افطار که به اندازه کف دست آرد نخود می کوبیدم و می خوردم و غذایم همین بود. از صفات نیک او این بود که اگر پول مختصری به دستش می رسید، آن را به فقرا می داد و از یتیمها دلجویی می کرد و بیماران را به حمام می برد و از آنها مواظبت می کرد.

او را پس از سه چهار سال در کربلا ملاقات کردم. لطف الهی بود که در ابتدای ورودش به نجف اشرف، از پدرم سراغ گرفت و منزل پدرم میرزا علی اکبر قندهاری نزدیک مسجد طوسی بود. من آقای زبیری را در آنجا ملاقات کردم و او قضیه خود را چنین تعریف کرد:

خدای را شکر که به مراد خودم رسیدم! پیش از آن که به ملاقات اصحاب کهف یا به جزیره خضراء بروم، با مادرم از مشهد مقدس به مقصد عراق حرکت کردم. مدت نه روز پیاده در راه بودیم تا به منظره مرز عراق رسیدیم. آنجا ما را گرفتند و هفده روز در منظره محبوس بودیم و می گفتم: ما فقیر و زاهد هستیم. در مشهد بودیم و الان به کربلا می رویم. ولی مأموران نمی پذیرفتند.

بالاخره به امام زمان علیه السلام متوسل شدیم. چون می دیدیم که نگهبانان کارهای ناشایست می کنند. فحشا و منکرات از آنان سر می زند و قلبمان مکدر می شد. گاهگاهی نان و خرما به ما می دادند و ما از روی اضطرار، از ایشان می گرفتیم.

روزی که توسلم زیادتر و گریه ام بیشتر شد، یک مرتبه دیدم که ماشینی آمد و جلوی در ایستاد. سیدی خیلی نورانی که نورش تُتَّق می کشید، توجهم را جلب نمود. به مأموران نگاه کردم، دیدم در همه آنها حالت بهت و فروتنی پیدا شده است!

آن آقای نورانی صدایمان زد و فرمود: بیایید اینجا. نزد ایشان رفتیم. فرمود: شما چه می‌کنید؟ من عرض کردم: اینک هفده روز است که من و مادرم در اینجا محبوس هستیم و می‌خواهیم به كربلا برویم.

ایشان فرمودند: برو مادرت را هم بیاور و میان ماشین بنشینید! مادرم را آوردم. اول جا نبود ولی بعد جای دو نفر پیدا شد. بوی خوشی در ماشین ساطع بود، نگهبانان را نگاه می‌کردم و هیچ کدام از آنها یارای سخن گفتن نداشتند. به اندازه ده دقیقه‌ای از حرکت ماشین نگذشته بود که خود را نزد کاروانسرای فرمانفرما در کاظمین دیدیم.^(۱)

۸۵) حضرت امام زمان عليه السلام زن زائر و مرکبش را از غرق شدن نجات دادند

عارف جلیل، سید محمد علی عراقی کوهرودی می‌فرماید:

سالی به زیارت ائمه عراق عليهم السلام مشرف شدم و ملا محمد عراقی رحمته الله را هم در نجف اشرف ملاقات نمودم. در همان سفر بعد از ورود به بعقوبه که در یک منزلی بغداد است با همراهان تصمیم گرفتیم که قبل از ورود به بغداد، از راه علی آباد به سامرا برویم و پس از زیارت قبر عسکرین عليهم السلام به بغداد بازگردیم. لذا یکی از اهالی بعقوبه را به عنوان راهنما گرفته و روانه سامرا شدیم.

وقتی از علی آباد و جزائیه گذشتیم در بین راه به نهري عریض و پر از آب رسیدیم. این نهر طوری بود که عبور از مسیر معمولی آن خیلی وقتها منجر به غرق

می شد ولی به ناچار، زوّار وارد نهر می شدند و عبور می کردند. اتفاقاً یکی از زوّار زنی بود که بر قاطری سوار بود. در اثنای عبور، پای قاطرش از معبر لغزید و شاید هم از مسیر خارج شد و توی گودالی که در آب بود افتاد و در آب فرو رفت. زن هم به دنبال حیوان در نهر آب فرو رفت. حیوان اگرچه توانست خود را با شنا کردن حفظ کند و از زیر آب بیرون بیاید، اما چون بارش زیاد و بعلاوه آب هم در بار و اثاثیه اش رفته بود و از طرفی جریان نهر تند و روان بود لذا پاهایش بر زمین قرار نمی گرفت و نتوانست خود را نگه دارد و شدیداً مضطرب بود. در اینجا آن زن بیچاره، صدای خود را به استغاثه «یا صاحب الزمان، یا صاحب الزمان» بلند کرد، همان طوری که رسم زوّار است.

با دیدن این حادثه، سوار حیوان خود شدم و با عجله داخل آب شدم که شاید بتوانم کاری انجام دهم. سایر زوار هم مشغول کار خود بودند و توجه و اعتنایی نداشتند. ناگاه شخصی را مشاهده کردم که جلوی من و عقب آن زن، روی آب حرکت می کند! یعنی مثل اینکه بر زمین سخت راه می رفت به طوری که پاهای او در آب فرو نمی شد و بلکه به نظر می رسید که اثر رطوبتی هم از آب، در پا و لباس و سایر اعضای ایشان نباشد. ایشان دست انداخت و زن و قاطر را گرفت و با سرعت از آب خارج کرد و آنها را کنار نهر گذاشت. به طوری که گویا آن زن جز آن که خود و مرکبش را کنار رودخانه دید، احساس چیز دیگری نکرد. من هم بیشتر از آن که آن شخص را روی آب دیدم و به فریاد زن رسید و به سرعت او و حیوانش را با دراز کردن دست، در ساحل گذاشت، چیزی متوجه نشدم.

بعد از این واقعه هم حضرت را ندیدم، جز آن که در همان نگاه، ایشان را با قامت

معتدل و روی نورانی و بینی کشیده و سایر شمایل حضرت ولی عصر عليه السلام زیارت کردم و در آن حال، لااقل نود درصد اطمینان داشتم که حضرت هستند. پس از مشاهده این موضوع، آن شمایل را در خاطر خود سپرده بودم و با یاد آوردی آن، خود را مسرور و خاطر من را تسلی می‌دادم تا آنکه وارد نجف اشرف شدیم.

اتفاقاً روزی به زیارت امیر المؤمنین عليه السلام مشرف شدم و در حرم مطهر آن حضرت بودم. در بین زیارت، چشمم به سمت بالای سرافتاد، ناگاه همان شخص را در آنجا دیدم که ایستاده و مشغول سلام و دعا بودند. به طرف ایشان رفتم، اما ازدحام زوار مانع از آن شد که خود را سریعاً برسانم و گویا در اعضای خود هم سستی از حرکت و سرعت احساس نمودم، به طوری که وقتی به آنجا رسیدم، حضرتش را ندیدم. اطراف حرم و رواقها را گشتم، ولی اثری از آن سرور عالمیان نبود و بالاخره ناامید و مأیوس برگشتم. (۱)

۸۶) گرفتن بلیط برای حاج محمد علی فشندی و همراهان، و مهیا نمودن مکان در

سامرا

این قضیه در کتاب شیفتگان حضرت مهدی عليه السلام، از زبان حاج محمد علی فشندی تهرانی نقل شده است.

یکی از افراد مخلص و با صفا که خداوند دلش را به نور محبت اهلبیت عليهم السلام روشن نموده، مرحوم حاج محمد علی فشندی تهرانی است که در صحن مقدس

۱- برکات حضرت ولی عصر عليه السلام ص: ۲۷۲ - العبقری الحسان ج ۲، ص: ۱۴۰

حضرت معصومه عليها السلام يك سال قبل از فوتش او را زيارت كردم و حكايات جالب و بسيار شنيدني داشت.

وي مي فرمود: سالي جهت زيارت اربعين، عازم كربلا شديم. موقعي بود كه براي هر نفر جهت گذرنامه چهارصد تومان مي گرفتند. بعد از گرفتن گذرنامه، خانواده ام گفت: من هم مي آيم. ولي من نارحت شدم كه چرا قبلا نگفته است.

خلاصه؛ بدون گذرنامه حركت نموديم و جمعيت ما پانزده نفر بود، چهار مرد و يازده زن. يك علويه هم همراه ما بود كه با دو نفر از همراهان قرابت داشت و عمر آن علويه صد و پنج سال بود، خيلي به زحمت او را حركت مي داديم.

با اينكه گذرنامه براي همسرم نداشتيم، به سهولت از مرز ايران و عراق گذشتيم و قبل از اربعين به كربلا مشرف شديم و به زيارت نجف رفتيم. در هفدهم ربيع الاول قصد كاظمين و سامرا نموديم، آن دو مرد كه از خويشان علويه بودند، مي گفتند: علويه را در نجف مي گذاريم تا برگرديم. من قبول نكردم و گفتم: زحمت اين علويه با من است و من او را مي آورم.

حركت كرديم. در ايستگاه راه آهن كاظمين به سامرا، جمعيت بسياري بود و همه در انتظار آمدن قطار بودند كه از كركوك و موصل بياید و به بغداد برود و بعد از آن برگردد و مسافرها را سوار كند. با اين جمعيت زياد، تهيه بليط كار بسيار مشكلي بود.

ناگاه سيد عربي كه شال سبزي به كمر بسته بود، نزد ما آمد و گفت: حاج محمد علي! سلام عليكم! شما پانزده نفر هستيد؟ گفتم: بله! فرمود: شما اينجا باشيد، اين پانزده بليط را بگيريد، من با قطار به بغداد مي روم و برمي گردم و يك كوپه در بست

برای شما می‌گیرم. شما از جای خود حرکت نکنید! قطار از کرکوک آمد و سید سوار شد و رفت. بعد از نیم ساعت قطار آمد، جمعیت هجوم آوردند، رفقای من هم خواستند بروند اما من مانع شدم. آنها قدری ناراحت شدند و همه مردم سوار شدند. سپس آن سید آمد و ما را سوار قطار نمود. یک اطاق در بست جهت ما بود تا اینکه وارد سامرا شدیم. باز آن آقا سید آمد و فرمود: شما را می‌برم به منزل سید عباس خادم.

نزد سید عباس رفتیم و گفتیم: ما پانزده نفر هستیم و دو اطاق می‌خواهیم و شش روز هم اینجا هستیم، چه مقدار به شما بدهیم؟ گفت: یک آقا سید کرایه شش روز شما را با تمام مخارج خوراک و زیارت‌نامه خوان داد! روزی دو مرنبه هم باید شما را به سرداب و حرم ببرم! گفتم: سید کجاست؟ گفت: الان از پله‌های عمارت پایین رفت. هر چند دنبالش رفتم ولی او را ندیدم. به سید عباس گفتم: او از ما طلب دارد، پانزده بلیط برای ما خریداری نموده است. گفت: من نمی‌دانم! تمام مخارج شما را هم داد.

خلاصه؛ بعد از شش روز به كربلا نزد مرحوم آیه الله العظمی آقا میرزا مهدی شیرازی قدس سره رفتم و جریان را گفتم و راجع به بدهی خود نسبت به آن سید پرسیدم. مرحوم آیه الله میرزا مهدی قدس سره فرمود: آیا با شما، کسی از سادات هست؟ گفتم: آری! علویه‌ای همراه ما هست. فرمود: آن سید، وجود اقدس امام زمان ارواحنا فداء بوده است. (۱)

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
۵	مقدمه
۱۱	بخش اول: تعظیم آثار امام حسین علیه السلام
۱۳	(۱) تأویل کهیصص دربارۀ وقایع کربلا، توسط حضرت بقیة الله علیه السلام
	(۲) سرور اهوازی به وسیله توقیع حضرت مهدی علیه السلام مأمور شد که برای شفای خود به حائر امام حسین علیه السلام برود
۱۵	(۳) تأکید حضرت مهدی علیه السلام بر زیارت حضرت سید الشهدا علیه السلام و حفظ خطبۀ حضرت زینب علیها السلام
۱۶	در تشرف آقای مرعشی نجفی قدس سره در جاده حرم سید محمد علیه السلام
	(۴) تأکید امام زمان علیه السلام بر زیارت حضرت سید الشهدا علیه السلام در تشرف آقای مرعشی نجفی قدس سره در راه مسجد سهله
۱۸	(۵) حضرت مهدی علیه السلام به مرحوم اشکانی فرمودند: این مدت که در کرمانشاه بودی و به زیارت امام حسین علیه السلام نرفتی، جفا بوده است
۲۲	(۶) تأیید شدن این که زیارت امام حسین علیه السلام در شب جمعه، امان از آتش دوزخ است، در تشرف حاج علی بغدادی
۲۵	(۷) تشرف علامه بحر العلوم قدس سره و مذاکرات در بارۀ ثواب زیارت و عزای امام حسین علیه السلام
۳۲	(۸) امام زمان علیه السلام فرمودند: هیچ کس را از کربلا به جهنم نمی برند
۳۴	(۹) درخواست حاج محمد علی فشندی برای رفتن به کربلا
۳۵	(۱۰) عطای هزینۀ زیارت کربلا به سید حبیب الله حسینی قمی با واسطه آیه الله بروجردی
۳۷	(۱۱) تذکر امام زمان علیه السلام به حاج صادق تبریزی در بارۀ مقام طفلان حضرت مسلم علیه السلام
۳۹	(۱۲) امام زمان علیه السلام به آقای برهانی فریدنی فرمودند: من مشغول زیارت عاشورا هستم!
۴۱	(۱۳) درخواست باران با خواندن زیارت عاشورا در مسجد جمکران به فرمان آیت الله حجت قدس سره
۴۳	

صفحه	عنوان
۴۴	۱۴) برطرف شدن وبا از شیعیان با زیارت عاشورا هدیه به حضرت نرجس علیها السلام
۴۵	۱۵) امام زمان علیه السلام به سید رشتی فرمودند: عاشورا، عاشورا، عاشورا
۴۸	۱۶) هر صبح به نیابت از امام زمان علیه السلام زیارت عاشورا بخوان
۴۹	۱۷) عطای تربت حضرت سیدالشهداء علیه السلام به آقای مرعشی نجفی در سرداب مقدس سامرا
۵۰	۱۸) احترام حضرت بقیة الله ارواحنا فداه به تربتی که بر دیوار مالیده شده بود
۵۱	۱۹) حضرت امام زمان علیه السلام جوان بیمار را به نذر بر حضرت ابوالفضل علیه السلام و دعا برای فرج راهنمایی کردند
۵۲	۲۰) امام زمان علیه السلام طریقه توسل به حضرت ابوالفضل علیه السلام را یاد دادند
۵۳	۲۱) حضرت بقیة الله ارواحنا فداه مرثیه محتشم کاشانی را تکمیل فرمودند
۵۴	۲۲) امام زمان علیه السلام در ملاقات آقای عسکری با گفتن نام امام حسین علیه السلام اشک ریختند
۶۲	۲۳) حضرت مهدی علیه السلام به نیابت از سید روضه خوان، حج انجام می دهند و او در عالم برزخ رها می شود
۶۴	۲۴) رازهای جانسوز از زیارت ناحیه مقدسه
۶۷	بخش دوم: یاد امام زمان علیه السلام در مجالس سوگواری امام حسین علیه السلام
۶۹	۲۵) تشابه های امام زمان علیه السلام به امام حسین علیه السلام
۷۳	۲۶) حضرت مهدی علیه السلام برای مجلس عزای امام حسین علیه السلام ، منبری و مداح می فرستند
۷۵	۲۷) تریه بر امام حسین علیه السلام در صبح و شام، موجب ملاقات سید عبدالکریم کفاش به محضر امام زمان علیه السلام
۷۶	۲۸) سید بزرگوار برای شفای جوان بیمار، روضه حضرت ابوالفضل علیه السلام خواندند و غایب شدند
۷۸	۲۹) تشریف فرمایی حضرت امام زمان علیه السلام در مجلس عزای حضرت ابوالفضل علیه السلام در لبنان و نامه ایشان به شیعیان

عنوان	صفحه
۳۰) حضرت بقية الله ارواحنا فداء برای کسی که پس از ذکر مصیبت برای فرجشان دعا کند، دعا می‌کنند.....	۸۰
۳۱) فرمان به سوگند دادن به حق حضرت زینب علیها السلام و دعا برای فرج، در تشریف شیخ حسین سامرایي.....	۸۱
۳۲) فرمان حضرت امام زمان علیه السلام به شرکت در مجلس دعای ندبه و تذکر مصائب حضرت زینب علیها السلام ، در تشریف سید حسین یزدی.....	۸۱
۳۳) حضرت ابوالفضل علیه السلام به جوان در حال غرق شدن فرمودند: بگو یا صاحب الزمان!.....	۸۲
بخش سوم: شرکت حضرت مهدی علیه السلام در مواسم عزاداری.....	۸۳
۳۴) به سر و سینه زدن حضرت بقية الله ارواحنا فداء در میان عزاداران طویریج.....	۸۵
۳۵) مصیبت خوانی امام زمان علیه السلام و گریه آن حضرت در تشریف حاج صادق کربلایی در راه مسجد سهله.....	۸۷
۳۶) تشریف فرمایی حضرت امام زمان علیه السلام در مجلس روضه خوانی در کرمانشاه.....	۸۹
۳۷) گریه امام زمان علیه السلام در مصیبت حضرت ابوالفضل علیه السلام در تشریف حاج محمد علی فشنندی.....	۹۵
۳۸) ملاقات با امام زمان علیه السلام پس از روضه خوانی در مسجد سهله و عطای یک مهر تربت توسط ایشان به حاج اکبر نوروزی.....	۹۹
۳۹) شفای همسر حجة الاسلام سید محمد جواد شیخ الاسلامی در شب تاسوعای امام حسین علیه السلام	۱۰۱
۴۰) خون گریستن حضرت امام زمان علیه السلام در مصیبت اسیری حضرت زینب علیها السلام	۱۰۲
۴۱) خروش اهل آسمانها در روز رحلت حضرت زینب علیها السلام و تسلائی امام زمان علیه السلام به آنها.....	۱۰۲
بخش چهارم: حضرت امام زمان علیه السلام در حرم حضرت امام حسین علیه السلام	۱۰۵
۴۲) تشریف مرحوم سید مهدی قزوینی قدس سره و تعیین عید فطر توسط حضرت مهدی علیه السلام	۱۰۷

صفحه	عنوان
۱۰۹	(۴۳) هشدار به اینکه حضرت بقیة الله مظلوم ترین فرد عالم هستند در تشرف سید اسماعیل شرفی
۱۱۰	(۴۴) ملاقات حضرت آية الله شیخ محمد علی سیبویه رحمته الله در حرم امام حسین علیه السلام
۱۱۱	(۴۵) حضرت بقیة الله ارواحنا فداه در تشرف حاج محمد علی نمازیخواه، در مقابل ضریح زیارت خواندند و در هنگام وداع سر فرود آوردند
۱۱۸	(۴۶) تعلیم دعا در حایر حسینی به احمد بن محمد بن علی علوی مصری
۱۱۹	(۴۷) گریه حضرت امام زمان علیه السلام در هنگام زیارتنامه خواندن حاج آقا مینو در حرم امام حسین علیه السلام
۱۲۲	(۴۸) گریه حضرت بقیة الله ارواحنا فداه در هنگام شعر خواندن شیخ عبد الزهراء کعبی رحمته الله
۱۲۳	(۴۹) نماز و قنوت حضرت امام زمان علیه السلام قبل از اذان صبح، در حرم امام حسین علیه السلام به روایت دو خادم
۱۲۵	(۵۰) امام زمان علیه السلام جد مرحوم ملا فتحعلی سلطان آبادی را با طی الارض از حرم امام حسین علیه السلام به منزل رساندند
۱۲۶	(۵۱) تشرف تاجر اصفهانی به خدمت امام زمان علیه السلام در کربلا و طی الارض او با جناب هالو ..
۱۲۹	(۵۲) ملاقات مرحوم شیخ محمد حسن مولوی قندهاری در صحن حضرت امام حسین علیه السلام ..
۱۳۱	(۵۳) زیارت حضرت بقیة الله علیه السلام در حرم حضرت ابوالفضل علیه السلام در تشرف آية الله العظمی لنگرودی رحمته الله
۱۳۲	(۵۴) تشرف آية الله نمازی شاهرودی در حرم امام حسین علیه السلام به خدمت امام زمان علیه السلام و گرفتن پول از دست ایشان
۱۳۴	(۵۵) آية الله نمازی شاهرودی، بزرگواری را که در مکه شناخت، در اکثر اوقات زیارتی در حرم امام حسین علیه السلام دیده بود

عنوان	صفحه
(۵۶) حواله شهریه طلاب کربلا توسط حضرت امام زمان علیه السلام بعد از عریضه‌ای که آیه الله سید کاظم قزوینی در ضریح امام حسین علیه السلام انداختند	۱۳۸
(۵۷) ماندن مرحوم شیخ انصاری قدس سره در کربلا برای انجام فرمان امام زمان علیه السلام	۱۳۹
(۵۸) ملاقات آقای مولوی قندهاری در حرم حضرت ابوالفضل علیه السلام و سؤال در باره ملازمین امام زمان علیه السلام	۱۴۱
(۵۹) امام زمان علیه السلام برای میرزای شیرازی پیغام می فرستند که وقتی به حرم عمه ام زینب علیها السلام مشرف شده بودید، آنجا را تمیز کردید	۱۴۳
بخش پنجم: عنایات امام زمان علیه السلام به زوار کربلا	۱۴۵
(۶۰) یونس ارمنی به سبب سیراب کردن زائر کربلا، با عنایت امام زمان علیه السلام مسلمان شد	۱۴۷
(۶۱) غسل و نماز بر بدن زائر امام حسین علیه السلام	۱۵۰
(۶۲) آوردن مرکب جهت حمل جنازه شیخ حسن، در تشرف آیه الله شاهرودی در راه کربلا	۱۵۵
(۶۳) چهل شب جمعه زیارت امام حسین علیه السلام برای تشرف به محضر حضرت بقیه الله علیه السلام	۱۵۸
(۶۴) تشرف سید حمود بغدادی در مسجد صعصعه به سبب زیارت امام حسین علیه السلام در چهل شب جمعه	۱۶۱
(۶۵) شفای آقای ناصر رهبری به دعای سیدی بزرگوار، و آمین حضرت امام حسین علیه السلام	۱۶۴
(۶۶) شفای سید احمد میرباقری در راه کربلا با شربت از تربت	۱۶۹
(۶۷) شفای آیه الله شاهرودی و رساندن ایشان به قهوه‌خانه در راه کربلا	۱۷۱
(۶۸) رساندن زائر امام حسین علیه السلام و کمک مالی به او	۱۷۲
(۶۹) عطای مبلغی پول به سید محمد باقر موسوی در صحن حضرت معصومه علیها السلام در طریق رفتن به کربلا	۱۷۶
(۷۰) عطای عمامه سبز به سید اصفهانی در حرم امام حسین علیه السلام	۱۸۱

عنوان	صفحه
۷۱) حل مشکلات زندگی شیخ حسن تویسرکانی قدس سره با رفتن به کربلا و دعای امام زمان علیه السلام .	۱۸۳
۷۲) برآورده شدن حوائج میرزا ابراهیم شیرازی حائری و رفتن به کربلا به وسینه نوشتن عریضه برای امام زمان علیه السلام .	۱۸۴
۷۳) امام زمان علیه السلام سید عزیز الله را پیاده از کربلا تا مکه، در هفت روز بُردند .	۱۸۶
۷۴) نشان دادن حدیث در تشریف علامه حلی در راه کربلا .	۱۸۹
۷۵) نجات زوّار کربلا از دست قبیله بنی عنیزه در تشریف سید مهدی قزوینی در شب نیمه شعبان .	۱۹۲
۷۶) تشریف شیخ علی مهدی دجیلی، در راه زیارت جناب حُرّ علیّه السلام .	۱۹۶
۷۷) نجات صدیق الواعظین تهرانی از کشته شدن به دست دزدان در راه کربلا .	۱۹۸
۷۸) نجات شاگرد شیخ محمد تقی تربتی از کشته شدن به دست دزدان در بازگشت از کربلا .	۲۰۰
۷۹) نجات عالم فاضل، سید محمد علی تبریزی از غرق شدن در راه کربلا .	۲۰۱
۸۰) نجات یکی از طلاب زائر، در مسیر خانقین و رساندن او به شهر .	۲۰۳
۸۱) نجات شیخ کاظم دماوندی از بیابان کردند غرب، در طریق رفتن به کربلا .	۲۰۴
۸۲) نجات همسر و فرزندان آقا سید رضا دزفولی قدس سره و رساندن آنها به کربلا .	۲۰۷
۸۳) نجات زائر هراتی، از دست سوار مسلح سنی .	۲۰۸
۸۴) نجات آقای زبیری و مادرش از زندان و رسیدن به کاظمین .	۲۰۹
۸۵) حضرت امام زمان علیه السلام زن زائر و مرکبش را از غرق شدن نجات دادند .	۲۱۱
۸۶) گرفتن بلیط برای حاج محمد علی فشنندی و همراهان، و مهیا نمودن مکان در سامرا .	۲۱۳